

KAPLAN YUMURTASI

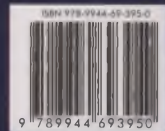
JON
BERKELEY

Bolsillo Sirki Larde'ye geldiğinde, yetim Miles Wednesday ve melek arkadaşı Ufaklık muhteşem bir gösteriye katılırlar. Kısa sürede, gizemli ve sakar falcı Doktor Tau-Tau ile dostluk kurarlar. Doktor Tau-Tau, Miles'in anne babasını tanıdığını ve Miles'in babasının hayatta olduğunu iddia etmektedir. Miles, Doktor Tau-Tau ile birlikte gizlice yolculuğa çıkar, ama baba arayışının kısa zamanda çok arzulanan, güçlü Kaplan Yumurtası'nı –bir kaplanın ruhunu içerdiği söylenen efsanevi bir taşı– arama işine dönüştüğünü görerek şaşırır.

Taşın nerede olduğunu kimse bilmemektedir. Miles ile Ufaklık bilgi kırıntılarını bir araya getirirken taşın, Miles'in anne babası ile ilginç bağlantısını keşfederler. Yumurta, Miles'in kendi geçmişinin sırlarını açacak bir anahtar mıdır?

Serinin ilk kitabı *Kahkaha Sarayı*'ndan sonra Jon Berkeley, ikinci kitap olan *Kaplan Yumurtası*'nda, okurları garip, şaşırtıcı, fantastik ve gülünç bir maceraya davet ediyor...

Macera arayan fantastik kitap
düşkünüleri bu romanda sevecekleri
pek çok şey bulacaklar.

School Library Journal

Fantastik kitap sevenler hayali
kahramanlardan çok hoşlanacak...
Baştan sona merak uyandıracak bir
roman.

VOYA

Jon Berkeley

Henüz takım elbiselerde yakanın, ay yüzeyinde ayak izinin olmadığı zamanlarda Dublin'de doğdu. Hoşgörüsüz eğitimler tarafından, yalnızca İrlandaca izin isterseniz lavaboya gidebileceğiniz bir okulda eğitim gördü.

Berkeley, yirmi yıldan fazla serbest illüstrator olarak çalıştı; yazı yazmaya son zamanlarda başladı. *Kahkaha Sarayı* yazarın ilk kitabıdır.

Berkeley; Sidney, Hong Kong, Londra ve Dublin'de kitap ve dergilere resimler yaptı. Eşi, beş çocuğu, beş kedisi, bir köpeği ve onlara yapışık gezen bir höcek topluluğu ile birlikte Katalonya'nın küçük bir kasabasında yaşamaktadır.

Kahkaha Sarayı'nın büyük bir kısmını, sohbeti pek de iç açıcı olmayan köpeğini gezdirirken tasarladı.

© 2007, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2007, Jon Berkeley
resim hakları © 2007, Brandon Dorman

İlk basım 2007 yılında, Amerika'da "The Tiger's Egg" adı ile
Harper Collins Publishers'in bir bölümü olan Harper Collins Children's Books
tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yazar: Jon Berkeley
Türkçeleştiren: Niran Elçi
Kapak: Brandon Dorman

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam
Editör: Mavisel Yener
Düzeltili: Hande Akkalender
Dizgi - Grafik: Tudem
Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Aralık 2009 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 395 - 0

Tüm hakları saklıdır.

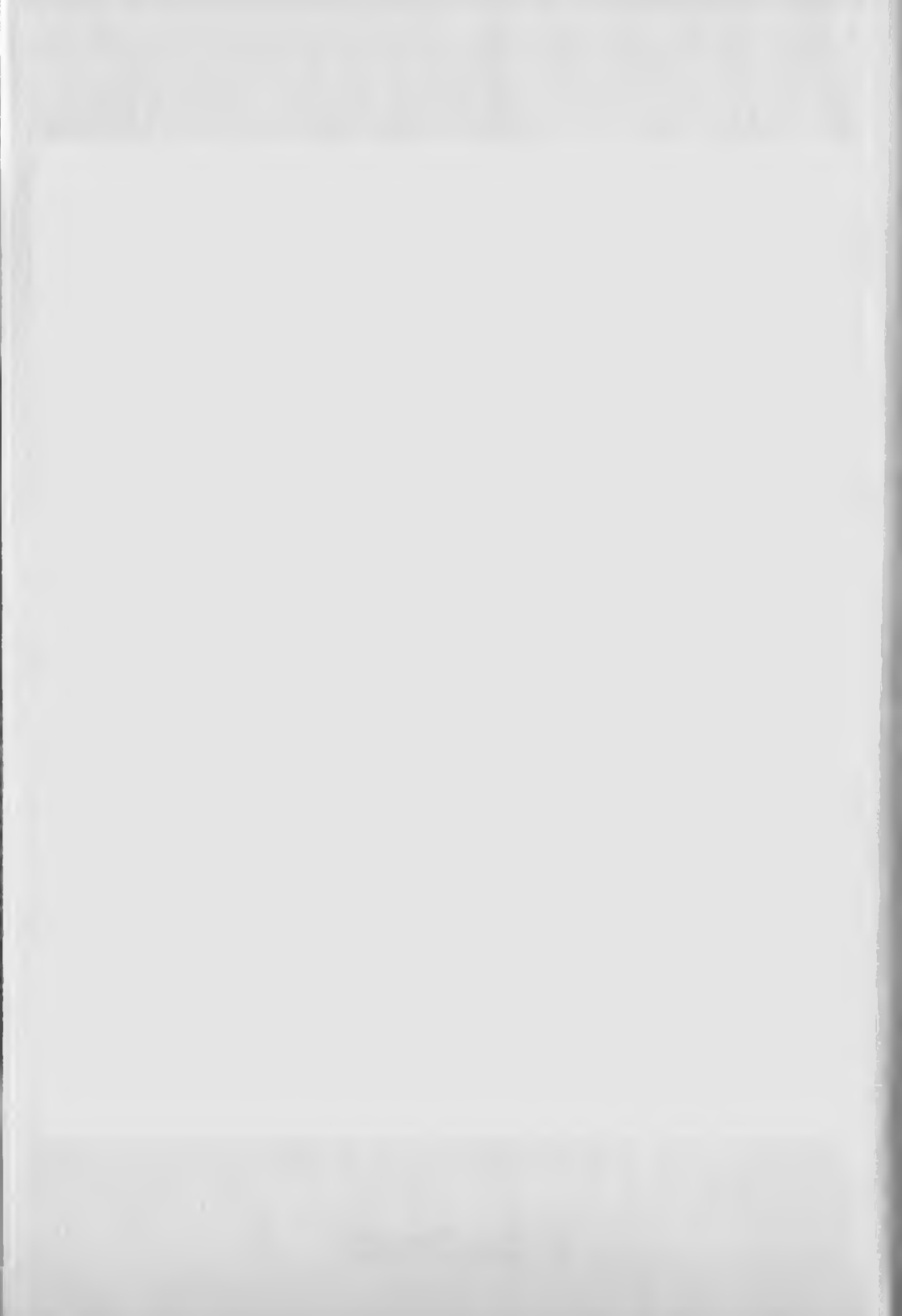
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

KAPLAN YUMURTASI

Jon Berkeley

 tudem[®]

Anneme ve babama...

BİRİNCİ BÖLÜM

SERSERİ MAYIN

Üzerine bol gelen bir hademe önlüğü giymiş adam, hastane koridorunda ayakkabılarını gıcırdata gıcırdata yürüyordu. Küçük, yuvarlak bir kafası, açık gri gözleri vardı ve kendine “Büyük Cortado” diyordu. Üst dudağına –eskiden muhteşem bıyığının olduğu yere– ortası kanla lekelenmiş minik bir kâğıt mendil parçası yapıştırmıştı. Hızlı adımlarla, son üç ayını kilit altında geçirdiği odasından, hastane girişine yürüyordu. Oda hâlâ kilitliydi ve anahtar da Cortado’nun cebindeydi. Üzerindeki önlük gerçek hastane hademesine aitti. Hademe şu anda, kilitli odada, çarşaftan yırtılmış parçalarla elleri ayakları bağlanmış halde, yerde baygın yatıyordu. Cortado ağır yemek tepsisini hademenin kafasına indirmişti; adam kolay kolay kendine gelemezdi artık.

Büyük Cortado ayakkabılarını gıcırdata gıcırdata önce kabul masasının, sonra gece vardiyasında görevli olan kapıcının

oturduğu masanın önünden geçti. Gazetesini okumakta olan kapıcı onu fark edince başını kaldırdı ve alnını kırıştırdı. Saatine bakarak, “Erken mi çıkıyorsun?” diye sordu. “Vardiya dörtte bitiyor.”

“Ben greve gidiyorum,” dedi Cortado, “daha iyi çalışma koşulları için.”

Kapıcı gazetesini indirdi ve tek kaşını kaldırarak, “Grev mi?” diye sordu. “Yasal bir karar mı bu?”

“Her neyse,” dedi Büyük Cortado. Döner kapıyı itirdi ve gecenin soğuk havasına çıktı.

Çakıl döşeli araba yolunun kenarına dizilmiş lambalar buharlı nefesini aydınlattı. Soğuk, Cortado’nun üst dudağını ısıırıyordu. Elinde olmadan kıkırdadı ve hemen ağzını kapattı. Yılanın başını küçükken ezmek lazımdı. Gülmeye başlarsa, bir daha kendini durduramayabilirdi. Bahçe kapısından çıktı ve ötedeki ağaçlıklı yolda yürümeye başladı. Kafasının içi karman çorman sesler ve imgelerle, kahkahalar ve ulumalarla, düşmeler ve dönmelerle doluydu. Bu acayip gösteri zihninde gece gündüz sürüyordu ve Cortado kargaşanın ortasında ip üstünde yürüyor, zaman zaman kayıp düşüyor, günler boyunca kendine gelemiyordu. Gözlerini üç metre ötedeki bir noktaya dikerek yürürken, şimdi tam zamanı, dedi kendi kendine. Adım adım gitmek lazım. Sol, sağ, sol, sağ, yukarı, aşağı ve yana. Sekmek yok. İçinde kahkahalar kabarıyordu, ama Cortado gülme dürtüsünü bastırdı. “Yoğunlaş,” diye mırıldandı. “Sen Büyük Cortado’sun.”

“Sen *eskiden* Büyük Cortado’ydu,” dedi bir ses kafasının içinden, arka taraftan. Cortado hızla arkasına döndü, ama orada kimse yoktu. “Burada, biz tavuklardan başka kimse yok,” dedi. “Ben Büyük Cortado’yum. Küçük bir yenilgiydi yalnızca. Ayaklarımın üzerine bir bastım mı, o zaman görürüz kimin güldüğünü.”

Eski Büyük Cortado sallanarak ve zaman zaman ani kıkırtılara boğularak gece havasında yürüdü. Soğuk hava kanına karışmış hastane ilaçlarını temizledikçe, deliliğin içinden eski planları ve entrikaları yüzeye çıkıyordu. Eskisinden de gariptiler; daha karanlık, daha çarpık. Bir köle ordusu. Kemikten yapılmış bir şehir. Roketlerin kocaman dikenler gibi durduğu, hiddetle kükreyen bir askeri-sanayi sitesi. Cortado derin derin nefes aldı ve yüksek sesle güldü. Nasıl bir canavar inşa etmeyi seçerse seçsin, önüne çıkanı ezerek gücün doruğuna nasıl tırmanırsa tırmansın, bir şey kesindi: İmparatorluğunun kapısında yüksek, düz bir direk olacaktı ve o direğin tepesine Selim'in, Kahkaha Sarayı'nın sonunu getiren oğlan çocuğunun kellesini geçirecekti. "Alışveriş listesinin en başında," dedi Büyük Cortado, boş sokaklarda. "Direk tepesine geçirilmiş Selim kellesi. O zaman görürüz bakalım kim gülüyormuş?"

Bolsillo Sirki, Larde kasabasına taptaze bir Şubat sabahı geldi. İlk arabalar tepede belirmediği andan itibaren, bunun eşi benzeri görülmemiş bir sirk olacağı belliydi. Alayın önünde iki tane boyalı, püsküllü fil vardı ve ikisinin de kulaklarının arasında birer yelekli maymun oturuyordu. Arkalarından, bir düzine meşale çeviren, saçlarını ıslatıp yatırmış, gedik dişli bir adam geliyordu. Bir grup akrobat buz tutmuş yolda perendeler atıyor, nefesleriyle çıkan buhar hareketlerine uyarak daireler çizdikten sonra kış güneşi altında hemen dağılıp gidiyordu. Onların arkasından da parlak renklere boyanmış, her biri bir öncekinden daha şatafatlı karavanlar ve kamyonlar geliyordu. Ölüyü bile uyandırabilecek bir davul, düdük ve gong şamatası, uzak ormanlardan, çöllerden gelmiş hayvanların garip ötüşleri ve gürlemeleri eşliğinde yaklaşıyordu. En öndeki karavana, kırmızı, mavi, sarı renklerle EŞSİZ BOLSILLO SIRKI yazılmıştı; kocaman, yuvarlak 'o' harflerinin içine üç küçük, sivri dişli palyaçonun sırtıkan yüzleri resmedilmişti.

Küçük bir kız ve kahverengi tenli bir oğlan, soğuğa aldırış etmeden Larde'ye giden taş köprünün korkuluğuna oturmuş, sirkin önlerinden geçmesini bekliyorlardı. Oğlanın adı Miles'di ve kız 'Ufaklık' olarak biliniyordu. Soğuk taşın üzerinde yan yana otururken dikkate değer görünmeyebilirlerdi, ama kız dört yüz yaşından büyüktü ve sırtında kaybettiği kanatların bıraktığı izler vardı. Miles ise konuşan bir kaplanla arkadaşlık kurmuştu ve cebinde, sarhoş bir denizci gibi dans edebilen küçük bir peluş ayı taşıyordu.

Öndeki karavan yaklaşınca Miles ile Ufaklık, Bolsillo biraderleri gördüler. Fabio, Umor ve Gila karavanın üzerinde küçük bir totem direği gibi üst üste duruyorlardı. Araba gürleyerek köprüden geçerken totem direği üç parça halinde eğildi. Fabio, sirk bandosunun şamatasının üzerinden, "Nasılısınız Miles Efendi?" diye bağırdı. "Peki ufak hanımefendi, Ufaklık Hanım nasıllar?" diye seslendi Umor. Gila geniş bir gülümsemeyle sivri dişlerini sergiledi.

"İyidir herhalde," diye bağırdı Miles. "Yeni sirk nasıl gidiyor?"

"Şikayet edemeyiz," dedi Fabio.

"Evet, edebiliriz," diye bağırdı Gila.

"Ama etmeyeceğiz," dedi Umor, şamatadan dolayı zor duyulan bir sesle.

Miles ile Ufaklık, Bolsillo biraderlerin karavanının yanında yürümeye başladı. Karavanı, bacakları saçaklı sütunlar gibi görünen iki devasa at çekiyordu. Ama bir süre sonra alay, onları izlemek üzere sokaklara dökülmüş olan kalabalığa takıldı.

Bolsillo Sirki bir öncekinden, Oscuro Sirki'nden daha farklı olamazdı. Oscuro Sirki daha altı ay önce, gecenin bir yarısı kasabaya sinsice gelmişti. O uğursuz sirk dağılmıştı ve sirk eğitmeni güvenli bir hastaneye kapatılmıştı, ama Bolsillo biraderler o sirkin kalıntılarından yepyeni bir sirk oluşturmuşlardı.

Oscuro Sirki ne kadar tekinsiz ve karanlıksa, bu sirk de o kadar renkli ve karmaşıktı. Ortadan kaybolan ya da hapse atılan göstericilerin yerine yenilerini bulmuşlardı ve muhteşem alay ilerlerken Miles, ne kadar olağanüstü bir gösteri yarattıklarını görebiliyordu.

Çok daha fazla karavan vardı, hepsine parlak renklerle acayip oyun ve gösterilerin isimleri yazılmıştı: Uzak Doğu'dan Toki Kardeşler, Kontes Fontainbleau ve Vahşi Aslanları, Güçlü Adam K2, Doktor Tau-Tau Size Geleceğinizi Sunuyor. Son arabanın üzerindeki isim Miles'a tanıdık geliyordu, ama ardından gelen timsah dolu kafes dikkatini dağıttı. Uykulu sürüngenler sarkık heykeller gibi üst üste uzanmışlardı ve Miles çarpık sırtışlarına bakarak, o anda bir-iki çocuk sindirmekte olabileceklerini düşündü. Miles içten içe, rengârenk alayın içinde bir de kaplan görmeyi umuyordu. Dünyanın her köşesinden hayvanlar vardı, ama Miles kişneyen zebra ve katlanmış çadır bezlerinin çizgilerinden başka çizgi göremeden son araba da geçip gidince fazla şaşırmadı.

Alayın önündeki karavanlar tepenin dibindeki uzun arsaya girerken, Miles ile Ufaklık sirkin peşine takıldı. Sirkin geleceğini onlara Bayan Partridge* haber vermişti, ama tam olarak ne zaman geleceğini söylememişti. Bayan Partridge, Miles ile Ufaklık'ın yuvası olan yetimhaneyi idare ediyordu. Sirk hayvanlarını birkaç günlüğüne Partridge Malikânesi'nin arkasındaki eski ahırlarda barındıracaklardı ve sonra bahar sezonu için yeniden yola koyulacaklardı.

Miles ile Ufaklık uzun arsaya vardıkları zaman, atların çektiği karavanlar ve kamyonlar çoktan arsanın kenarında geniş bir halka halinde dizilmişlerdi ve ilk gelenler, çocukları, köpekleri, katlanır sandalyeleri, leğenleri, tavukları ve yağ lambalarıyla birlikte, gezgin evlerinden dışarı dökülmüşlerdi. Köşeleri

* İng. Keklik [C. N.]

yakındaki ağaçlara bağlanırken, çadır bezinden tenteler rüzgârda şaklıyordu. Küçük, sarı bir kamyonun kasasındaki jeneratör gürleyerek çalıştı ve Fabio Bolsillo ellerini yağlı bir beze sildikten sonra jeneratörün arkasından çıktı. Miles ile Ufaklık'ı görünce gülümsedi; bezi tulumunun arka cebine tıkıp perende atarak, tam yanlarına geldi. Yerlere kadar eğildi ve Miles'a göz kırptı.

"Kokuya geleceğinizi biliyordum," dedi.

"Tıpkı at pislğine üşüşen sinekler gibi," dedi Gila, aniden belirerek.

"Umor nerede?" diye sordu Ufaklık.

"Yemek pişiriyor," dedi Gila.

"Misafir bekliyoruz da," dedi Fabio.

"Ah," dedi Miles. "O zaman gidelim. Yalnızca merhaba demek için gelmiştik."

"İstiyorsanız gidin," diyerek omuz silkti Gila.

"O zaman misafir beklememize gerek kalmaz," dedi Fabio.

"Bize daha çok yemek kalır." Gila çabucak uzandı ve Miles'ın burnunu sıktı.

"*Ammanallah*," dedi.

Bolsillo biraderlerin arabasına doğru yürürlerken Fabio, çalı kaşlarının altından Miles'a yan yan baktı. "Flukehill haberini duymuşsundur herhalde?" dedi.

Miles'ın içinden bir ürperti geçti. "Ne haberi?" diye sordu.

"Büyük Cortado geçen hafta güvenlik tarafından korunan hastaneden kaçmış," dedi Fabio.

"Çelik tepsiyle hademenin kafasına vurmuş," dedi Gila.

"Tereyağı bıçağıyla bıyığını kesmiş."

"Hademenin giysilerini giymiş ve yürüyüp gitmiş."

"Kapıcıya greve gittiğini söylemiş."

Miles midesinin kasıldığını hissetti ve sanki bir an ayaklarının altındaki yer kaydı. Ufaklık'ın göz ucuyla endişe içinde ona baktığını görebiliyordu. Kendini zorlayarak ona gülümsedi. "Fazla uzaklaşmadan yakalarlar," dedi. Çavuş Bramley ile iki güvenilir polis memurunun dumanı tüten çay fincanları eşliğinde bulmaca çözmesini gözlerinin önüne getirdi ve bu düşüncüyü hemen aklından çıkardı.

"Ben o kadar emin olmazdım," dedi Fabio.

"O kılık değiştirme ustasıdır," dedi Gila.

"Bıçak kullanmakta da ustadır!" dedi Fabio.

"Nape ve Iota'da görülmüş, hatta Frappe'de."

Fabio, Gila'nın şapkasını gözlerinin önüne indirdi. "Söylen-tiler ve yalanlar," diye hıhladı, "onu son gördüğümüzden bu yana roket motoru taktırmış olması lazım."

Miles güldü ve düğüm düğüm olmuş midesinin birazcık gevşediğini hissetti, ama yine de kara bulutlar çökmüş gibi hissediyordu. Cebine uzanıp turuncu-gri pelüş ayısına ve ayın aydınlattığı bir güz gecesi Ufaklık'ın söylediği şarkıyla canlanan Mandalina'ya dokunarak teselli aradı. Mandalina hiçbir şey söylemedi, ama Miles'in parmaklarını sıkması bir cep dolusu sözcükten daha fazlasını anlatıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

İŞLEK MAKİNE

Çakal eriği gözlü, eli çabuk Umor Bolsillo, et, adaçayı ve yabancı mantar kokan bir duman bulutunun ortasında karmaşık hareketlerle dans ediyordu. Dans ederken yabancı bir dilde şarkı söylüyor, açık ateşin üzerinde şişte cızırdayan eti dürtüklüyordu. Diğer iki Bolsillo birader ve konukları, Gila'nın sendeleyerek bir yığın halinde arabadan taşıyıp, ateşin önüne yarım daire şeklinde dizdiği tahta taburelerin üzerinde oturuyordu.

“Ee, Miles Efendi,” dedi Fabio, “sende ne haberler var?”

“Anlatacak pek bir şey yok,” dedi Miles. “Yetimhane tamamlanmak üzere. Leydi Partridge her zamankinden de meşgul. Arabistanlı Baltinglass arada bir, Cnoc'tan buraya gelen araç bulabildiğinde uğruyor.”

“Ya Hiç?” diye sordu Fabio, çalı kaşlarının altından Miles'i izleyerek.

“Hiç hep aynı,” dedi Miles. Onu ezip öldürmeye çalışmış olmasına rağmen idamdan kurtardığı ve şimdi Leydi Partridge’in bahçesindeki çardakta, sağlam parmaklıkların arkasında yaşayan isimsiz yaratığı düşündü. Her sabah Hiç’i ziyaret ediyordu, ama bugün sirkin gelişi yüzünden âdetini bozmuştu ve Hiç’in bir köşeye büzülmüş, kemik kemirerek kara kara düşündüğünden emindi. “Bazen günler boyunca sessiz oluyor, bazen de olmuyor,” dedi. “Ona her sabah gazete okuyorum ve sanki bu, onu bir şekilde sakinleştiriyor.”

Fabio başını salladı. “Bundan daha ileri gidebileceğini sanmıyorum,” dedi.

“Yaratık henüz Oscuro Sirki’nde yaşarken onu kontrol altına almaya çalışanlar oldu,” dedi Umor.

“Ama hepsi başarısızlığa uğradı.”

“Hayatta kalanlar bile.”

“Ben Hiç’i kontrol altına almaya çalışmıyorum,” dedi Miles. “Yalnızca bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.”

“Arkadaş,” diye tekrarladı Fabio ve Miles’a düşünceli düşünceli baktı.

“Ne çok yeni gösteriniz var!” dedi Ufaklık. Rengârenk arabalara bakıyordu. “Son görüşmemizden sonra nerelere gittiniz?”

“Oraya buraya, küçük Gökyüzü Böceği,” dedi Gila.

“Ama daha çok oraya.”

“Genellikle küçük kasabalara.”

“Küçük gösteriler.”

“Büyük kalabalıklar.”

“Yeni gösterilere alışıyoruz,” dedi Fabio.

“Çalışmalarımızı yeniden ele alıp...”

“İkiye bölüyoruz,” diye güldü Umor.

Fabio öne eğildi ve sesini alçalttı. “Yeni bir gösteri üzerinde çalışıyoruz,” dedi.

“Iyaras Ahakhak gibi biraz,” dedi Gila.

“Iyaras ne?” diye sordu Ufaklık.

“Tersinden,” dedi Miles.

“Kahkaha Sarayı,” dedi Fabio.

“Ama tersten okununca,” dedi Gila.

“Yemek hazır!” diye seslendi Umor, dumanların arasından.

Ateşin çevresinde oturup, çatlak tabaklardan kızarmış et yediler. Bolsillo biraderler, her zamanki yaylım ateşi gibi gevezelikleriyle, kış ayları boyunca küçük kasabalarda ve köylerde gösteriler düzenlediklerini ve bir yandan da aksayan sirki canlandırmak için yeni oyunlar bulmaya çalıştıklarını anlattılar. Ödeyecek faturalar, besleyecek hayvanlar vardı; ama aynı zamanda gelecek sene sunmak üzere yeni ve çok daha görkemli bir gösteri için sıkı çalışıyorlardı. Palyaço oyunları özellikle önemli olacaktı çünkü biraderler, Büyük Cortado'nun kahkaha hipnozunun etkilerini tersine çevirecek bir gösteri tasarlamaya çalışıyorlardı. Büyük Cortado köy köy, kasaba kasaba gezerek söz konusu kahkaha hipnozuyla insanların kahkahalarını çekip tüketmiş; küçük, yeşil etiketli şişelerde onlara geri satmıştı. Miles ve Ufaklık bu iğrenç işe son verdiğinden beri, ülkenin dört bir köşesine ürkütücü bir kasvet yayılmıştı ve Fabio, Umor ve Gila, Büyük Cortado'nun verdiği zararı giderecek bir gösteri yaratmayı kafalarına koymuşlardı.

“İşte bu,” dedi Fabio Ufaklık'a, “senin sahneye girdiğin yer, küçük Gökyüzü Böceği.”

Ufaklık çenesini gömleğinin koluna sildi (Leydi Partridge'in değiştirmeye çalıştığı, ama başarısız olduğu bir alışkanlık) ve kısa sarı saçlarını kulağının arkasına attı. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“İhtiyacımız olan şarkı sende,” dedi Fabio.

“Çözülmesi gereken kötü bir müzik var.”

“Ve boca edilmesi gereken kötü kakhahalar.”

“Kakhaha Sarayı’nda şarkılarını duymuştuk.”

“Sen şarkı söyleyerek ekşimiş sütü bile tazellersin.”

“Ve ağaçların köklerindeki narı temizlersin.”

“Ağaç köklerinde nar olmaz,” dedi Umor.

“Ama bana hep köknar ağaçları olduğunu söylersin.”

“Ben söylemişsem vardır.”

Ufaklık başını iki yana salladı. “Tek Şarkı’yı bunun için kullanamam,” dedi. “Artık Şarkı Meleği değilim. Artık onu hiç kullanamıyorum.”

Fabio parmağını dudaklarına götürdü. “Şşş!” dedi, “duymak istemiyoruz.”

“Bizi hiç ilgilendirmez,” dedi Umor.

“Ama sen yine de anlat,” dedi Gila.

Miles, Ufaklık’ın yüzündeki inatçı ifadeye baktı, ama onu neredeyse Ufaklık’ın kendisini tanıdığı kadar iyi tanıyordu. Ufaklık bütün kuralları çiğneyerek Gümüşnokta’nın peşinden Yeryüzü’ne gelmişti ve Hiç’in adını şakıyarak Miles’ı yaratığın elinden kurtardığında söz konusu kuralları tamamen ihlal etmişti. Miles, fazla ısrar gerekmeden Ufaklık’ın kurallardaki boşluklardan tekrar faydalanacağını biliyordu.

“Belki de bir şekilde sirk bandosunda çalışabilirsin,” dedi.

“Biz de tam olarak aynı şeyi düşünüyorduk Miles Efendi,” dedi Fabio.

“Düşünüyor muyduk?” diye sordu Gila.

“Sen zahmet etme diye senin adına o düşünüyordu,” dedi Umor, parmaklarını yalayarak.

“Dünyanın En Küçük Bando Şefi olabilirsin.”

“Dünyanın En Uzun Boylu Cücesi bizde zaten.”

“En Minik Pire’den bahsetmeye bile gerek yok.”

Kahve tenli oğlan, kardeş edindiği küçük kız ve siyah kıvrık saçlarıyla tırtıl gibi kaşları olan üç minik adam tahta taburelerin üzerinde oturdular. Kızlar soğumaya başlarken soğuk bir rüzgâr gri külleri savurdu. Miles bu planda ona yer olmadığını fark edince yüreğinin burkulduğunu hissetti.

“Ben Miles olmadan gitmek istemiyorum,” dedi Ufaklık.

“Sene bitmeden döneceğiz,” dedi Fabio.

“Sezonlar yağmurdan yağmura,” dedi Umor.

“Yani, Leydi Partridge okuldan izin verirse.”

“Arabistanlı Baltinglass bir ay boyunca kitap okumaktansa bir günlük macera yaşasan daha çok şey öğreneceğini söylüyor,” dedi Miles. Ufaklık’ın yeni hayatını, geride bıraktığı yaşam kadar büyülmeye söz vermişti. Bolsillo Sirki’yle geçirecek bir sezon kulağa kusursuz bir başlangıç gibi geliyordu ve Miles, Ufaklık’ı çağıran maceranın heyecanı ile geride kalma düşüncesinin getirdiği hayal kırıklığı arasında bocalıyordu.

“Endişelenme,” dedi Gila, küçük kara gözlerle Miles’a bakarak. “Ona iyi bakarız.”

“Kendi yeğenimizmiş gibi,” dedi Umor.

“Ya da kendi sıska ninemizmiş gibi.”

Miles, boğazında bir yumruyla başını salladı. Rengârenk arabalara ve aralarında dolaşan, yemek yiyen, çalışan, hayvanların bakımını yapan insan kalabalığına baktı. Küçük kamp ateşlerinin birinden bir akordiyonun hüzünlü sesi yükseldi; mavi bir arabanın penceresinden bir kızın bağırtısı ve kırılan bir tabağın şangırtısı duyuldu. Bir saat içinde gelip yerleşen ve aynı hızla ortadan kaybolacak bir köy gibiydi; kimsenin davetsiz giremeyeceği gezgin bir serap. Miles bakışlarını ateşe çevirdiğinde Gila, gri faresi Susan’la oynuyordu ve Umor tabakları şangır şungur topluyor, kafasının üzerinde dengeleyerek koşu koşu basamakları tırmanıyor, arabaya dalıyordu.

Miles boğazını temizledi. “Belki ben...” diye başladı, ama Fabio başını iki yana salladı. “Sirk tıkr tıkr işleyen bir makinedir,” dedi.

Gila faresinden başını kaldırdı. “Yolculara yer yoktur,” dedi.

Mavi arabadan bir şangırtı daha geldi ve kızın sesi yükseldi, “Ben gidersem Hector da gider. Onu beslemiyorsun bile!”

“Ama Miles sıkı çalışır,” dedi Ufaklık. “Çadıra yardım eder ya da hayvanlara bakar.”

“Ateşte yürüeyebilir mi?” diye sordu Fabio.

“Aslanla gösteri yapabilir mi?” diye sordu Gila.

Miles başını iki yana salladı.

“Bulaşıkları yıkayabilir,” diye bağırdı Umor arabanın içinden.

“Sirkte çalışan herkes iki üç iş yapabilmeli Miles Efendi,” dedi Fabio. “Ancak bu şekilde hayatta kalabiliyoruz.”

Miles göz ucuyla ufak tefek, kaslı bir kızın mavi arabadan çıktığını ve bütün pencereleri sarsarak kapıyı arkasından çarptığını gördü. Kızın parlak, kahverengi saçları kurdeleyle toplanmıştı ve üzerine aşırı bol gelen bir palto giymişti. Küçük bir maymun kamburunu çıkararak kızın omzunda oturuyordu ve kızın gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuştu. Kocaman bir bavulla yıpranmış bir heybenin ağırlığı altında sallanarak Bollsillo biraderlerin kamp ateşine doğru yürüdü. Bavuldan ışıltı ışıltı, pembe bir kol yeni sarkıyor, ucu çamurda sürükleniyordu.

“Ben çalışmayacak o hayvanla bir daha!” dedi kız, kendinden beklenmeyecek kadar yüksek bir sesle. Eşyalarını yere bıraktı ve kollarını kavuşturarak Fabio’ya dik dik baktı.

Fabio merakla maymunu inceliyordu. “Ama o minik şey iyi bir gösterici,” dedi.

“Niha!” dedi kız. “Küçük Hector değil. Maymun güzel bir insan.” Başını arkaya doğru salladı. “Hayvan olan Stranski! Hiç yıkanmaz ve porsuk poposu gibi kokar. Ağzından “Lütfen,

teşekkür ederim” lafları hiç çıkmaz ve ayrıca her zaman çok kaba davranıyor.”

“Stranski konuşamıyor Julia,” dedi Gila.

“Kazadan beri,” diye bağırdı Umor karavanın içinden.

“Yirmi senedir tek kelime etmedi,” dedi Fabio.

Kız burnunu çektii. “Ben bunu biliyor! Mesele ne söylemediği değil. Nasıl söylemediği. Beni hep kutuya sokar, çıkartır, sert parmaklarla çimdikler. Maymunu asla beslemez, ben onu kendi paramdan yediriyor. Artık Stranski ile işim bitti ve maymunu da yanımda götüreceğim. Bu sirkle bir daha çalışmayız.”

“Şimdi gidemezsin,” dedi Fabio.

“Stranski’nin yardımcıya ihtiyacı var,” dedi Gila.

“Sözleşme yaptık,” dedi Fabio.

Julia eğildi, çantasını karıştırdı ve iki yanı karınca duası gibi yazılarla dolu kırıxık bir kâğıt çıkardı. “Bu sözleşme?” diye sordu ve kâğıdı buruşturup ağzına tıktı. Burnu havada, elleri kalçalarında, bir süre çiğnedi ve abartılı bir yutkunmayla kâğıdı midesine indirdi, sonra tek kelime etmeden çantalarını aldı ve sendeleyerek yola doğru yürümeye başladı. Maymun dönüp sirke baktı, yüksek sesle ciyaklayarak kızın kulağını çekti, ama kız başını kararlılıkla iki yana salladı ve yürümeye devam etti. Tam yola vardığında Hector omzundan atladı ve arabaların arasından, çamaşır iplerinin altından geçerek biraz önce çıktıkları mavi arabaya döndü. Julia bir an duraksadı ve incinmiş bir ifadeyle maymunun arkasından baktı, ama sonra dönüp gitti.

Kamp ateşinin çevresinde bir sessizlik oldu. Umor en üst basamakta belirdi ve kızın ardından baktı. “Yazık,” dedi. “Onu severdim.”

Fabio gözlerini bir süre közlere dikti, çalı kaşlarını çattı. Sonra başını kaldırıp, gülümseyerek Miles’a baktı ve “Testereyle ikiye bölünmeye ne dersin?” diye sordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KURNAZ SIÇAN

Ayaklarına kara sular inmiş, beli bükülmüş Miles Wednesday* fil dışkısıyla dolu el arabasını iterek Larde'ye giden taş köprüyü geçti. Yüzünde bir gülümseme vardı; Ufaklık seke seke yanında yürüyordu. Julia'nın beklenmedik gidişinden sonra, çadır yardımcısı, yardımcı hayvan bakıcısı ve sihirbaz Stranski'nin asistanı olarak işe alınmıştı hemen. Stranski aynı zamanda usta bir bıçak fırlatıcısı ve marifetli bir kılıç ustasıydı. Ayrıca gerçekten de porsuk poposu gibi kokuyordu.

“Bazı insanlar doğru zamanda doğru yerde olmayı biliyor,” dedi Umor, onu arsanın köşesindeki fillerin olduğu yere götürerek.

“Ama sen onlardan biri değilsin,” diye ekledi Gila, Miles'a bir kürek uzatarak. Tembo ile Mamba'nın biriktirmeyi başardığı

* İng. Çarşamba [Ç. N.]

küçük dışkı yığınına gösterdi. “Şu el arabasını doldur Miles Efendi,” dedi.

“Ama önce onlardan izin alman lazım,” dedi Umor.

“Ezilmemeye de dikkat et,” dedi Gila.

Saatler boyunca, beli bükülene kadar çalıştıktan sonra Miles, Ufaklık’la birlikte kasabanın Park ve Bahçeler Birimi’ne gönderilmişti. Dört kıtadan toplanmış egzotik dışkılar (ve biraz da fişkılar) kokteyli eklenen bir el arabası dolusu fil dışkısı harika gübre olurdu ve onu satarak hayvan yemi bütçesine katkıda bulunabiliyorlardı. Miles’ın elleri kürek kullanmaktan su toplamıştı ve el arabasının sapları canını yakıyordu. Dar bir sokakta durdu ve arabayı yavaşça bıraktı.

“Burası mı?” diye sordu Ufaklık, gözlerini kısıp yanlarındaki kasvetli binadan sarkan tabelaya bakarak. Okumayı öğreniyordu, ama dersler yavaş gidiyordu, çünkü Ufaklık konuşma müziğinin böylesine beceriksiz şekillerle ifade ediliyor olmasını anlayamıyordu. “Kur... Kurn... az...” diye başladı.

“Kurnaz Sıçan,” dedi Miles. “Hayır, burası değil; yalnızca ellerimi biraz dinlendiriyorum.” Tabelaya pembe gözlü, parlak, beyaz bir fare resmedilmişti. Tıpkı kraliyet armalarında, zırhın önünde şahlanan aslanların yaptığı gibi, fare de çizgili bir kalın önünde şahlanmıştı. Farenin bir pençesinde bir bardak bira, diğerinde büyük bir anahtar vardı. Tabelanın üzerinde, dolaşık siyah tellerden sarkan çıplak bir ampul sokağın gölgelelerinde zayıfça yanıyordu.

Miles ağır el arabasını kaldırmak için eğildiğinde, meyhanenin kapısındaki loşluktan, saman yığınına benzeyen büyük bir kafa uzandı. Miles şaşkınlık içinde doğruldu. O haşin, kısık gözleri ve tıraşsız çeneye sarkan ıslak, pembe bir sümüklüböceğe benzeyen kalın alt dudağı tanımamak imkânsızdı. Bu, değnek kadar ince karısıyla birlikte –eskiden Miles’ın yaşadığı– ilçe yetimhanesini islahevi gibi yöneten Fowler Pinchbucket idi.

“O şeyi buraya park edemezsin,” dedi Fowler. Miles telaşla el arabasını kaldırdı. Fowler Pinchbucket’ın belli bir şeyi tanıyıp anlamlandırabilmesi için gözlerini kısarak uzun uzun ona bakması gerektiğini biliyordu ve bu fırsattan faydalanarak kaçmak istiyordu.

“Dur bakalım,” dedi Fowler, yola inip Miles’in yolunu keserek. “Seni tanıyorum. Sen Wednesday’sin, değil mi?” Kollarını kavuşturdu ve kafası karışmış gibi kaşlarını çatarak bir Miles’a, bir Ufaklık’a baktı.

“Hiç duymadım,” dedi Miles, “ve el arabasındaki taze gübrenin önünde duruyorsun. Bir daha düşünmek isteyebilirsiniz.”

Fowler Pinchbucket yerinden kıpırdamadı. “Beni kandıramazsın,” dedi, Miles’ın bunu defalarca yaptığını unutarak. “Gördüğüm bir yüzü asla unutmam.”

“Fow-ler!” diye havladı bir ses, içerideki karanlıktan. “Orada ne yapıyorsun? Havadan sudan mı konuşuyorsun? Değiştirilmesi gereken fiçiler var.”

Ufaklık, Miles’a baktı. “Artık gitmemiz lazım,” dedi Fowler Pinchbucket’a, ama adam onu tanımadığı için duymazdan geldi.

“Bizimkilerden iki tane buldum,” diye seslendi Fowler omzunun üzerinden. Sesi çorap yutmuş gibi boğuktu. “Wednesday denen çocuk ve hatırlamadığım bir kız.”

“Biz sizin değiliz!” dedi Miles ve el arabasını Fowler’ın incik kemiklerine doğru sürdü. Fowler yüzünü buruşturdu ve beyininden gelecek lafı bekledi. Bayan Pinchbucket’ın sesi Miles’ın midesini düğüm düğüm etmişti, ama Fowler dar sokağı tıkadığı için geçemiyordu.

“Hangi Wednesday denen çocuk?” diye bağırdı ses içeriden. “Onlardan düzinelerce vardı.”

“Of!” dedi Fowler. “Kaçan Wednesday! Esmen olan.”

Bayan Pinchbucket bir anda kapıda belirdi. Bir miktar yağ ve uyumsuz organlardan oluşmuş gibi görünen kocasının

aksine, Bayan Pinchbucket çubuk kadar kuru ve kırışık. Yalnızca yüzü pürüzsüzdü; saçları sıkıca toplanmış olduğu için yüzü öyle gerilmişti ki cilalanmış gibi görünüyordu. “Miles Wednesday!” dedi kaşlarını kaldırarak. “Ne hoş bir sürpriz. Ne kadar da *büyümüşsün!* Anlaşılan kendine küçük bir arkadaş da bulmuşsun.”

Miles, Bayan Pinchbucket’a kadının her yerinden kuş tüyleri fıskırmış gibi bakakaldı. Pinchbucket Evi’nin kurşunu sıkıntısına tahammül ettiği sekiz sene boyunca Bayan Pinchbucket’tan ya da kocasından tek hoş laf duymamıştı.

“O... o benim kız kardeşim,” dedi.

“Senin... kız kardeşin!” diye tekrar etti Bayan Pinchbucket. Yüzüne hastalıklı bir gülümseme yayıldı. “Eh, içeri girin de size bir bardak... gazoz falan sunalım. Biz yokken kasabayı kurtardığımı duyduk. Bize olanları anlatman lazım.”

“Teşekkür ederim, ama gitmemiz gerek,” dedi Miles, becerebildiğince nazik bir biçimde. “Zaten geç kaldık,” diye ekledi Ufaklık.

“Saçmalık!” dedi Bayan Pinchbucket. “Fowler, ben bu çocuklara yeni müessesemizi gösterirken sen de şu el arabasını park et. Daha cuma günü açtık,” dedi Miles’a.

Fowler Pinchbucket homurdanarak el arabasının kaba saplarını kavradı. O da Miles kadar şaşkındı, ama karısının talimatlarını yerine getirirken oyalanmaması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Miles gönülsüz bir merakla Kurnaz Sıçan’ın eşliğinden geçti. Ufaklık da peşinden.

En ufak zevk ya da yetenek sahibi olmayan ve para harcarken bacaklarını yamyamlar kemiriyormuş gibi hissedenden iki kişi tarafından dekore edilmiş bir yer görmüşseniz, Kurnaz Sıçan’ın içini hayal edebilirsiniz. Pinchbucket çifti, su ve sabunun boyadan daha ucuz olduğu fikrinden hareketle, kusmuk yeşili duvarlarda seneler boyunca birikmiş olan yağlı kiri ovup

temizlemeye çalışmışlardı, ama Fowler'ın el yapımı merdiveni o daha işini bitirmeden ağırlığına dayanamayıp çökmüş, tavanın hemen altında bir dalga izi bırakmıştı. Üç çıplak ampul o kadar az ışık veriyordu ki yanık olup olmadıklarını anlamak imkânsızdı. Bayan Pinchbucket indirimden pembe boya almış, içki tezgâhını boyamış, boya bitene kadar tezgâhın çevresindeki yeri boyamaya devam etmişti. Bu yüzden tezgâh erimiş dondurma gibi görünüyordu.

“Rahatınıza bakın,” dedi Bayan Pinchbucket, tezgâhın önüne dağılmış sert tabureleri göstererek, “ben de size içecek getireyim. Ne istersiniz?”

“Portakal suyu olur,” dedi Miles.

“Fazla umutlanma,” dedi Bayan Pinchbucket, cıvılcıvılcı bir sesle.

“Su?” diye sordu Ufaklık.

“Musluk bozuldu,” dedi Bayan Pinchbucket. “İki ekşi limon.” Bu son söz tezgâhın uzak ucuna, zayıf ampullerin ulaşamadığı bir yere yöneltilmişti. Miles loşluğun içinde bardak silen bir kızın şeklini zar zor seçebildi.

“İki ekşi ne?” diye sordu kız.

“Ekşi limon. Ekşi limon,” diye terslendi Bayan Pinchbucket. “Tam arkanda, sağda, cam dolapta.”

Kız ışığa süzüldü ve tezgâhın üzerine iki şişe bıraktı. Miles onu hatırlamıştı; bu kız sirkten tanıdığı Julia'ydı. Tıpkı Miles gibi, kız da hemen kendine yeni bir iş bulmuştu anlaşılana. “İki ekşi limon,” dedi kız, sikkincı bir sesle.

“Eh,” dedi Bayan Pinchbucket, gergin gergin tezgâhın arkasına yerleşerek. “Küçük meyhanemizi nasıl buldun?”

“Çok... farklı,” dedi Miles, çevresine bakınarak. Mekânda başka müşteri yok gibiydi. Bir köşeye, üzerine şablonla YALNIZCA İHRACAT İÇİN yazılı kutular yığılmıştı.

“Böyle düşünmene sevindim,” dedi Bayan Pinchbucket. “Akşamları çok kalabalık oluyor, elbette. Ama bana kendinden ve küçük... kardeşinden bahset. Hâlâ o küflü eski fiçıda mı yaşıyorsun?”

“Fiçım dümdüz oldu,” dedi Miles.

Ufaklık pipeti ağzından çıkardı. “Yaşadığımız yer...” diye başladı, ama o başka tek kelime edemeden Miles dirseğiyle iki ekşi içeceği tezgâhın üzerine devirdi. “Tüh!” dedi yüksek sesle.

Bayan Pinchbucket ona dik dik baktı, sonra ağzını gererek gülümsedi. “Kazadır, olur,” dedi. “Julia?”

“Bez nerede?” diye sordu Julia loşluktan.

“Muslukta asılı kızım,” dedi Bayan Pinchbucket. “İki içecek daha getir, çabuk çabuk!” Tezgâhta kuru bir yere kaydı. “Şimdi,” dedi Ufaklık’a, “adını bildiğimi sanmıyorum evladım.”

Miles tabureden indi. “Artık gerçekten gitmemiz lazım,” dedi. “Önemli bir gübre teslimatımız var.”

“O zaman yine gelmelisiniz,” dedi Bayan Pinchbucket, sesindeki tatlılık azalarak. “İhtiyaç duyarsam sizi nerede bulabilirim? Fowler’ın giremeyeceği kadar dar yerlerde devamlı ıvır zıvır işler çıkıyor.”

“Bizim işimiz var zaten,” dedi Miles, ama Ufaklık’ın sevinç dolu çığlığı sözünü kesti. Onun bakışlarını izleyerek, tabeladakine benzer iki beyaz farenin tezgâhın üzerinde, dökülen içeceğe doğru koştuğunu gördü. Julia tezgâhın üzerini silemeden fareler pembe burunlarını yapış yapış birikintiye gömdüler ve açgözlülükle içtiler.

“Fow-ler!” diye bağırdı Bayan Pinchbucket, bir kez daha sanayide kullanılan elmas kadar sertleşmiş bir sesle. “Hemen buraya gel ve farelerini tut.”

Fowler, kolunun altında kontrplaktan bir kutuyla tel kapıdan girerek, “Neredeler ki?” diye sordu. Tezgâhtaki fareleri gördü. “Bunlar buraya nasıl geldi?” dedi ve kutuyu hızla tezgâhın üzerine indirdi. Fareler irkildiler, ama içmeye devam

ettiler. "Titus. Larry. Hemen kutunuza girin," dedi Fowler boğuk bir sesle. Fareler onu duymazdan geldiler. "Hemen kutunuza," diye tekrarladı Fowler. "Hadi ama, inat etmeyin."

Miles ve Ufaklık gitme arzularını bir anlığına unuttular ve adamla kemirgenler arasındaki adil olmayan mücadeleyi izlediler. Her tür hayvanın konuşmasını anlayabilen Ufaklık kıkırdadı. "Farelerin ne dediğini duymalısın," diye fısıldadı Miles'a.

Fowler farelerden birini yakaladı, ama fare kıvranıp elinden kurtuldu ve bu arada adamın başparmağını ısırması da başardı. Fowler bir küfür salladı ve parmağını emdi.

"Bu şekilde yapamazsın," dedi Julia. "Onlarla konuşman lazım. Ne istediklerini öğren." Miles ve Ufaklık bakiştılar.

"Sen fareler hakkında ne bilirsin ki?" dedi Fowler. "Ben senelerdir fare besliyorum."

Julia hiçbir şey söylemedi, ama tezgâhın altına uzanıp bir paket fıstık çıkardı. Paketi açtı ve avucuna iki fıstık koyup uzattı. Fareler ekşi limonları içmeyi bıraktılar ve bıyıklarını titreterek fıstıkları kokladılar.

"Bunlardan istersiniz, değil mi çocuklar?" diye sordu Julia. Miles'ın beklediği gibi fare dilinde konuşmamıştı, ama sesi yumuşaktı ve farelerin onu dinlediğini görebiliyordu. Maymunun neden Stranski ile kalmayı seçtiğini merak etti. "Kutunuza dönme zamanı. Gel Titus, gel Larry," dedi Julia nazikçe ve kutuya bir avuç fıstık bıraktı. Fareler bir an duraksadılar, ama sonra içeriye koştular. Fowler kapağı güm diye kapattı ve kız ona kötülük yapmış gibi dik dik baktı.

"Gidelim," diye fısıldadı Ufaklık. Sokağa çıkarlarken Bayan Pinchbucket'ın, "O fıstıkların parası maaşından kesilecek kızım," dediğini duydular.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÖZEL DÖNGERİ

Dilsiz, pis kokulu sihirbaz Stranski on iki bıçağından sonuncusunu, Miles'ın sol kulağının yanı başında, delik deşik ve boyalı tahtaya saplanmış, titreyerek durduğu yerden çekip aldı. Çoğu sirk çalışanı gibi, o da kısa boylu ve tıknazdı; düzgünce katlanıp büyük bir bavula kaldırılabilir miş gibi görünüyordu. Saçlarını kazıtmıştı ve çenesini çalımı bir sakal kuşatıyordu. Bu yüzden, Ufaklık onu ilk gördüğünde, adamın kafasının baş aşağı olduğu yorumunu yapmıştı.

Stranski'nin boğazı ve kolları, seneler önce canını zor kurtardığı bir karavan yangınının hatırası olan karmaşık, mumsu yara izleriyle kaplıydı. Korkunç yaraları akrobatlık kariyerini bitirmişti ve Gila'ya göre adamı, sesine ek olarak mizah anlayışından da mahrum bırakmıştı, ama Miles, Stranski'nin eskiden beri sabırsız olduğundan emindi. Miles'ı kabaca göğsünden dürtüklede ve başını metronom gibi iki yana salladı. Miles,

Stranski'nin işaret diline alışmıştı, adamın başını oynattığı için onu azarladığını anladı. Miles hiç kıpırdamadığından emindi, ama her akşam ona ustura kadar keskin bıçaklar atan –o da, testereyle onu ortadan ikiye bölmediği zamanlarda– bir adamın uyarılarını dikkate alacak kadar akıllıydı.

Stranski maymun Hector'a da daha iyi davranmıyordu. Seyirci sıralarının altında süzülerek, seyircilerden birinin cebinden cüzdanını çalmak ve onu fark edilmeden Stranski'nin cebine aktarmak maymunun göreviydi. Stranski sıranın altından uzanan maymunun eline dikkat ediyor, gösterinin sonunda her şeyden habersiz kurbanı işaret ediyor, adamın çalındığının farkında olmadığı cüzdanını rengârenk bir mendilin içinden çıkararak onu hayretten hayrete düşürüyordu.

Sirk yola koyulmadan önceki günlerde öğrenilecek çok şey vardı. Miles gündüzleri Umor ile Gila'nın gözetimi altında sirk hayvanat bahçesiyle ilgileniyordu. Ona hayvanları nasıl besleyeceğini, bakımlarını nasıl yapacağını, onları nasıl sağlıklı ve sakin tutacağını, ayrıca sabahki kol ve bacak sayısını akşama kadar nasıl koruyacağını öğretiler. Miles her hayvan ısırtığı ve her kas ağrısıyla, özgüveninin ve gücünün arttığını hissetti.

Bazen, çevrede kimse yokken, aslanlarla konuşmaya çalışıyordu, ama onlar bir anlığına kayıtsızca ona bakıyor, sonra yalamaya ya da tekerlekli kafeslerini adımlamaya geri dönüyorlardı. Sonra Miles, onlar yerine Mandalina'yla konuşmaya başladı. Mandalina, Miles'ın iç cebinden başını çıkarıyor, çarpık gülümsemesiyle aslanlara bakıyordu. Henüz bir Şarkı Meleği'yken Ufaklık'ın pelüş ayıya şakıdığı can, onun koala gibi tırmanmasını, ayyaş bir denizci gibi sallana sallana yürümesini sağlıyordu; ama ağız bir dizi düzensiz dikişten ibaretti ve tek kelime edemiyordu.

Ufaklık günün büyük kısmını sirk bandosuyla çalışarak geçiriyordu. En başlarda bandodan çıkarmayı başardığı acayip ezgiler gün geçtikçe tatlılaştı. Diğer göstericiler de gösterilerini toparlıyor, kusursuzlaştırıyordu. Miles zamanının çoğunu hayvanların yanında geçirse de, sirkteki herkesle selamlaşacak kadar tanışmıştı. Yani, Doktor Tau-Tau dışında herkesle. Falcının arabası arsanın en sonunda, bir demirhindi ağacının gölgesinde duruyordu ve perdeleri gece gündüz kapalıydı. Gizemli sakininden hiç iz yoktu. Miles, her akşam Partridge Malikânesi'ne dönerken arabanın önünden geçiyordu. Bazen çatıdaki ince soba borusundan fışkıran buharla ya da o yaklaştığında aniden başlayan ezgisiz şarkıyla şaşkına dönüyordu ve her geçen gün merakı daha da artıyordu.

“Onu gördün mü?” diye sordu Miles Ufaklık'a, fillerin ağılını kapatıp gece için hazırlayarak.

“Hayır,” dedi Ufaklık. “Arabasında küçük bir kuş var; konuştuğunu duydum, ama Doktor Tau-Tau'nun horlamaları yüzünden başka bir şey duymadım ve horlamalar hiçbir şey anlatmıyor.”

“Acaba neden saklanıyor?” diye sordu Miles.

“Belki iki kafası vardır,” dedi Ufaklık.

“Birinin adı Tau,” dedi Miles gülererek, “diğeri ise Tau.”

Ufaklık parmağını dudaklarına götürdü.

“Kimse yok,” dedi Miles, etrafına bakarak.

“Ben varım,” dedi Ufaklık. “Dinle. Arılar çiçeklere şarkı söylüyor. Bana gereken ses de buydu.”

“Arılar şarkı söylemez,” dedi Miles. “O uğultuyu kanatlarını çırparak çıkarıyorlar.”

Ufaklık güldü. “Elbette şarkı söylerler Miles. Tek Şarkı'daki, çiçeklerin açmasını sağlayan kısmı söylerler. Karşılığında çiçekler de onları besler.”

“Tek Şarkı’yı siz, Şarkı Melekleri’nin söylediğini sanıyordum,” dedi Miles.

“Şarkı Melekleri, Tek Şarkı’ya göz kulak olurlar,” dedi Ufaklık. “Onu bir araya getirip bağlarlar, ama her şeyin kendi katkısı vardır. Arılar çiçeklere şarkı söyler. Kargalar dikenli çalılara, martılar rüzgâra... Her şey birbiriyle bağlantılıdır Miles.”

Doktor Tau-Tau’nun arabasına yaklaşıyorlardı ve yaklaştıkça, Miles içeriden sesler geldiğinden iyice emin oldu. Ufaklık iri iri açılmış gözlerle ona baktı. Yavaşça ilerlediler ve demirhindi ağacının gövdesinin arkasında durdular.

“Bunun için beni suçlayamazsın,” diyordu bir ses.

“Ah, ama suçluyorum,” dedi bir başkası. Nahoş bir biçimde kıkırdadı. “Başka kimi suçlayabilirim?”

“Yeterince zamanım yoktu,” dedi ilk adam. Miles, adamın sesinin hafifçe titrediğini fark etti. “Kimse bu koşullar altında çalışmak zorunda kalmamalı.”

“Senin yüzünden ortağımı kaybettim,” dedi diğeri. “Onu yamaçtan geri getirme işini sana vermiştim, ama sen onu aşağı ittin. Sen aptal rolü yapan bir salaksın Tau-Tau ve gizlendiğin yerden çıkmak için yanlış zamanı seçtin. Benim aradığım sen değilsin bile, ama başlangıç olarak iş görürsün!” Söylediklerinde gülünecek hiçbir şey olmamasına rağmen adam bir kıkırıtı krizine yakalandı.

“Dur... dur!” dedi diğeri ses, gerçekten korkmuş gibi. “Ne aradığımı biliyorum ve onu nerede bulabileceğimi bildiğimi sanıyorum. Yaklaşıyorum. Birlikte çalışabiliriz... değil mi?”

Diğeri adam yine kıkırdadı. Seste bir şey Miles’in tüylerini diken diken ediyordu. Ufaklık’ın elini sıkı sıkı tuttuğunu hissetti. “Söyle o zaman,” dedi ses, “ve bu sefer zamanımı boşa harcamasan iyi olacak.”

Diğeri adam sesini alçalttı. Nefes bile almadan, hızlı hızlı konuşmaya başladı, ama Miles artık sözcükleri seçemiyordu.

Yanında, çimenlerin arasına çömelmiş olan Ufaklık'a baktı. "Gitmemiz lazım," diye fısıldadı kız. Miles başını salladı ve Partridge Malikânesi'ne giden yola süzöldüler.

"Sence Leydi Partridge'e söylemeli miyiz?" diye sordu Ufaklık.

Miles başını iki yana salladı. "Söyleyecek pek bir şey yok aslında. Bizi sirke göndermekten vazgeçebilir. Asıl Bolsillo biraderlere söylememiz lazım, ama bizi ilgilendirdiğinden de emin değilim."

Sessizce aydınlık pencereyi, büyük küp şeklindeki malikâneye yürüdüler. Miles omzunun üzerinden arkaya baktığında ufak tefek birinin Doktor Tau-Tau'nun arabasından çıkıp, geceye karıştığını gördüğünü sandı.

Sabahlığını giymiş, bakımını yapmış, kokular sürünmüş Leydi Partridge, masanın başında oturuyordu. Ertesi sabah sirk yola çıkacaktı. Bolsillo biraderleri akşam yemeğine davet etmişti ve şimdi, eskisinden daha küçük ve dost canlısı görünen yeni yemek odasında oturuyorlardı. Eskiden konukları olan markiler, düşesler ve tiyatro rejisörleri yerine üç küçük akrobat palyaço, kaplanlarla dostluk kuran bir oğlan ve gökten düşmüş bir kıza ev sahipliği yaptığı için Leydi Partridge kendini anlaşılmaz bir biçimde mutlu hissediyordu.

Yemek boyunca sohbetler edildi. Yola çıkma zamanlarının yaklaşması, sirk çalışanlarının üzerine çöken sıkıntıyı dağıtmıştı. O sabahı, büyük çadırı indirip, uzun arsaya serip son bir kez kontrol ederek geçirmişlerdi. Her halat, her direk, her cıvata sayılmıştı, küçük çocuklar yalınayak çadır bezinin üzerinde yürüyerek yırtık ya da patlamış dikiş aramıştı. Her delik yamanmış, her yıpranmış halat değiştirilmişti; palangalar

yağlanmış, paslanıp paslanmadığına bakılmıştı ve sonra koca çadır yeniden toplanmış, onu kasaba kasaba dolaştıran üç uzun kamyona yüklenmişti.

Hayvanlar da huzursuzdu. Hayatları boyunca yolda yaşamışlardı ve daha şafak sökmeden hortumla yıkanmış arabalarına götürülürken, karları erimeye yüz tutmuş kırların kokuları ve sesleri arasında, yepyeni, tuhaf bir göçe başlayacaklarını biliyorlardı.

“Gece vakti kızıl gökyüzü,” dedi Gila, elindeki domuz kamburgasıyla pencereyi göstererek.

“Köpeğimin ödünü patlattı,” dedi Umor.

“Hava iyi olacak demek, değil mi?” diye sordu Miles.

“Köpeğim hava durumunu mu etkiliyor?” diye sordu Umor.

“Kızıl gökyüzü,” dedi Miles.

“Duruma bağlı,” dedi Ufaklık. “Kızıl gökyüzü, Işık Kurulu toplanıyor demek. Sonraki hava durumu toplantının nasıl gittiğine bağlı. Genelde pek çok sorun çözülür, bu yüzden gökyüzü sakın olur. Ama toplantı öfkeyle bitmişse, daha sonra fırtına çıkar.”

“Eh,” dedi Leydi Partridge, “umarım bu toplantı iyi geçer.” Bıçağıyla bardağını tıngırdatarak konsolun üzerinde uyuyan iki kediyi uyandırdı. “Bolsillo Sirki’ne kadeh kaldıralım,” dedi. “Yeni sezon tüm beklentileri aşsın.”

Kadehler kalktı, bardaklar çınladı.

“Buna içerim,” dedi Fabio.

“Ben her şeye içerim,” dedi Umor.

“Sizi buraya davet etmemin nedenlerinden biri de,” dedi Leydi Partridge Fabio’ya, “benim için Miles ile Ufaklık’a göz kulak olmanızı rica etmek istemem.”

“Biz kendi başımızın çaresine bakabiliriz Leydi Partridge,” diye itiraz etti Miles.

“Elbette bakabilirsiniz,” dedi Leydi Partridge, “hem de b y klerinizden daha iyi. Bunu zaten kanıtladınız. Ama beni endişelendiren, Cortado denen o tehlikeli, k c k adamın serbest olması. Onu bir kez alt etmiş olabilirsiniz, ama bu ona kin beslemesi için daha fazla neden verir. Daha d n *Haftalık Haber Gazetesi*’nde, Iota’da görüldüğü haberini okudum. O kesek ğına fazla g venmesem de, o serbestken sizin yollara d şmenizin beni huzursuz ettiğini de itiraf etmem gerek.”

“Eh, bu yörelerde görülmüşse, belki de bir süreliğine buradan uzaklaşmamız daha iyi olur,” diye yorum yaptı Miles.

“Belki,” dedi Leydi Partridge, ama ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Siz hiç endişelenmeyin Leydi P.,” dedi Umore.

“Onlara kendi para kasamızmış gibi göz kulak oluruz,” dedi Gila.

“Dahası, o yarım litrelik bodur bizimle boy ölçüşemez.”

“Biz eyrek litrelik olsak da.”

“Biz   kişiyiz.”

“Bu da bizi bir litre yapar.”

“Teşekkür ederim çocuklar,” dedi Leydi Partridge gülümseyerek. “şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

Yemek odasının kapısı hafifçe alındı ve pijamalı k c k bir ocuk başını içeri uzattı. “Kapıda bir adam var. Özel bir *d ngeri* olduğunu söylüyor,” dedi yarı uykuda görünen ocuk.

“Teşekkür ederim Marcus,” dedi Leydi Partridge. “Sanırım *gönderi* demek istedin.”

Oğlan başını salladı. ıkmak için döndü, ama kapı ardına dek açıldı ve Fowler Pinchbucket kucağında ağır bir kutuyla onu itip geçti. Marcus az daha yere devrilecekti. “Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın,” diye homurdandı ve şapkasını çıkarmaya yeltendi, ama ellerinin özel “d ngeri”siyle dolu

olduğunu unutmuştu. Elinden kaymadan kutuyu yakaladı ve güm diye konsolun üzerine bırakarak kedileri dağıttı. “İthal,” dedi, bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

“Bu da ne?..” diye sordu Leydi Partridge, tehlikeli bir biçimde şişinerek.

“Sıçan Kovası’ndan Leydi Pinchpartridge’e bir armağan,” dedi Fowler. Leydi Partridge’in ürkütücü bakışları karşısında allak bullak olduğu açıktı. Yeniden başladı, “Kurnaz Sıçan’ın sahiplerinden Leydi Partridge için bir armağan.”

“Ben gönderi beklemiyordum, özellikle de bu saatte,” dedi Leydi Partridge, soğuk bir tavırla.

“Şey, evet,” dedi Fowler, “bunun için çok özür dilerim. Lisans gerektiren bir meslekte olduğumuz için sıra dışı saatlerde çalışıyoruz ve eski işimize ek olarak... bizim yetimler demek istiyorum... Wednesday denen çocuğu yanınıza aldığınızı duyar duymaz, Bayan Pinchbucket minnetimizin simgesi olarak bu armağanı getirmem konusunda ısrar etti. Anladınız herhalde.”

Leydi Partridge ter içindeki adamı kuşkuyla süzerken Bay Pinchbucket kutuyu açtı ve büyük bir masa saati çıkardı. Siyah, cilalı bir kutusu vardı, tepesi yuvarlaktı ve bunların dışında son derece çirkindi. Saatin yüzüne Romen rakamları yazılmıştı ve kollar gece yarısına bir dakika kalayı gösteriyordu.

“Çok güzel,” dedi Fabio, sessizliği bozarak.

“İçinde bu şey varken evin asla havaya uçmaz,” dedi Umor.

“Şey, teşekkür ederim, sanırım,” dedi Leydi Partridge, hayretler içinde. “Gitmeden önce size içecek bir şey ikram edebilir miyim, Bay Pinchbucket?”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Fowler, şapkasının siperliğine dokunarak. “Meyhanede beklerler.”

Adam dönerken saatten bir uğultu geldi ve herkes dönüp baktı. Saat çalmaya başladı, ama ne çalmak! Saat ne kadar çirkin

ve ağırsa, çıkan ses de ışık kadar saf ve hafifti. Mumlarla aydınlatılmış odada döndü ve yanında yabancı diyarların kokusunu taşıdı, öyle ki neredeyse koklayabilirdiniz. Saatin çınlamaları bitene kadar kimse yerinden kıpırdamadı, etraftaki herkes nefes bile almadan bunu dinledi. Fowler Pinchbucket bile olduğu yerde kalakalmıştı, eli kapı kolunda, her zaman asık olan yüzünde bir gülümsemeyle saate bakıyordu.

“Bu kesinlikle harikulade,” diye nefes verdi Leydi Partridge.

“Tıpkı cüruf yığınındaki tarlakuşu gibi,” dedi Gila. “Sen ne dersin Gökyüzü Böceği?”

“Sevdim,” dedi Ufaklık. “Onu her kim yapmışsa, su kenarında yaşıyor ve ötücü kuşları çok iyi dinlemiş.”

“Onu yiyen var mı?” diye sordu Fowler Pinchbucket, tabaktaki son domuz kaburgasını göstererek.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DERİN BİR SIR

Atkılı ve yarı uykulu Miles Wednesday, sürücü koltuğunda arabayı süren Fabio'nun yanında oturuyordu. Araba rahat bir hızda, Larde'den uzak dağlara uzanan yolda ilerliyordu. Ağaçlara tünemiş kuşlar uyanmaya başlamıştı ve önlerindeki gökyüzü şafağa doğru aydınlanıyordu. Fabio, önlerinde ağır ağır, zahmetle ilerleyen devasa atlarla usul usul konuşuyordu ve henüz sohbete katılacak kadar uyanmamış olan Miles da sessizlik içinde onları dinliyordu. Fabio'nun söylediklerini çıkarmaya çalıştı, ama sözcükler yabancıydı ve anlamsız gelen cıklamalar ve ışıklarla kesiliyordu.

Büyük çadırı taşıyan üç uzun kamyon epey önden gitmişti ve yükselen güneşin turuncu parıltısı içinde çoktan gözden kaybolmuştu. Çadırcı çocuklar, güçlü adam K2 ve Bolsillo biraderlerin çalışkan filleri Tembo ile Mamba da onlarla gitmişti. Sığgeçit'e sirkin geri kalanından önce varacaklardı ve orada,

yardımlı edecek daha fazla insan geldiğinde çadırın dikilmesi için hazırlık yapacaklardı.

Bolsillo biraderlerin karavanındaki yedek ranzayı Miles'a vermişlerdi. Miles, ranzaya yığılmış benekli çorapları ve parlak perukları kaldırmış; halat, halka, zil, boru ve yüz boyası yığınları arasında Leydi Partridge'in onun için hazırladığı küçük bavul için yer açmıştı. Ufaklık, daha birkaç hafta önce Uzakdoğu'dan gelen vücut bükme sanatçısı Toki kardeşlerle yolculuk ediyordu. Miles, Toki kardeşlerin çalışmasını görmüştü. İç içe geçerek, dört kafalı, bir sürü kollu muhteşem bir canavara dönüşüyorlardı. Miles onların kıvrılıp bükülerek şezlong olabildiklerini, halka olup ringte fazla çaba sarf etmeden yuvarlanabildiklerini duymuştu.

Uzanıp ileriye baktı ve Ufaklık'ı görmeye çalıştı. Tam arkalarında, gizemli Doktor Tau-Tau'nun mavi-gümüş karavanı vardı. Onun arkasında da, kibirli Kontes Fontainebleau'nun sürdüğü aslan kafesi. Onları Sihirbaz Stranski'ye ait olan eskimiş karavan ve Zipplethorpe ailesinin at kamyonu takip ediyordu, ama Toki kardeşlerin karavanı sabah sisleri arasında henüz görünmüyordu.

"Doktor Tau-Tau sirke ne zaman katıldı?" diye sordu Miles.

"Noel'den hemen sonra," dedi Fabio.

"Uzun seneler boyunca yurtdışında kalmış," dedi Gila.

"Ama ondan önce Barty Fumble'ın yanında çalışıyormuş," dedi Umor.

"Neden karavanından hiç çıkmıyor?" diye sordu Miles.

Fabio omuzlarını silkti. "Kimbilir?" dedi.

"Zaten bizi ilgilendirmesiz," dedi Gila.

"İnsanlar pek çok nedenden dolayı sirke katılır," dedi Fabio.

"Ve nedenini sormak her zaman iyi bir fikir değildir."

"Bir adamın karavanı onun kalesidir."

Miles keskin soğuğa karşı paltosuna iyice sarındı. Doktor Tau-Tau'nun karavanında kulak misafiri olduğu konuşmalardan onlara bahsetmenin bir anlamı olmayacaktı. Zaten duyduğu kadarı tek başına hiçbir şey anlatmıyordu. Sirkin kırlarda dolaşırken yanında kaç tane sır taşıdığını merak etti. Belki de boyalı karavanlardan birinin içinde, hâlâ babasının ortadan kaybolmasıyla ilgili bir ipucu saklanıyordu. Miles, annesiyle babasını hep, üzerine muhteşem bir kaplan kafası resmedilmiş bir karavan içinde hayal ediyordu, ama neden bu şekilde hayal ettiğinden emin değildi ve sirkte böyle bir karavan görmemişti.

“Annemle babamın karavanı hangisiydi?” diye sordu. “Hâlâ sirkte mi?”

Fabio boğazını temizledi. “Evet,” dedi.

“Ve hayır,” dedi Gila.

“Kastettikleri,” dedi Umor'un sesi içeriden, “bütün karavanlar el değiştirir.”

“Yeniden boyanırlar.”

“Ve yeniden dekore edilirler.”

“Evlenip boşanırlar.”

“Bazen iki eski karavandan yeni bir tane yaparız.”

“Bir seferinde bir tanesini ters çevirmeye çalıştım,” dedi Gila, “ama karavanı kapıdan çıkarmayı başaramadım.”

Miles bitirmelerini bekledi. “Hangisi peki?” diye sordu.

“Tau-Tau'nun karavanı,” dedi Fabio, önüne bakarak.

Miles kenardan eğildi ve arkaya baktı. Tau-Tau'nun karavanını tam arkalarındaydı ve bu sefer sürücü koltuğuna tünemiş, lime lime fes takmış Doktor Tau-Tau'yu görebildi. Yüzü yuvarlak ve kırmızıydı, çenesinden sarkan küçük sakal yüzünden ceketli bir keçiye benziyordu. Miles, annesiyle birlikte o sürücü koltuğunda oturan Barty Fumble'ı gözlerinin önüne getirmeye çalıştı, ama fıçı göğüslü babasını açık seçik hayal edebilse de, annesi gündüz gözüyle görülen bir hayalet kadar belirsizdi.

Fabio'ya döndü. "Annemin adı neydi?" diye sordu. Seneler boyunca, annesi ve babası hakkında hiçbir şey bilmeden yaşamıştı, ama annesinin doğum yaptığı sırada öldüğünü ve babasının kendi sirkinde ortadan kaybolduğunu öğrenmesini takip eden aylar boyunca, içinde büyüyen yeni, boş duyguyu doldurmaya başlama zamanının geldiğini düşünmeye başlamıştı.

"İleride bir köy var," dedi Gila.

"Samanköy olmalı," diye seslendi Umor içeriden.

"Orada küçük, güzel bir han da vardır," dedi Gila.

"Hem de çok hesaplı," dedi Umor.

Fabio sessiz kalarak, atların geniş sırtlarını izledi.

"Annemle babamı iyi tanıdığınızı söylemişsiniz," dedi Miles, sabırsızlığını saklamaya çalışarak. Bolsillo biraderlerden bilgi almaya çalışmanın, çıplak ellerle balık yakalamaya çalışmak kadar zor olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Bu, büyük sabır gerektiriyordu ve başarı garantili değildi.

"Herkes kadar Miles Efendi," dedi Fabio.

"Annem hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Miles.

Fabio içini çekti. "Annenin adı Celeste'ydi," dedi, "ve güneyden, suyun karşı yakasından gelmişti."

"Saçları gece yarısı gibiydi," dedi Gila.

"Gözleri de öyle," dedi Fabio.

"Sıcak hindistancevizi gibi kokardı," dedi Umor, başını karavanın önündeki perdelerin arasından uzatarak.

"Ve Barty kahkaha attığında, o yalnızca gülümserdi," dedi Gila.

"Çok derin bir sır biliyormuş gibi," dedi Umor.

"Celeste bütün sırları bilirdi Miles Efendi," dedi Fabio.

"Sizde fotoğrafları var mı?" diye sordu Miles. "Annemle babamın?"

"Babanın var," dedi Fabio.

"Annen fotoğraf makinelerinden hoşlanmazdı," dedi Gila.

“Daha doğrusu, fotoğraf makineleri ondan hoşlanmazdı,” dedi Fabio.

“Celeste, bir fotoğrafa hapsedilmek istemediğini söylerdi,” dedi Umor, başını bir kez daha dışarı uzatarak.

Siyah, tahta çerçevenin içinde olan bir fotoğraf uzattı. Miles çerçeveyi çekinerek aldı. Beklediği gibi çıkmayacağı endişesiyle neredeyse bakmaya korkuyordu. Çerçevenin içinde eski bir siyah beyaz fotoğraf vardı; solmuş, kahverengiye dönmüştü. Fotoğrafın sağ tarafında hepten solmuş sarı kabarcıklar, dev amipler gibi yüzüyordu. Kabarcıkların yanında, iri yarı bir adam kafasını kaldırarak fotoğrafa bakıyordu ve çalı gibi siyah sakalı yüzünden pek görünmese de, yüzü bir gülümsemeyle kırışmıştı. Adamın üzerinde iki sıra parlak düğmesi ve süslü apoletleriyle kruvaze ring yöneticisi ceketi vardı. Arkasında, Miles’ın neredeyse tıpatıp hayal ettiği gibi, şahlanan kaplan resmiyle süslenmiş bir karavan görülebiliyordu.

Fotoğraftaki adam, Barty Fumble, kolunu siyah elbiseli ince bir kadının beline dolamıştı, ama sarı kabarcıkların en büyüğü kadının yüzünün olması gereken yerdeydi. Kabarcığın hemen altında boncuk kolyeler görülebiliyordu, ama kadının yüz hatlarından hiç iz kalmamıştı. Miles, annesinin yüzünün belirmesini sağlayabilecekmiş gibi, fotoğrafa dikkatle baktı. Kendini aldatılmış hissediyordu.

“Barty’nin güzel fotoğraflarından,” dedi Gila.

“Ama annene pek benzememiş,” dedi Umor.

“Fotoğrafa ne oldu?” diye sordu Miles.

Fabio atlara doğru cıklayarak omuzlarını silkti.

“Kimbilir?” dedi.

“Annen fotoğrafın çekilmesini istemiyordu zaten,” dedi Umor.

“Ama Barty ısrar etti.”

“Fotoğraf çıktığında düzgündü.”

“Ama bir hafta geçmeden, annenin yüzü kayboldu.”

“Barty gördüğünde gülmekle yetindi ve fotoğrafı attı.”

“Ama biz sakladık.”

“Ve şimdi o senin,” dedi Gila. “İstiyorsan yani.”

“Teşekkür ederim,” dedi Miles. Miles’in orada olduğunu biliyormuş gibi gülümseyen babasına uzun uzun baktı, sonra fotoğrafı iç cebine soktu; bunu yaparken Mandalina’nın fotoğrafa yer açmak için kaydığını hissetti.

“Babam kaybolduktan sonra onu hiç aradınız mı?” diye sordu Fabio’ya.

Fabio hiçbir şey söylemedi. Gila sürücü koltuğundan atlayıp, ne olduğu belirsiz bir iş için Umor’a yardım etmek üzere arabaya daldı.

“Onu arayan oldu mu?” diye sordu Miles, Fabio’ya bakarak. “Öylesine yeryüzünden silinip gitmiş olamaz.”

Fabio sessizce ileriye baktı. Bir köprüyü gürleyerek geçtikten sonra küçük Samanköy’e girdiler. Önceki güz, Kahkaha Sarayı’na giderken Miles ile Ufaklık orada durup karınlarını doyurmuşlardı. Aksi Tavuk Hanı’na yaklaşırlarken Fabio, küçük kara gözlerinde anlaşılamayan bir ifadeyle Miles’a döndü.

“Baban öldü,” dedi. Bu sefer arabadaki iki kardeşinden yanıt gelmedi.

“Ama nereden biliyorsun?” diye sordu Miles. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissedebiliyordu, onları bastırmaya çalıştı. “Onun kaybolduğunu söylemiştiniz.”

“İnan bana, biliyorum,” dedi Fabio. “Barty Fumble öldü gitti.”

Yumuşak bir sesle atlara seslendi ve atlar Aksi Tavuk’un yanındaki avluda, karanlık ve sessiz ormanın önünde durdular.

ALTINCI BÖLÜM

ÇALINTI BİR AD

Kuş beyinli, dolgu malzemesinin yarısı gitmiş ayı Mandalina, sahibinin elinin, içinde yaşadığı sıcak cebe uzandığını hissetti. Miles'ın parmaklarını hafifçe sık-tı, parmaklar da onu sıkarak karşılık verdi. Miles, hem orada olduğundan emin olmak, hem de onun başkalarının yanında ortaya çıkmasını engellemek için Mandalina'yı düzenli olarak kontrol ederdi. Yürüeyibilen ve dans edebilen bir ayı, kötü amaçlı yabancıların ilgisini çekerdi. Miles, Aksi Tavuk'un köşesinde, büyük tahta bir masanın başında otururken Mandalina'yı her zamankinden de sık kontrol ediyordu. Ne de olsa, ayıyı daha önce burada kaybetmişti ve bu, bir daha yaşamak istediği bir deneyim değildi.

Normalde sabahın erken saatlerinde sessiz olan han, şimdi sirk halkıyla dolmuştu. Hancıyla kızı, kahvaltı tabaklarını ve sıcak kahve fincanlarını başlarının üzerine kaldırarak,

akrobatlar, aslan terbiyecileri ve kılıç yutucular arasında dolaşıyordu. Sabahı öğle yemeğinden ayıran uzun, zorlu işlerine girişmeden önce karınlarını güzelce doyurmak isteyen çiftçiler içki tezgâhına dizilmiş, merakla sirk ahalisini izliyorlardı.

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Ufaklık, çatal bıçağı elinde, banka, Miles’in yanına oturarak. “Toki kardeşler yol boyunca yemek konuştular. Genellikle hiç duymadığım şeylerden bahsediyorlardı, ama yine de bu karnımı acıktırdı,” diye ekledi.

Miles da içinde bir boşluk hissediyordu, ama ne kadarı açlıktan, ne kadarı Fabio’nun habasının öldüğü konusunda ısrar etmesinden kaynaklanıyor, bilmiyordu. Fabio’nun ona açık açık yalan söyleyeceğini sanmıyordu, ama ona tüm gerçeği anlatmadıkları fikrinden de kurtulamıyordu. İki kocaman kahvaltı tabağını masaya koyarken Barty Fumble hakkındaki düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı. Bir an sonra Doktor Tau-Tau da onlara katıldı. Elindeki kahvaltı tabağı öyle doluydu ki devrilmek üzereydi. Adam masayı sarsmamak için dikkatle oturdu. Yıpranmış yüzü tuğla kırmızısıydı. Çatalını iri bir sosise zevkle saplarken pörtlek gözlerle Miles ile Ufaklık’a baktı.

“Doktor Tau-Tau, kâhin ve doğal ilaç uzmanı,” dedi, bir ağız dolusu sosisin arasından. Elini uzattı. “Siz de Stranski’nin yeni yardımcısı ve küçük bando şefi olmalısınız.” Yarı çiğnenmiş kahvaltısının içinden altın bir diş parladı. Kırışmaya yüz tutmuş kahverengi saçlarının üzerine bir fes kondurmuştu. Hem o, hem de fesi güneş altında seneler geçirmiş gibiydi.

“Bu doğru,” dedi Miles. “Adım Miles. Bu da Ufaklık.”

Miles, onlar sirke katıldığından beri hiç ortalıklarda görünmeyen Doktor Tau-Tau’nun böyle içten bir tavırla konuşması- na epey şaşırılmıştı. Belki de, Tau-Tau’nun keyfini yerine getiren uzun yolculuktan, diye düşündü.

Doktor Tau-Tau çatalını onlara uzattı ve konuşacak yer açmak için ağzındakileri şevkle çiğnedi. “Geçmişinizde pek çok

şey görebiliyorum,” dedi sonunda, sosis tarafından boğulmuş bir sesle. “Geleceklerinizi de kitap gibi okuyabiliyorum.”

Miles, yoğun bir yabancı aksanla söylenen bu sözlerin yanıt gerektirip gerektirmediğinden emin olamadı, bu yüzden kendi açlığını gidermeye odaklandı. Ufaklık da, berrak mavi gözlerini Doktor Tau-Tau'nun yüzüne dikmiş, yemeğini yiyordu.

Doktor Tau-Tau çayını höpürdeterek yudumladı ve masanın üzerine eğildi. “Gerçeklik bir perdedir,” dedi, “ve hakikat, yakut gözlü ve... gümüşsü bir şeye benzeyen, yüzgeçli, altın rengi bir balık gibi arkasında yüzer. O perdeyi pek az insan açabilir, ama bende o yetenek var. O yetenek genç gezginler, benim sahip olduğum yetenektir.”

“Perde suyun içinde mi?” diye sordu Ufaklık, bir parça ekmekle tabağını sıyrarak. “Yoksa balıklar mı uçuyor?”

Doktor Tau-Tau arkasına yaslanırken kahkahalarla güldü. “Zekisin küçük kız,” dedi. “Suda pek çok çeşit perde vardır. Örneğin... şey... su perdesi.” Bir an duraksadı ve alnını kırıştırdı. “Ve hakikat balıkları, elbette uçabilir...” Aklına başka bir şey gelmiş gibi sesi soldu, sonra aniden dimdik doğruldu ve Miles'a dönerek parmak uçlarını onun şakaklarına dayadı. “Bana bir soru sor,” dedi pörtlek gözlerini Miles'a dikerek. Bu haliyle, kendisi de bir hakikat balığına benziyordu. “Ne istersen.”

Miles bir an düşündü. Aniden falcının adını nerede gördüğünü hatırlayarak, “Tamam,” dedi. “Dr. Tau-Tau'nun Şifalı Şurubu'nu siz mi yaptınız?”

Doktor Tau-Tau'nun yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. “Rezalet!” diye kekeleydi. “O şeyle hiç alakam olmadı. Umarım o sinsî sıvıdan ağzına bir yudum bile koymamışsındır genç adam.”

Titreten eliyle fesini düzeltti. “Bilmen gerekiyorsa, Büyük Cortado adlı bir suçlu tarafından adım çalındı. Sirkten ayrıldığımından beri peşimi bırakmadı ve eşyalarımı çaldı! Kitaplarımı,

şifalı otlarımı, ilaçlarımı, hatta adımları bile iğrenç karışımları için kullandı ve bana da üzerimdeki giysilerim hariç, hiçbir şeyim olmadan, yabancı yörelerde her şeye en baştan başlamak kaldı.” Çayından bir yudum aldı ve bu onu biraz olsun kendine getirdi. “Ve elbette olağanüstü yeteneğim de vardı,” diye ekledi.

“Siz eskiden Barty Fumble’ın sirkinde çalışıyordunuz, değil mi?” diye sordu Miles.

Doktor Tau-Tau başını salladı. “Seneler önce,” dedi, “Celeste adlı bir falcının çırağıydım. Eşsiz kehanet yeteneklerimin temeli, onun öğretileridir. Bitkilerin şifalı özellikleri hakkında bana çok şey öğretti ve kendime özgü yeteneğim sayesinde, onun basit ilaçlarından yola çıkarak kusursuz iksirler ve tedaviler geliştirebildim, ama o iğrenç şurubun aksine, pek azı hak ettikleri şöhrete kavuştu.”

“Siz ne tür iksirler yaptınız?” diye sordu Ufaklık.

“Eh, güçlü uyku ilacım vardı. En sinirli insanı bile sakinleştirip, koca bir gün süren derin ve düşsüz bir uykuya dalmasını sağlayabiliyordu. Aynı zamanda, gastrit rahatsızlığına karşı bir tedaviyi kusursuzlaştırdım. Elbette patentli Sakallı Hanım losyonum bugün bile sınınamamış bir harikadır.”

“Sakallı Hanım losyonu mu?” diye sordu Ufaklık.

“Kesinlikle,” dedi Tau-Tau, son sosis parçasını çiğneyerek. “Bu sıvıdan iki damlayı en temiz pak hanımın çenesine sürseniz, birkaç dakika içinde muhteşem kaliteli bir sakal çıkartır. Girişimci bir kızım ek gösteri yaparak ne kadar çok para kazanacağını düşünün. Neden kimse denemeyi kabul etmedi, anlamıyorum.”

“Ne tuhaf,” dedi Miles. Doktor Tau-Tau’nun sınınamamış harikalar kataloğundan çok, annesinden bahsetmesi ilgisini çekmişti. Kayıtsız bir sesle konuşmaya çalıştı, ama daha fazlasını öğrenmeye can atıyordu. “Kadın nasıldı?” diye sordu.

“Söyledim ya, yeterince cesur... demek istediğim, yeterince girişimci kimse bulamadım,” dedi falcı hüzünle.

“Ben Celeste’i kastetmiştim,” dedi Miles. “Nasıl biriydi?”

“Ah!” dedi Tau-Tau ve masaya oturduğundan beri ilk kez duraksadı. Bir anlığına bir başka zamanda kaybolmuş gibi göründü. “Büyük kâhinler her zaman karşına çıkmaz genç adam,” dedi sonunda. “Kendimi övmek istemem ama, ben yaşayan en büyük falcı ve şifacıyım. Celeste de kendi zamanında kesinlikle özel biriydi. İnsanın camdan yapılmış gibi çarpan yüreği, onun önünde havada asılı duruyormuş gibi hissetmesine neden olurdu.”

“Ama neye benziyordu?” diye sordu Miles.

“Neye mi benziyordu?” diye soruyu tekrarladı Doktor Tau-Tau. Bir süre, midesinin derinliklerinde başlayan ve düşüncelerini kesintiye uğratmadan ağzına kadar yükselen bir geçirti dışında sessiz kaldı. “Bunu sorman tuhaf,” dedi sonunda. “Onu çok iyi hatırlıyorum, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yüzü gözlerimin önüne gelmiyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım,” dedi yine, “yüzünü hatırlayamıyorum.”

“Barty Fumble’i da tanıyor olmalısınız,” dedi Miles. Ne tür bir kâhinin, eski patronunun oğluyla konuştuğunu anlamaya çağını merak ediyordu, ama şimdilik bundan bahsetmemenin en iyisi olacağına karar verdi.

“Elbette,” dedi Doktor Tau-Tau, düşüncelerinden sıyrılarak. “İri yarı, aşırı kilolu bir adam. Kaplanı olmasa bir hiçti.”

Miles kızmaktan çok şaşırılmıştı. Şimdiye kadar herkes babasından sevgi ve saygıyla bahsetmişti. “Kapanı değil,” dedi kısaca. “Bir kaplan asla bir insana ait olamaz.”

“Ah!” dedi Doktor Tau-Tau, kendini beğenmiş bir tavırla burnunun yanına dokunarak. “Bence bu konuda yanıldığımı göreceksin. Ben çizgili kedinin pek çok sırrını bilirim. Önemli ayrıntıları resimli kitaplarda bulamazsın evlat.”

“Bence sizin balık perdenin arkasından çıktı,” dedi Miles kızgınlıkla. “Kaplan bir arkadaşım var ve bunu bana kendisi söyledi.”

Ufaklık çatal bıçağını gürültüyle boş tabağına bıraktı. “İnsanlar gidiyor,” dedi. “Biz de arabalara dönsek iyi olacak Miles.”

Bir an Miles ile Doktor Tau-Tau dik dik birbirlerine baktılar, sonra falcı doğruldu ve altın dişini sergileyerek geniş geniş gülmüsedü. “Affet beni!” dedi. “Bazen benim yeteneklerime sahip bir adam özgüveninin kurbanı oluyor. Gerçekten de bir kaplan dostunun işaretini taşıyorsun; şimdi gördüm.” Masanın üzerinden uzandı ve Miles’ın elini sıcak bir tavırla sıktı. “Belki yolculuğun geri kalanını benimle geçirmek istersin. Böyle bir yetenek nadir görülür ve arkadaşlığınız hakkında daha fazla şey öğrenmek bana şeref verir.”

“Bahsetmemeyi tercih ederim,” dedi Miles. Ufaklık’ın onu falcıdan uzaklaştırmaya çalıştığının farkındaydı ve bu yüzden huzursuzluk duyuyordu, ama aynı zamanda Doktor Tau-Tau’nun ona gösterdiği ilgi de koltuklarını kabartmıştı. Bazen konuşan bir kaplanla arkadaş olmanın ne kadar sıra dışı bir şey olduğunu unutuyordu.

“Elbette, elbette,” dedi Doktor Tau-Tau. “Nasıl istersen evlat. Ama lütfen ikiniz de benimle yolculuk edin. Aylarca birlikte yol alacağız, birbirimize yabancı kalmamalıyız.”

“Teşekkür ederim ama, Toki kardeşlere kostümlerine yardım edeceğime dair söz verdim,” dedi Ufaklık. Anlamlı anlamlı Miles’a baktı. “Yardıma çok ihtiyaçları var.”

Miles omuzlarını silkti. “Ben dikiş dikmekten pek anlamam,” dedi. Tau-Tau’nun karavanının eskiden ebeveynlerine ait olduğunu hatırlamıştı ve içine bir göz atmak istiyordu. “Sığıgeçit’e vardığımızda görüşürüz.” Sabah serinliğine çıkarırken Ufaklık’a doğru eğildi. “Endişelenme,” dedi. “Bence zarrarsız biri.”

“Geçen gün karavanında olan adam pek zararsız gibi görünmüyordu,” dedi Ufaklık. “Ona neler anlattığına dikkat et.” Döndü ve tam Toki kardeşlerin arabası yola çıkmak üzere hareket ederken arkasına atladı.

Miles sürücü koltuğunda, Doktor Tau-Tau'nun yanına oturdu ve midesi sıcacık kahvaltıyla dolu, tahta tekerleklere uyarak sallanmaya başladı.

“Gerçek bir kaplan,” diye iç çekti Doktor Tau-Tau, neredeyse kendi kendine. “Ve seninle konuştu, öyle mi? Bu büyük bir talih işareti. Ama elbette, bundan bahsetmek istemiyorsan, kesinlikle etmemelisin. Tek kelime bile dostum.”

YEDİNCİ BÖLÜM

YARIM ÇOCUK

Karnını doyurmuş, ateşle ısınmış Miles Wednesday gözlerini yumdu ve yumuşak alkışlarla tatlı müziğin onu sarmasına izin verdi. Sezonun ilk gösterisi sona ermiş, kasabalıların hepsi gitmişti; hayvanlar beslenmiş, o gecelik kafeslerine yerleştirilmişlerdi. Şimdi iki bacaklı göstericiler gezgin köylerinin ortasındaki büyük ateşin çevresinde toplanmış, akşam yemeklerini yiyor, o geceki gösteride yaşanan küçük aksaklıklara ve büyük zaferlere gülüyorlardı.

Gösteri çok başarılı olmuştu. Sığgeçit'teki her erkek, kadın ve çocuk büyük çadırı dikişlerini patlatırcasına doldurmuştu. Aslında çoğu, sirk arabalarından birinde Doktor Tau-Tau'nun adını gördüğü için gelmişti ve sirkte Doktor Tau-Tau'nun Şifalı Şurubu'ndan dağıtılacağı söylentisi yangın gibi yayılmıştı. Kasabalılar aletlerini bırakmış, randevularını unutmuş, bilet alma telaşı içinde birbirlerini dirsekleyerek sirke akmıştı.

Çadırın içinde, bütün koltukları doldurmuş, aradaki koricilere oturmuş, her yerde hevesle küçük yeşil şurup şişelerini aramışlardı. Kahkaha Sarayı'nda Büyük Cortado'nun kötücül hipnozuna yakalandıklarından beri, kasvetli hayatlarındaki tek teselli o şuruplardı.

Elbette, Bolsillo Sirki'nde şurup yoktu, ama fazla zaman geçmeden kasabalılar küçük yeşil şişelerin verdiği geçici teselliye tamamen unutmıştu. Bunun yerine, kendilerini öylesine sıcak, öylesine neşeli bir gösteri izlerken bulmuşlardı ki huzursuz ruhları aydınlanmıştı sanki. Hayvanlar bakımlı, güçlü ve terbiyeliydi; akrobatlar kuş gibi uçuyordu ve palyaçolar işlerine bütün yüreklerini koyuyor, insan doğasındaki her tür hüznü, komikliği, kusuru ve iyiliği sergiliyor, kahkahaları asıl olması gereken yerden, yürekten koparıp alıyordu.

Ama en iyisi müzikti. Sığgeçit'te böyle müzik duyulmamıştı! Hem komik hem tuhaftı; gece havasında şıkır şıkır bir mutluluk deresi gibi akıyor, çatik kaşları düzeltiyor, keyifleri yerine getiriyordu. Öyle ki insanlar sırf sevinçten, daha önce hiç gülmedikleri gibi gülmeye başlamışlardı. Şimdi, müzisyenlerden biri borazanını ya da flütünü eline alıp, o ezgiyi bir kez daha çaldığında yankısı hâlâ işitilebiliyordu ve diğerleri de direnemeyip müziğe katılıyordu.

İşıl işıl akrobat kostümü içinde Miles'in yanında oturan Ufaklık kendi kendine gülümsedi. Miles'in eski paltosuna sarınmıştı. Siyah saçlı trapezciler Henna ile Etoile'e katılmış, birlikte üçlü bir gösteri yapmışlardı ve kızlar havada taklalar atarken Ufaklık ipte yürümüştü. Miles, kulis perdesindeki bir aralıktan gösteriyi izlemişti. Oscuro Sirki'nde onu ilk gördüğü zamanki gibi, seyircinin tepesinde, spot ışıkları altında parlayan Ufaklık'a bakarken elinde olmadan nefesini tutmuştu.

"Çok başarılıydın," dedi Miles, Ufaklık'a. "Kanatların olmadan oraya çıkmak seni korkutmadı mı?"

Ufaklık başını iki yana salladı. “Bir kez daha yükseklerde olmak iyi geldi,” dedi. “Hem çok çalıştık. Sen korktun mu?”

Miles omuzlarını silkti. “Pek değil,” diye yalan söyledi. “Stranski henüz kimseyi şişlemedi. En azından benim bildiğim kadarıyla.”

Sihirbaz Stranski ile birlikte yaptığı gösteriyi onurlandıran alkışların sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. Onun için yeni bir deneyimdi ve yorgun gözlerini kapatarak zafer anını yeniden yaşadı.

İşte oradaydı; üzerine yıldız resimleri yapılmış bir kutunun içine kapatılmış, dizlerini göğsüne çekmiş, yalnızca başı dışarıda kalmıştı. Stranski ringin ortasında durmuş ve tüm Sığgeçit halkının görebilmesi için uzun bir testereyi havaya kaldırmıştı. Sihirbaz onu spot ışıkları altında çevirirken testerenin dişleri parlamıştı. Sonra Stranski aniden topuğu üzerinde dönerek, kutunun ortasını şevkle kesmeye başlamıştı. Kalabalık inlemişti ve testerenin dişleri tahtayı oyarken Miles irkilmemek için kendini zor tutmuştu.

Stranski, oğlanın ikiye bölündüğünden kimsenin kuşkusu kalmasın diye kutunun iki yarısını iki yana ayırmıştı. Miles, kutunun diğer yarısının ucunda, bir çift ayakkabının deli gibi çırpındığını biliyordu, ama Stranski o ayakların kime ait olduğunu ya da nasıl canlandıklarını ona bile söylememişti. Kutu yeniden bir araya gelip Miles kutudan çıktığında, Stranski ona sertçe başını sallamıştı; bu, yardımcısına bahsettiği, övgüye en yakın şeydi. Miles kollarını iki yana açarak gülümsemiş, spotların altında dönmüştü ve çadır alkıştan yıkılmıştı. Bu, Kahkaha Sarayı’nda ringe çıktığı zamanki isterik kahkahalardan çok farklıydı.

Miles ateş ışığının ulaşamadığı bir yerden gelen bağırışlarla düşüncelerinden sıyrıldı. Bir gümlenme ve inleme duyuldu, sonra bir kadın çığlık attı ve bir erkek sesi bağırды, “İddiaya girerim bunu öngörememişsinizdir, Bay Geleceğinizi Sunuyorum.”

Ateş başındaki sohbetler bir anlığına kesildi. Fabio ve Umore şamataya koştular. Fabio geçerken devasa güçlü adam K2'nin parlak kel kafasına dokundu. K2 sallanarak ayağa kalktı ve onların peşinden gitti. Birkaç dakika sonra döndüler. K2 bütün ağırlığıyla, biraz önce kalktığı kütüğün üzerine oturdu ve diğer uçta oturan Gila'nın havaya fırlamasına neden oldu.

“Ne olmuş?” diye sordu Ufaklık, Fabio yanına otururken.

“Fal bakmak tehlikeli bir oyundur,” dedi Fabio.

“Özellikle de müşterin güzel bir kızsaa,” diye güldü Umore.

“Tau-Tau kızın baharda yeni bir aşk bulacağını öngörmüş,” dedi Fabio.

“Bunda yanlış olan ne var ki?” diye sordu Ufaklık.

“Kocası da dışarıdan dinliyormuş,” dedi Umore.

“Ve hiç komik bulmamış.”

Gila mızıkasını çıkardı ve eğlenceli bir ezgi çalmaya başladı. Diğer bando üyeleri de ona katıldı. Jonglör Tarık ateşten iki yanan odun aldı ve havaya fırlatmaya başladı, alevler titreşerek gece göğünde ışıktan yaylar çizdiler. Miles bir süre, ateşin sıcaklığını yüzünde hissederek onları izledi ve hoşnut bir şekilde içini çekti. Yabancı bir yerde, tuhaf insanların ortasındaydı ve kendini hiç bu kadar rahat hissetmemişti.

“Evini özölüyorssun,” dedi bir ses kulağının dibinde, “ama zamanla geçer.” Bu, Doktor Tau-Tau'ydu, kırık dişi yüzünden ıslık çalıyormuş gibi konuşmuştu.

“Hayır, özlemiyorum,” dedi Miles.

“Benim yanımda utanmana gerek yok,” dedi Tau-Tau. “Biliyorsun, benim gibi birinin yanında zihnin açık bir kitap gibi.” Pörtlek gözleri ateş ışığında parlıyordu. Kulpsuz, porselen bir fincandan titizlikle çay yudumluyor, zaman zaman ayaklarının arasına koyduğu çaydanlıktan çayını tazeliyordu. Şişmiş çenesine geniş bir morluk yayılıyordu.

“Acıyor olmalı,” dedi Miles.

“Ah,” dedi Tau-Tau. “Demek küçük talihsizliğimi duydun.”

Miles, sinirli kocanın sözlerini hatırladı. “Bundan kaçınmaz mıydın?” diye sordu.

“Kendi geleceğime bakarak mı demek istiyorsun?” Tau-Tau başını iki yana salladı. “Kesinlikle hayır. Celeste’in kehanet hakkında öğrettiği ilk şey buydu. Bir falcı başkalarının yaşamalarının nasıl bir yol alacağını, bir yaprağın damarları gibi görebilir, ama kendi geleceği karanlıkta kalır ve bunun önemli bir nedeni vardır.”

“Ama neden?” diye sordu Miles.

“Çünkü deliliğe yol açabilir. Delilik dostum, bunun gideceği yöndür. Hayatındaki bütün tuzakları görebildiğini düşün. Hatta kendi ölümünü. Sonsuza kadar bu tuzaklardan kaçınıyor olurdun, avcılarının peşine düştüğü bir tilki gibi döner dururdun, ama kaderi kandıramazsın ve eninde sonunda o sana hakim olur. Kendi geleceğini görmek, seni şu anda yaşama yeteneğinden mahrum bırakır.”

Porselen fincanındaki çayından bir yudum daha aldı ve derin derin iç çekti. “Masala çayı,” dedi, dudaklarını şapırdatıp yüzünü buruşturarak. “İnsanoğlunun geceye hazırlanmak için icat ettiği en iyi yol.”

“Güzel kokuyor,” dedi Ufaklık.

“Tadı daha da iyi,” dedi Tau-Tau. “Sizin için de doldurdum, ama korkarım nezle oldum ve size bulaştırmak istemiyorum. Diğer fincanlarım da arabada kaldı.”

“Ben getiririm,” dedi Miles çabucak. Tau-Tau’nun arabasının içini görmek için bir bahane arıyordu, ama Sığgeçit’e gelirken fırsat bulamamıştı.

“Belki başka zaman,” dedi Doktor Tau-Tau.

“Hiçbir şeye dokunmam,” dedi Miles, “fincanları nerede bulabileceğimi söyleyin, yeter.”

“Pekâlâ,” dedi Tau-Tau. Cebinden bir anahtar çıkardı. Bir kurdeleyle, keçeleşmiş saçları ve minik deniz kabuklarından gözleri olan küçük bir tahta bibloya bağlanmıştı. “Kapının sağındaki mor dolabın içinde.”

Miles kalktı ve karanlığa döndü. Karavanın olduğu yere giderken Doktor Tau-Tau arkasından seslendi. “Başka hiçbir şeye dokunma dostum.”

Miles ateşlerden uzaklaştığında, aysız gökyüzünde kırağı gibi ışıldayan yıldızları açık seçik görebildi. Nefesi önünde bulutlar oluşturuyordu ve çimenler ayaklarının altında çıtırdıyordu. Orada burada, bir lamba bir arabanın saçaklarının altında yumuşak yumuşak parlıyordu, ama Miles’a görebildiği pek az şeye ek olarak burnu da yol gösteriyordu. Aslan kafesinin küflü kokusunu sağına aldı ve lama ağılının yağlı kokusunu geçti. Hatırlayabildiği kadarıyla, pis pis bataklık kokan timsah havuzundan sonraki üçüncü karavan Tau-Tau’nunkiydi.

Karavana ulaştığı zaman bir an yanlış karavana bulunduğunu düşündü. İçeride çekmecelerin açıldığını duyabiliyordu. Biri usul usul mırıldanıyor gibiydi. Anahtarı kilide doğru kaldırdığı sırada, bir an merdivende durdu. Geriye yaslandı ve karavanın yanındaki, zar zor seçilebilen yazıyı okudu. DOKTOR TAU-TAU GELECEĞİNİZİ SUNUYOR, yazıyordu. Biraz daha bekledi, ama sesler kesilmişti ve Miles yalnızca soğuk gece havasının taşıdığı hafif kahkahaları ve müziği duyabiliyordu. Omuzlarını silkti.

Bir yandan yanında fener getirmiş olmayı dilerken, Mandalina’ya sessizce, “Başka bir arabadan gelmiş olmalı,” dedi. Mandalina da dikkatle dinliyor gibiydi. Miles derin bir nefes alarak kapıyı açtı.

Karanlık karavanın içinde bir hareketlenme oldu ve kırılan bir şişenin sesi duyuldu. Miles tam karşıdaki açık pencereden birinin çıktığını görür gibi oldu. Bir an sonra, bir başka şekil

pencere pervazına atladı ve dönüp ona baktı. Miles yıldızlı gökyüzüne açılan dikdörtgenin önünde, şeklin kılı silüetini görebiliyordu. Altı yaşındaki bir çocuktan daha büyük değildi. Hareketleri, bir kuşunki gibi, kesik kesik ve hızlıydı. İki siyah göz, ateş ışığını yansıtarak hafif hafif parlıyordu. Miles'ın içinde, karavana girerse bir düşü sona erdireceği gibi tuhaf bir his vardı. En üst basamakta kalakaldı. Yaratığın ayaklarının pencere pervazına sürtündüğünü duydu, daha sonra yaratık pencereden atladı ve gözden kayboldu.

Miles, Doktor Tau-Tau'nun karavanının en üst basamağında donup kalmıştı. İçerideki karanlık sessizce esniyor gibiydi. Miles içeride, onun harekete geçmesini bekleyen başka yaratık olup olmadığını merak etti. Kapının iç tarafında, orada asılı kalın perdenin arkasında el yordamıyla elektrik düğmesi aradı. Kapıyı çekip kaçma dürtüsüne teslim olmak üzereyken, parmakları elektrik düğmesini buldu ve düğmeye bastı.

Karavanın içi loş kırmızı ışıkla doldu. Miles'ın gördüklerini kavrayabilmesi için bir an daha geçmesi gerekti. Küçük oda vahşi bir fırtınaya tutulmuş gibi görünüyordu. Yuvarlak masa devrilmişti ve etrafı dağılmış zarflardan oluşan bir denizle kaplıydı. Bütün dolaplar talan edilmiş, çekmecelerin içi halıya boşaltılmıştı. Hafif eğik zeminde küçük şişelerden oluşan bir filo süzülüp, köşede düzensiz bir yığın halinde birikmişti. Duvarlardaki resimler yamulmuştu ve karavanın ucundaki bir şilte, kaçmaya çalışmış, ama çarşafı dolanıp düşmüş gibi yataktan yere sarkmıştı. Bunca kaosun içinde Doktor Tau-Tau'nun önceden demlediği masala çayının kokusunu alabiliyordu.

Köşede bir şey aniden hareket edince Miles yerinde sıçradı, ama bu yalnızca yerden uçup kornişe konan minik bir kuştur. Kuş griydi, başıyla kuyruğu siyahtı ve Miles'a merakla bakıyordu. Kalktığı köşede küçük tahta bir kafes yan yatıyordu ve kapısı açıktı. Miles dikkatle ilerledi ve pencereyi kapattı.

Devrilmiş masanın gölgesinde küçük bir kitap yığını vardı ve Miles geçerken hepsi devrildi. Sayı ve toprak falı hakkında çeşitli kitaplar ve deri ciltli iki defter vardı. Defterler eski ve yıpranmıştı, kapakları üst üste binmiş lekelerle kaplıydı; kenarları lime lime olmuştu. Defterlerin birinden bir sayfa düşmüştü. Miles onu, dokununca dağılacığından korkarmış gibi dikkatle kaldırdı.

Kâğıt, soğan zarı kadar ince ve her an dağılacak gibiydi. Üstü minik, sık bir el yazısıyla ve garip çizimlerle kaplıydı. Miles merakla kâğıda baktı, ama sayfayı kaplayan simgeler loş ışıkta geziniyor, kıvranıyor gibiydi; Miles onlardan hiçbir şey anlayamıyordu. Defterlerden birini açtı ve sayfayı dikkatle içine koydu.

Yağmalanmış bir karavanda, ayak bileklerine kadar Doktor Tau-Tau'nun özel eşyalarına gömülmüş halde durmak huzursuz ediciydi; kendini, Tau-Tau'yu üzerinde iç çamaşırları varken yakalamış gibi hissediyordu. Düşünce aklına gelince elinde olmadan güldü ve tam o anda kapı açıldı, Doktor Tau-Tau içeri girdi.

Falçı, kırmızı yüzünde hafif bir sinirle konuşmak için ağzını açtı, ama bunu yaparken yere saçılmış dağınıklığı fark etti. Ağzı hepten açık kaldı ve acıyla irkildi. Tek kelime etmeden yürüdü ve Miles'in elindeki defteri kaptı. Miles bir an adamın tokat atacağını düşündü, ama Doktor Tau-Tau defteri yeleşinin cebine tıkarken incinmiş bakışlarla ona bakmakla yetindi.

“Neden evlat?” diye sordu homurdanarak.

Miles kollarını kavuşturdu ve kızgınlıkla ona baktı. “Ben yapmadım!” dedi. “Yapan...” Saldırganları tarif edecek, kulağa uyduruk gelmeyen bir şeyler düşünmeye çalıştı. Doktor Tau-Tau'nun, bu işi yapan şeylerin küçük kılı yaratıklar olduğuna ve maymun gibi pencereden kaçtıklarına inanacağını sanmıyordu.

Doktor Tau-Tau'nun kaşları kalkarak fesin altında kayboldu. Bir yanıt bekliyordu.

“Küçük kıllı yaratıklardı ve maymun gibi pencereden kaçtılar,” dedi Miles. “Karanlıkta çok kısa bir an görebildim. Sanırım iki taneydiler.”

“Maymun mu diyorsun?” diye tekrarladı Doktor Tau-Tau. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle Miles'a bakıyordu. Sanki hatırlamak istemediği bir şey hatırlamıştı.

“Maymun değildiler,” dedi Miles. “Maymunların hepsi kafeslerinde. Anahtar cebimde.”

“Emin misin?” diye fısıldadı Doktor Tau-Tau, Miles'a doğru eğilip onu nefesine boğarak, “Kaplan dostun olmasın sakın?”

Miles böylesine tuhaf bir fikir karşısında ne diyeceğini bilemedi. Neden bir kaplanın Doktor Tau-Tau'nun karavanını yağmalamak isteyeceğini soracaktı ki, önceden onun irkilmesine neden olan küçük gri kuşu gördü. “Bak!” dedi, adamın dikkatinin dağılmasına sevinerek. “Kuşun serbest kalmış.”

Doktor Tau-Tau dönüp baktı. “Satu!” dedi. “Dışarıda ne işin var seni küçük tüylü serseri?”

Kuş halıya saçılmış küçük, kırmızı ve altın rengi zarfların arasında hopladı. Aniden durdu ve şişman, kırmızı gagasıyla zarflardan birini çekip kurtardı, sonra hoplayarak gelip Doktor Tau-Tau'nun işlemeli terliğinin yanında durdu.

Doktor Tau-Tau eğilip avucunu uzattı. Kuş eline sıçradı. Falcı zarfı aldı ve Miles'ı tamamen unutmuş gibi açtı. Küçük, sararmaya yüz tutmuş bir kart çıkardı ve kaşlarını çatarak okudu. “İmkânsız,” diye mırıldandı kendi kendine. Çalı kaşlarının altından Miles'a bir bakış fırlattı, sonra bir kez daha karta döndü ve onu zarfına koydu.

“Kart ne diyor?” diye sordu Miles.

“Ah, hiçbir şey, hiçbir şey,” dedi Doktor Tau-Tau belirsizce. “Kartlar saçılmış ve Satu korkmuş. Bu koşullar altında hata yapılması anlaşılabilir bir durum.” Elini pantolonunun cebine soktu, birkaç çekirdek çıkardı ve küçük kuşa verdi, sonra dağınık eşyalarını eze eze gidip kafesi düzeltti ve kuşu nazikçe içine koydu.

“Nasıl bir hata?” diye ısrar etti Miles. Kartın Tau-Tau’ya ne dediğini ve adamın kızgınlığının nasıl yok olup şaşkınlığa dönüştüğünü merak ediyordu.

“Unutalım, olmaz mı?” dedi Tau-Tau, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle. “Yanlış kart. Senin için geçerli olamaz. Neden sabah ilk iş buraya gelip, ortalığı düzeltmeme yardım etmiyorsun, hı?” Küçük zarfı yeğinin cebine, defterin yanına koyarken Miles, adamın ellerinin titrediğini fark etti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BİR ÇİFT KANAT

Ç ıplak göğüslü, her yanını yağlamış 3. Tarık Ali Muhammed ağzını açtı, ejderhaları bile gölgede bırakacak çok güçlü bir alev topu üfledi. Seyirciler inlediler; hatta bazıları eğildi. Tarık, seyircilerin heyecanı dinmeden bir alev topu daha üfledi. Miles, Tarık'ın alev üflemesini izlemeye bayılıyordu, ama şimdi bunu izleyecek zamanı yoktu. Perdenin arkasında, çadırcı çocukların büyük yuvarlak platformları dizmesine yardım ediyordu. Tembo ile Mamba bu platformların üzerinde Nape halkına gösteri yapacaktı.

Bir alkış kükremesi, Tarık'ın selam verdiğini bildirdi ve ateş yiyen adam ağzında kalan parafini bir kenara tükürerek perdeden içeri girerken Miles, onun yanından süzüldü ve büyük bir tırmıkla ringe koştu. O hızla talaşı düzeltirken çadırcı çocuklar devasa platformları çember gibi çevirerek arkasından geldiler. Miles koşarak perdeden içeri girdi ve eğilerek Tembo'nun

hortumunun altından geçti. Altın işlemeli, yeşil takım elbise giymiş olan Gila, Tembo'yu dışarıdaki karanlık arsadan içeriye güdüyordu.

“Sakin ol Miles Efendi,” dedi Gila.

“Fillere çarpıp devireyim deme,” diye ekledi, Mamba'yla Tembo'nun hemen arkasından gelen Umor.

“Devirmemeye çalışırım,” dedi Miles.

“Şu kanatlara yardım eder misin Miles?” dedi Ufaklık.

İşıl işıl bir kostüm ve beyaz bale pabuçları giymişti. Sırtındaki bir çift kanat yamuk duruyordu. Kanatlar, at terbiyecisi Delie Zipplethorpe tarafından, kaz tüylerinden özenle dikilmişti. Kadın iyi iş çıkarmıştı, ama ne kadar becerikli bir terzi olursa olsun, eskiden Ufaklık'ın omuzlarını donatan gerçek kanatların parlak güzelliğiyle boy ölçüşemezdi. Artık o kanatlardan, Ufaklık'ın sırtındaki zarif çizgiler dışında hiçbir şey kalmamıştı; o çizgiler Miles'i Hiç'in canavarı pençelerinden kurtarmak için gerçek adını şakırken ve böylece kendini sonsuza dek Yeryüzü'ne mahkum ederken kaybettiği şeyin soluk andaçlarıydı.

Miles, kanatları Ufaklık'ın omuzlarına tutturmuş esnek kayışları çekiştirdi. Bu, onu üzüyordu ve Ufaklık için ne kadar kötü olması gerektiğini düşünüyordu. “Bunları takmak istediğinden emin misin?” diye sordu.

“Elbette,” dedi Ufaklık. “Afişi görmedin mi? Ben Kanatlı Akrobat Ufaklık'ım.” Omzunun üzerinden Miles'a gülümsedi.

“Biliyorum,” dedi Miles. “Ama olmak zorunda değilsin. Fabio'dan değiştirmesini isteyebilirim.” Kanatların düzgün olduğundan emin olmak için tekrar uzaklaşıp baktı.

Ufaklık döndü ve Miles'ın beline sarıldı. Başını kaldırıp ona gülümsedi. “Teşekkür ederim Miles. Kanatlarımı özlüyorum, ama bunları takmak bir şey değiştirmeyecek. Bu bir sirk ve insanlar büyülü bir şeyler görmek ister. Bu yüzden buradayız, değil mi?”

Yeni bir alkış dalgası eşliğinde Tembo ile Mamba ringten çıktılar ve perdeyi itip geçtiler. İyi iş çıkardıklarını biliyorlardı ve akşam yemeğinde onları bekleyen ödülü görmek için acele ediyorlardı. Onlar koşarak yıldızların altına çıkarken, siyah saçlı akrobatın ince silueti yanlarından geçip perdeye ilerledi ve kız, geçerken fillerin hortumlarını okşadı. Kız kardeşi Henna, sivri topuklu ayakkabılarıyla sendeleyerek peşinden gitti.

Birbirlerine benzeseler de, Henna ile Etoile daha farklı olamazlardı. Etoile her zaman şık giyinir, günün her saati makyajlı dolaşırdı. Her zaman nazikti, asla geç kalmazdı ve sirkin sıkı çalışma ahlakının aksine, kimse onun ellerini kirletmemesine aldırılmaz ya da bunu fark etmiş gibi davranmazdı.

Buna karşın Henna genelde işçi tulumuyla dolaşırdı. Her zaman dudağının kenarından bir sigara sarkardı ve saçları papağan yuvasına benzerdi. Henna hayvan yuvalarını temizler, Zipplethorpe ailesinin güzel Arap atlarını tımar edip nallar, kardeşiyle paylaştığı arabanın içini dışını ovardı. On dakika öncesine kadar gösterilere hazırlanmak aklına gelmezdi. Ring'e yürürken hâlâ rimelini sürüyor olurdu, ama yıldızlarla süslenmiş perdeden geçer geçmez âdeta bir başkasına dönüşürdü. Sanki kardeşinin sürekli taşıdığı zarafeti ve duruşu, bir kostüm gibi üzerine geçiriyordu. Spot ışıkları altında ikisini birbirinden ayırmak güçtü.

"Vite, cherie!" diye seslendi Etoile, Ufaklık'a.

"Dedikoduya zaman yok," diye ekledi Henna, kostümünün kayışlarında son dakika düzeltmeleri yaparak.

"Daha sonra görüşürüz," dedi Ufaklık ve Etoile ile Henna'nın peşine takıldı. Üç akrobat çenelerini kaldırıp, sırtlarını dikleştirerek ringin ortasına yürürken, bando oynak bir parçaya girişti. Siyah saçlı kardeşler yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıp başlamak için hazırlandılar.

* Fr. "Hadi tatlım!" [E. N.]

Miles çadırcı çocukların, aslanların kafesinin dikdörtgen parçalarını, gösterinin arasında çabucak monte edilmek üzere yağmalarına yardım etti. Kontes Fontainebleau ve Vahşi Aslanları her zaman ikinci yarının ilk gösterisi olurdu ve seyirciler bir paket patlamış mısır alıp yarısını sıraların arasına dökene kadar kafesin hazır edilmesi gerekirdi. Çalışırken, sihirbaz Stranski'yle gösterisinin yaklaşması nedeniyle midesinde oluşan düğümü unutabiliyordu. Perdenin ardında yükselip alçalan alkışlar kumsalda kırılan dalgalar gibi içeriye süpürüyordu. Miles başını kaldırdığı zaman kanvas çatının altında zarafetle uçan akrobatların gölgelerini görebiliyordu.

Henna ile Etoile son bir alkış dalgası eşliğinde koşarak perdeden geçtiler. Loş kulis ışığında yüzü parlayan Ufaklık da onları takip etti. Henna kostümünün kolundan bir sigara çekip dudaklarının arasına sıkıştırdı. Palyaço Papaya gürültüyle yere çarpan ayakkabılar içinde yanından geçerken sigarasını yaktı.

“Nasıldı?” diye sordu Miles, Ufaklık’a.

“Güzel,” dedi Ufaklık. “Halatta biraz kaydım, ama bu seyirciyi daha çok heyecanlandırıyor sanırım.”

“İşte buradasın Ufaklık,” dedi aslan terbiyecisi Kontes Fontainebleau, karanlıktan içeri girerken yanında soğuk hava da getirerek. “Benim için Perseus’la konuştun mu?”

“Evet,” dedi Ufaklık. Hayvan konuşmasının müziğini unutmamıştı. “Haklısın. Dişi ağrıyor.”

Kusursuz altın işlemeli kırmızı bir ceket, altın rengi dar pantolon ve pembe tüylü yatak odası terlikleri giymiş olan kontes, dramatik bir tavırla içini çekti. “O zaman Nestor ve Eunice ile idare etmemiz gerekecek,” dedi. “Perseus orada olup poposunu dişlemediği zaman Nestor *o kadar* tembel oluyor ki!”

“Sorun değil,” dedi Ufaklık. “Perseus bu gece gösteri yapacağını söylüyor. Ama sirkten sonra onu bir diş hekimine göstermen gerek.”

Kontes Fontainbleau'nün yüzü canlandı. Kibirli ifadesinin yerini bir gülümseme aldı. "Teşekkür ederim Ufaklık. Tam bir prensessin!" dedi ve ona bir öpücük yolladıktan sonra dönüp çadırdan çıktı.

"Ah, Kontes!" diye seslendi Ufaklık.

Kontes döndüğünde, lambanın ışığı uzun boynuna ve çıkık elmacık kemiklerine düştü. "Evet?" dedi.

"Perseus, gösteriyi kafasız bitirmek istemiyorsan başını onun ağzına sokmaman gerektiğini söyledi."

Kontes kişnercesine kahkaha attı ve karanlıkta kayboldu.

"Miles Efendi!" diye bağırdı Fabio. "Nerede olman gerekiyor?"

Miles bir an düşündü. "Fillerin orada," dedi. "Umor ile Gila'ya yardım etmem gerek."

"O zaman kök salmadan harekete geç," diye seslendi Fabio ve perdenin arkasında kayboldu.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Ufaklık. "Mamba uyumadan önce onunla konuşmak istiyorum."

Kamyonların, hayvanların, sirk çalışanlarının ve dekor kalabalıklarının arasında hızlı hızlı yürüdüler. Herkes gösterinin ikinci yarısına hazırlanıyor ya da ilk yarıda kullanılan malzemeleri kaldırıyor. Miles ile Ufaklık, terbiyecisi Gina tarafından tekerlekli, oymalı kutusuna sokulmakta olan bir timsahın savrulmuş kuyruğundan kaçındılar. Filler, arabalarını kuşatan küçük ağlarda, sonuncu elmalarını yiyorlardı.

"İşte burada," dedi Umor.

"Ben de bu kürekte bir eksiklik var diyordum," dedi Gila.

Küreğin sapını Miles'a uzattı. Miles onun burnunu sıkıya çalıştı, ama küçük adam fazla hızlıydı, sekerek kaçtı.

"İşe yaramaz Miles Efendi," diye güldü.

"Bir sümüklüböcek daha iyisini yapabilirdi," dedi Umor.

“Üstelik onların parmakları yoktur.”

Miles içini çekerek küreği aldı ve fil dışkısını küreyip, bekleyen el arabasına yığmaya başladı.

“Doktor Tau-Tau arabasına girenleri buldu mu?” diye sordu Ufaklık. Miles yanıt vermek için ağzını açtı, ama Umor sözünü kesti.

“Elbette bulamadı,” diye seslendi ufak adam.

“Anlatacak bir şey yok,” dedi Gila.

“Yalnızca yerli çocuklar,” dedi Umor.

Miles başını iki yana salladı. “Onlar çocuk değildi. Onları gördüm. Kıllarla kaplıydılar.”

Gila eline aldığı bir fırçayı sabunlu su kovaasına daldırdı ve Mamba'nın kırıksık derisini yıkamaya başladı. “Bugünlerde çocuklar epey kıllı oluyor,” dedi.

“Ben anne babalarını suçluyorum,” dedi Umor.

“Ben de,” dedi Gila. Bir anlığına fili ovmayı bıraktı. “Neden?”

“Sakallı bir adam. Uzun saçlı bir kadın,” dedi Umor, kovayı bir köşeye boşaltarak. “Felaket reçetesi.”

“Ya bu,” dedi Gila, “ya da çok fazla vitamin.”

“K vitamini,” dedi Umor. “Asıl suçlu o.”

Miles karanlık pencere pervazına tünemiş, hareketleri kuşa benzeyen garip, küçük şekli gözlerinin önüne getirdi. Başını iki yana salladı. “Onlar çocuk değildi,” diye tekrarladi. “Maymun da değildiler.”

“Arada başka yaratık yok,” dedi Umor.

“Ya çocuk, ya maymun,” dedi Gila. “Seçenekler bunlar.”

“Araban doldu,” dedi Umor, “ve seni testereyle ikiye bölmek için bekleyen bir adam var.”

Miles omuzlarını silkti ve ağır el arabasını kaldırdı. Güçlkle yumuşak çamurların içinde iterek gübre kamyonuna yöneldi. Ufaklık hiç ayak izi bırakmadan yanında yürüyordu.

İki küçük palyaço duyamayacak kadar uzaklaştıklarında, “Sorundan hoşlanmadılar, değil mi?” diye sordu.

“Onlar söz konusu olduğunda anlamak zor,” dedi Miles. “Doktor Tau-Tau da yanıt vermedi. Konuyu değiştirip durdu ve bana kaplanı sordu.” Gübre kamyonuna dayanmış rampayı tırmandı ve el arabasını kamyonun kasasına boşalttı.

“Dikkatli olmalısın,” dedi Ufaklık.

“Tau-Tau için biraz üzülüyorum,” dedi Miles. “Diğer göstericilerin çoğu onunla konuşmuyor.”

“Belki de bunun bir nedeni vardır,” dedi Ufaklık, K2’nin parlak renklere boyalı topu büyük çadıra sürüklemek için kullandığı halatın üzerinden atlayarak. Maymun Hector topun üzerine tünemişti, onlar geçerken Miles’in omzuna atladı ve kulağına çtırdadı.

“Ne diyor?” diye sordu Miles.

Ufaklık güldü. “Bu gece yankesicilik yaparken gözünü açmanı söylüyor. Stranski kendi kaçırdıklarını senin göreceğine güveniyor.”

“Neden hep ucuz kolonya kokan insanları seçtiğini sor,” dedi Miles, maymunun kulaklarının arkasını kaşıyarak. Hector ve Ufaklık bir süre çtırdarcasına konuştular, sonra Stranski’nin arabasının yanından geçerlerken maymun yere atladı ve merdivene tırmandı.

“Stranski gibi kokan biriyle yaşayan sen olsaydın,” dedi Ufaklık, “senin de biraz daha iyi kokan insanları seçeceğini söyledi. Eskiden Stranski’nin imayı anlayacağına inanıyormuş, ama o hiç anlamamış. Hector artık yalnızca ödünç aldığı cüzdanların kokusundan hoşlandığı için yapıyormuş.”

Bolsillo biraderlerin karavanına yaklaşırlarken Miles, ceplerinde anahtarları arandı. Kostümünü karavanda saklıyordu. “Tau-Tau’nun birine zarar vermek istediğini düşünmüyorum,” dedi.

“Belki istemiyordur,” dedi Ufaklık. “şarkısı kötü değil; yalnızca, başkalarının şarkısını duyamıyor gibi. Gümüşnokta'nın sözlerini duyar gibiyim, ‘Doktor Tau-Tau denen adama güvenme. Onun burnu yanlış yolda.’”

“Hades'in yedi tepesi adına!” dedi bir ses karanlıktan. “Bu kadar kötü bir izlenim mi bıraktım?” Doktor Tau-Tau arabasının etrafından dolandı. Soluk kırmızı fesi kafasındaydı ve yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Sinirine güçlkle hakim oluyor gibiydi. “Hem hakkımda bu kadar kötü düşünen Gümüşnokta da kim acaba?”

Ufaklık berrak mavi bakışlarını onun tuğla kırmızısı suratına çevirdi ve gülümsedi. “Gümüşnokta bir dostumuz. Buralı değil ve o kimseye güvenmez,” dedi. “Yalnız... siz o kadar gizemlisiniz ki!”

Doktor Tau-Tau sırtını dikleştirdi ve ceketini çekiştirerek kırışıkları düzelitti. “Eh, evet,” dedi. “Sanırım öyleyim.” Gülümsemesi silinmişti, ama kendinden memnun görünüyordu. “Öyleyim,” diye tekrarladı, “gerçekten çok gizemliyim.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

PIJAMA

Uykusundan sıyrılmış, tüyleri diken diken olmuş Miles Wednesday, katlanır yatağında aniden doğrulup oturdu. Bir düşün kalıntıları örümcek ağı gibi üzerine yapışmıştı. Gece, karga gözü kadar karaydı ve güçlü bir rüzgâr karavanı yaylarının üzerinde sallıyordu. Rüyasında Stranski'yi görmüştü, adam ona önemli bir şey anlatmaya çalışarak ağzını sessizce açıp kapatıyordu. Miles, kaplanın da her zamanki gibi görüş alanının hemen dışında, sessizce uykusundan geçtiğinden emindi. Atların kişnemesini, toynaklarını tekerlekli ahırlarının kapılarına şiddetle vurduklarını duyabiliyordu. Bunun gördüğü düşün bir parçası olmadığını fark etti. Perdeyi kenara çekti ve gecenin içine baktı. Lacivert-siyah gökyüzünün önünde ağaç tepelerinin ileri geri savrulduğunu seçebiliyordu.

Zipplethorpelerin atları ürkmüştü. Miles, atların kamyonu tekmeleme tekmeleme bir kürdan yığına çevireceklerini

düşündü. Darius Zipplethorpe ile oğlu Dulac'ın, sabahlıklar ve terlikler içinde yuvarlanırcasına görkemli karavanlarından indiklerini gördüğünü sandı. Dulac, Miles ile aynı yaşlardaydı ve babasının minik bir kopyasıydı; kısa boylu, tıknaz, saman sarısı saçlı ve soluk kaşlı. Kaşları yüzünden ifadesini okumak güçtü. Dört nala giden bir atın üzerinde bile amuda kalkabilirdi, ama Miles onun gülümsediğini hiç görmemişti.

Dulac ve babası ürken atları sakinleştirmek için kamyona koştu. Normalde saçakta yanan lamba sönmüştü ve piriñ rüzgâr çanları delice çınlatıyordu. Miles görebilmek için gözlerini zorladı. Nefesi pencereyi buğulandıyordu ve koluyla buğuyu sildiğinde, Delia Zipplethorpe'un da karavandan çıktığını gördü. Kadının elinde bir lamba vardı ve rüzgârdan sönmesin diye şalıyla perdelemeye çalışıyordu.

Zipplethorpelar titrek ışıktaki kamyonun yarım kapılarının sürgülerini çekerken, arkalarında bir hareket Miles'in dikkatini çekti. Arabanın gölgesinden bir gölge koptu, sonra bir tane daha, sonra bir üçüncüsü. Üç minik kılı şekil koşarak uzaklaştılar, eğilerek kamyonların altından geçtiler ve arsanın kenarındaki ormana yöneldiler. Birkaç dakika sonra sallanan ağaçların altındaki gölgelere karışmış, gözden kaybolmuşlardı.

Miles, onları görebileceği bir yere geri çekebilecekmiş gibi nefesini tutarak minik şekillerin ardından baktı. Kesik kesik hareketlerini Doktor Tau-Tau'nun arabasından tanıyordu ve bunların aynı yaratıklar ya da en azından kuzenleri olduğundan kuşkusu yoktu. Hâlâ rüya görüp görmediğini merak etti.

Bir bağırış dikkatini yeniden Zipplethorpelar ve atlarına çekti. Ahır kapılarından biri açılmıştı ve alacalı bir kısarak, engelli koşunun çıkış çizgisiymiş gibi kapıdan fırlamıştı. Bir rodeo atı gibi sıcıyordu. Dulac onu sakinleştirmeye çalışırken, kısarak şahlanıp çifte attı ve oğlanı çimenlerin üzerine devirdi. Annesi bağırarak ona doğru koşarken lamba elinden düştü. Işık bir

kez titreşti ve söndü. Miles yatağından fırladı, eski paltosunu üzerine aldı ve sendeleyerek karanlık arabayı aştı. O, daha kapıya varamadan kapı sertçe açıldı ve Fabio Bolsillo bir esinti eşliğinde geceye fırladı.

Birlikte, Dulac Zipplethorpe'un hareketsiz yattığı yere koşular. Annesi karanlıkta üzerine eğilmişti. Şalı yana açılmış, rüzgârda kırbaç gibi şaklıyordu.

“O iyi mi?” diye bağırdı Miles. Rüzgâr sözcükleri gırtlığından aldı ve onu nefes nefese bıraktı.

Delia Zipplethorpe döndü. Yanaklarından gözyaşları akıyordu. “Ona yardım et,” dedi Fabio'ya. Ufak adam baygın oğlanın alnındaki yarığı incelemek için eğildi. Saman rengi saçları kanla keçeleşmişti. Ürken kırsığı bölmesine geri götürmüş olan Darius da onlara katıldı. “Ben doktor bulmaya gidiyorum,” diye bağırdı ve gecenin içinde kayboldu.

“Palton, Miles Efendi!” diye bağırdı Fabio. “Ben biraz bren-di getireyim.”

Miles, Mandalina'yı cebinden çıkardı ve pijamasının içine tıktı, sonra ağır paltoyu çıkararak Dulac'ın üzerine serdi ve yakasını oğlanın çenesine kadar çekti. Çocuk ölü gibi solmuştu. Delia Zipplethorpe oğlunun gevşek elini tutarak alçak sesle inlemeye ve rüzgâra kapılmış gibi ileri geri sallanmaya başladı. Miles ilk defa oğlanın ölebileceğini fark etti. Midesine doğru bir panik duygusu yayıldı ve gidip Ufaklık'ı getirmeli mi, diye merak etti. Onun yapabileceği bir şey olduğundan kuşkuluydu.

“Oğlanın gözündeki kanı sil evlat,” dedi bir ses arkasından. Miles şaşkınlık içinde döndü ve Doktor Tau-Tau'yu gördü. Adam sabahlığına sarınmış, odağı Dulac değil, Miles'miş gibi pörtlek gözlerle ona bakıyordu. “Kan!” diye tekrarladı Tau-Tau. “Sil.”

Miles şaşkın şaşkın Delia Zipplethorpe'a baktı, ama kadın oğlunun solmaya yüz tutmuş ruhu dışında hiçbir şeyin farkında

değil gibiydi. Dulac'ın solgun alnından göz ucuna sızan kanı gördü ve silmek için uzandı. Yüzüne çarpan rüzgâr aniden din-di ve gece tuhaf bir dinginliğe kavuştu. Miles derin bir nefes aldı. Baş dönüyordu, rüzgâr geri döndüğünde uçup gidecek-miş gibi hissediyordu. Akciğerleri genişleyip bütün bedenini doldurmuştu sanki ve soğuk berrak hava parmak uçlarına ka-dar gidiyordu. Dulac'ın alnı şaşırtıcı derecede sıcaktı ve Miles yapış yapış kanı silerken bayılacakmış gibi hissetti. Gözlerini yumdu ve aniden soğuk çimenlerin üzerine oturarak ağırlığın yavaş yavaş bedenine geri akmasını bekledi.

Gözlerini açtığında Dulac'ın da annesinin desteğiyle doğru-lup oturduğunu görünce şaşırdı. Yüzüne biraz renk gelmişti ve Fabio önünde diz çökmüş, küçük bir bardağı oğlanın dudakla-rına götürüyordu. Dulac'ın gözleri açıktı, brendi gırtlaklarını ya-kınca yüzünü buruşturdu.

Dulac Zipplethorpe, annesinin yardımıyla Fabio'nun omzu-na dayandı ve titreyerek ayağa kalktı. Zipplethorpelerin arabası-na döndüklerinde Fabio, Miles'a baktı. "Kutlarım Miles Efen-di," dedi. Miles'ın başının üzerinden baktı ve "Onu arabaya gö-tür Tau-Tau," dedi. "Umor ona içecek sıcak bir şey hazırlar."

"Gerek yok, gerek yok," dedi Doktor Tau-Tau. "Bende bir çaydanlık demleniyor zaten. Ayağa kalk evlat." Elini uzattı ve onu biraz önce artık yünlerden örmüş gibi gururla Miles'a gü-lümsedi.

Rüzgâra kapılmış, çizgili pijamalı Miles Wednesday, min-netle Doktor Tau-Tau'nun sıcak arabasındaki mindere çöktü. Bacakları zayıftı ve oraya kadarki kısa yürüyüşü güçlkle ta-mamlamıştı. Şimdi rüzgâr dışarıda kalmıştı ve Miles'ın titreme-leri dinmeye başlamıştı. Gülümsemeye devam eden Tau-Tau Miles'ın eline bir fincan sıcak masala çayı tutuşturdu. Adam

dağın arabasında dolanırken baktı; gülümsedi, gülümsedi ve baktı, öyle ki Miles sonunda kendini iyice rahatsız hissetmeye başladı.

Falcı, bir avuç tütsü yakıp lavabonun yanındaki pirinç şamdana yerleştirerek, “Yön duygunu kaybettin, ama geçer,” dedi. “Küçük bir şok yaşadın.”

Miles başını salladı. “Öleceğini sandım,” dedi.

“Saçmalık,” dedi Doktor Tau-Tau. “Daha zamanı gelmemiştir. Gelse kartlarda görürdüm.” Kırmızı ve altın rengi zarf yığını alarak dalgın dalgın karıştırdı. Miles adamın kendinden emin tavrına sinir oldu. Tau-Tau’nun karavanı yağmalandıktan hemen sonra, kuşun yerden aldığı kartı ve falcının kartın ne dediğini söylemeyi reddetmesini hatırladı. Yüzüne bir gülümseme yayılmaya başladı, ama esneyerek bunu sakladı. “Ama hepsi gösteriş, değil mi?” diye sordu.

Tau-Tau zarfları karıştırmayı bıraktı ve kaşlarını çatarak Miles’a baktı. “Nedir?” diye sordu.

“Kartlar ve kuş hakkında onca şey,” dedi Miles kayıtsızca. “O anda uyduruveriyorsun, değil mi?”

“Uydurmak mı?” diye kekeleydi Tau-Tau, yüzü karararak. “Kesinlikle hayır! Kehanet nadir bir yetenektir ve ancak sene-lerce çalışarak bilelenebilir.”

“O zaman kartlar Barty Fumble’ın babam olduğunu sana göstermiş olmalıydı,” dedi Miles.

Doktor Tau-Tau bir an boş boş ona baktı. “Sen mi? Barty Fumble’un oğlu mu?” Gözleri yuvalarından fırladı ve telaşla boğazını temizledi. “Elbette evlat. Bunu hemen anladım. Kartlar benden hiçbir şey saklayamaz. Kendi geleceğim dışında hiçbir şey elbette.” Kuş kafesini köşedeki yüksek raftan indirdi. “Dene,” dedi. “Bana istediğini sor.”

“Barty Fumble’a ne oldu?” diye sordu Miles.

“Barty Fumble’a ne...” Bir anlığına Tau-Tau’nun yüzünden kaygılı bir ifade geçti. Kartları kuş kafesinin önüne sermekle meşgul oldu. “Birazdan yanıtını buluruz,” dedi. “Birazdan sana verecek bir yanıtım olacak. Öyle değil mi, benim tüylü küçük habercim?” Tau-Tau şimdi, Miles her an ortadan kaybolabilmiş gibi zaman zaman ondan yana bakarak, kendi kendine mırıldanıyordu. “Şimdi göreceğiz,” diye mırıldandı, “Bakalım küçük kâhinimiz bize neler söyleyecek.” Kuş kafesinin kapısını açtı. Kırmızı gagalı, küçük kuş hoplayarak adamın serdiği zarfların üzerine çıktı, eğildi ve bir tanesini çekip aldı. Tau-Tau zarfı kuştan aldı ve içindeki kartı çıkardı. Çalı kaşları kalktı ve adam önce Miles’a, sonra karta baktı. “Demek doğru,” diye mırıldandı. Miles gittikçe büyüyen bir merak içinde onu izlerken sessizce keçi sakalını sıvazladı.

“Kartı görebilir miyim?” diye sordu Miles sonunda.

Doktor Tau-Tau bu isteği dikkatle tartar göründü ve sonra kırışık kartı işaret parmağıyla başparmağı arasında tutarak Miles’a uzattı. Üzeri, fırçayla boyanmış görünen sıkı ve küçük çizgilerle doluydu. Miles ne görmeyi beklediğinden emin değildi, ama biraz hayal kırıklığına uğradı. “Bundan hiçbir şey çıkartamıyorum,” dedi.

“Elbette çıkartamazsın evlat; bunun iki nedeni var,” dedi Tau-Tau. Kartı tekrar zarfa koydu. “İki neden,” diye tekrarladı. “İlki, kartlar Çince yazılmış. Kadim bir dildir ve tanımaman doğal. İkinci olarak, ancak benimki kadar olağanüstü yeteneklere sahip biri gerçek anlamlarını öngörebilir.”

“Ne diyor?” diye sordu Miles. “Kuşun geçen gece çektiği kartın aynısı mı?”

“Öyle evlat,” dedi Tau-Tau, Miles’ın oturduğu yere küçük bir tabure çekerek. İç geçirdi ve “Gerçekten de baban Barty Fumble’ı ilgilendiriyor,” dedi.

Miles kalbinin teklediğini hissetti. Bir gün babasını canlı bulabileceği umudu asla aklından çıkmıyordu ve küçük kuşun bu umudu sonsuza dek yok edeceğinden korkuyordu. Kendini Doktor Tau-Tau ile göz göze gelmeye zorladı. “Ne diyor?” diye sordu.

Falçı kendine ve Miles’a birer fincan daha masala çayı doldurdu. “Kartı ilk çektiği zaman ona güvenmeyerek aptallık ettim,” dedi, perdelerin arkasında onları dinleyen casuslar varmış gibi sesini alçaltarak. “İhtiyar dolandırıcı baştan beri hayattaymış anlaşılın!”

Miles hayretle ona baktı. “Emin misin?” diye fısıldadı.

“Kâhin emin, evlat,” dedi Doktor Tau-Tau. “Ve bu benim için yeterli. Dahası, sanırım aramaya nereden başlayacağımızı biliyorum.”

Miles güçlkle minderden kalktı ve ayağa fırladı. Baş dönmesi tamamen geçmişti ve o heyecan içinde, Tau-Tau’nun babasından ne kadar nahış bir biçimde bahsettiğine dikkat etmedi. “Neresi?” diye sordu. “Şimdi gidebilir miyiz?”

Doktor Tau-Tau da ayağa fırlayarak onu şaşırttı. “Gerçekten de şimdi gitsek daha iyi!” diye gülümsedi, “ama asil insanların arasına karışacaksan, sana pijamadan daha uygun kıyafetler bulmamız gerek. Sana pijamadan daha uygun bir şey bulalım ki evlat,” dedi, dalgın dalgın dağınık karavanına bakınarak, “asililerin arasına karışabilesin.”

ONUNCU BÖLÜM

CEHENNEMİN DİŞLERİ

Şapkası festen, rehberi kuştan Doktor Tau-Tau, oflaya poflaya inanılmaz bir hızla yürüyordu ve Miles ona yetişebilmek için koşmak zorunda kalıyordu. Asillerle randevusu olmasına rağmen hâlâ pijamaları üzerindeydi, ama falcının, kendi deyişiyle, oğlana bir parça ağırbaşlı bir görünüm kazandırabilmek için ona ödünç verdiği işlemeli bir sabahlığı üzerine almıştı. Tau-Tau, kimseye haber vermeden hemen yola çıkmaları konusunda ısrar etmişti. Miles'ın giyinmek için karavanına dönmesine izin vermemişti, Zipperthorpelarin karavanından paltosunu almasının lafını bile duymak istememişti.

“Neden Ufaklık'ı da alamayacağımızı hâlâ anlamıyorum,” dedi Miles nefes nefese. “Kimseye söylemez ve zor durumlarda bize faydalı olur.”

“Söz konusu bile olamaz,” diye bağırdı Tau-Tau omzunun üzerinden. “Göreceğimiz kişiler misafir ağırlama alışkanlığına

sahip değildir. İhtiyacımız olan bilgiyi almak için büyük pazarlık yeteneğimi sonuna kadar kullanmam gerekecek ve yanımda da bir kişi daha olması işi on kat zorlaştırır.”

“Göreceğimiz kişiler kim?” diye sordu Miles.

Doktor Tau-Tau durup sabahlığını dikenli çalılardan kurtardı. “Şimdi beni sorularla meşgul etme evlat,” dedi aksi aksi. “Bu taraflara gelmeyeli seneler oldu ve beni rahatsız etmeye devam edersen kendimizi aynı yerde dönüp dolaşırken buluruz.”

Bir süre sessizce yürüdüler. Rüzgâr hâlâ sert esiyordu ve Miles zaman zaman ilerlemekte güçlük çekiyordu. Aysız bir geceydi ve yıldızların soluk ışığından başka rehberleri yoktu. Miles sağda dağların karanlık kısımlarını seçebiliyordu, ama dikkati daha çok ayaklarının altındaki yerdeydi. Arazi engeliydi ve etrafa düğüm düğüm kökleriyle dikkatsiz yolculara çelme takabilecek küçük ağaçlar serpiştirilmişti. Zaman zaman gizli bir tavşan deliğine basarak sendeliyorlardı. Soğuk rüzgâra rağmen Miles, kalın sabahlığının içinde terlemeye başladı. Boğazı kum kadar kurumuştü. Rüzgâr, şişman doktorun zorlukla aldığı nefesleri kulağına kadar getiriyordu.

“Daha çok yol var mı?” diye sordu Miles. Ezelden beri yürüyorlarmış gibi hissediyordu.

Doktor Tau-Tau hiçbir şey söylemedi, ama bir dakika sonra tepenin yamacında yükselen sivri bir kayalığın altına sığındı. “Bu iş görür,” dedi boğuk bir fısıltıyla, Miles ona yetiştiginde. “Burada biraz dinlenelim.”

Miles minnetle uzun otların üzerine çöktü ve Tau-Tau ona bakmıyorken sabahlığın cebine aktardığı Mandalina’yı kontrol etti. Ayı hafifçe titriyor gibiydi, Miles onu ısıtmak için elini cebinde tuttu. “Yaklaştık mı?” diye sordu.

Doktor Tau-Tau parmağını dudaklarına götürdü. “Şşşş,” dedi. “Burada geziye çıkmış öğrenci gibi bağırarak istemezsin.”

“Ama ıssızlığın ortasındayız,” dedi Miles, yine de fısıldayarak. “En yakın insan kilometrelerce uzakta olmalı.”

“O kadar emin olma,” dedi Tau-Tau. Pörtlek gözleri karanlıkta parlıyordu. Sabahlığının içinden bir termos çıkardı ve kendine bir fincan baharatlı çay doldurdu. Çayı içtikten sonra bir tane daha doldurup Miles’a uzattı. Durdukları zaman soğukun etkisi hissedilmeye başlamıştı, Miles çayı memnuniyetle içti.

“Asilleri göreceğimizi söylemiştin,” diye fısıldadı.

Tau-Tau, kendine bir fincan çay daha doldurarak, “Eh, bir anlamda,” dedi. Sessiz kalmaları gerektiğini unutarak höpürdete höpürdete içti. “Bu yörelerde yaşayanlar çok uzun zamandır buradalar. Senin ve benim atalarım gelmeden önce de buradaydılar. Daha doğrusu, senin ataların, benim değil,” diye düzeltti sözlerini. “Ben senin hiç duymadığın uzak bir diyardan geliyorum.”

“Duruma bağlı,” dedi Miles, “alfabenin hangi harfiyle başlıyor?”

Şişman falcı hıhladı ve çayı burnuna kaçınca öksürmeye başladı.

“Doğru,” dedi Miles. “Ben eğitimimi Leydi Partridge’in ansiklopedisinden aldım. Q harfine kadar geldim.”

“Benim şehrim Z’yle başlıyor,” diye öksürdü Doktor Tau-Tau.

“Belki ülkeyi biliyorumdur,” dedi Miles. Leydi Partridge’in bol resimli ansiklopedisindeki uzak diyarların resimleri her zaman ilgisini çekmişti.

“O da Z’yle başlıyor,” dedi Tau-Tau sertçe. “Şimdi, yolumuza devam etmezsek güneş doğacak ve patika artık bizim için elverişli olmayabilir.”

Miles ayağa kalktı. Gece hâlâ karanlıktı, ama doğu ufkunda gökyüzünün aydınlanmaya başladığını görebiliyordu. Küçük

çukurlardan ve dik tepelerden oluşan tuhaf bir araziye giriyorlardı. Dinlenmek için dibine sığındıkları dik tepelere benzeyen kayalıklar giderek sıklaşıyordu. Karanlıkta, dev taş dişler gibi görünüyorlardı; bazıları çılgin bir açıyla eğilmişti ve soluk patika aralarında dolanıyor, aradaki boşluklara dalıyordu. Rüzgâr çevrelerinde savruluyor, taş dişler tarafından öğütülüp esintilere ve çalkantılara dönüşüyor, her yönden onları pusuya düşürüyor, sonra aniden kayboluyordu. Doktor Tau-Tau şimdi daha yavaş hareket ediyordu ve arada bir durup sabahlığının cebinden çıkardığı deftere gözlerini kısarak bakıyordu. Miles hemen arkasından yürüyordu.

“Burası neresi?” diye sordu Miles, cesaret edebildiğince yüksek sesle.

“Yerliler buraya Cehennem Dişleri diyor,” diye fısıldadı Tau-Tau. “Burada binlerce senedir madencilik yapılıyor; çukurların nedeni biraz da bu, ama rüzgârla yağmurun da katkısı olmuş.”

“Asil bulmayı bekleyeceğim bir yer değil,” dedi Miles.

Doktor Tau-Tau aniden durunca Miles, neredeyse ona arkadan tosluyordu. Adam yavaşça döndü ve eğilip yüzünü Miles’in yüzüne yaklaştırdı. “Buraya yalnızca senin için geldik evlat,” diye fısıldadı boğuk bir sesle, “ve iyice yaklaştık, bu yüzden ke-sintisiz gevezeliğini kendine saklarsan çok memnun olurum.” Doğruldu ve bir mandanın sessizliğiyle ilerlemeye başladı.

Lavabonun başında dişlerinizi fırçalarken birinin sizi arkadan izlediğini hissetmişseniz, dev diş ormanında Doktor Tau-Tau’nun arkasında yürürken Miles’in kapıldığı hissi anlayabilirsiniz. Belki pijamaları ve sabahlığı yüzündendi, ama zamanla, çevresine bakarsa gölgelerin içinden bir yerden ona bakan gözler göreceğinden emin olmaya başladı. His güçlendikçe, Miles o duyguya teslim olup çevresine bakınmamaya bir o kadar kararlı oldu. Bu gece yarısı gezintisinin gerçekten de iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başladı. Onu bu tekinsiz yere

getiren şeyin babasını bulma ya da en azından kaderini öğrenme kararlılığı olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Uzak tarafı dik bir açıyla karanlığa iniyormuş gibi görünen bir çukura geldiler. Islak ayaklarıyla otların üzerinde kayarak dikkatle aşağı indiler. Çukurun dibinde, Doktor Tau-Tau duraksadı ve parmağını dudaklarına götürdü. Defterini aldı, bir an baktı, sonra küçük bir el feneri çıkardı. Fenerin yaydığı zayıf, sarı ışık titreşerek birkaç saniyede söndü. Tau-Tau homurdanarak bir şeyler mırıldandı ve feneri sallayarak yakmaya çalıştı.

Tuhaf bir biçimde, bu karanlığı delme teşebbüsü, sonunda Miles'in sınırlarını bozmayı başardı. Arkasına baktı, ama daha gözleri seçmeyi başaramadan gölgeler hareket edip, dağılmaya ve çukurun yamaçlarında, unutulmuş yüz düşün kılı kaçakları gibi onlara doğru sürünmeye başladılar.

Miles telaşlı bir fısıltıyla, adamın kolunu çekiştirerek, "Doktor Tau-Tau!" dedi.

Tau-Tau, gözlerini kısıp defterini incelemeye devam ederek, "Şimdi olmaz evlat," dedi. Ama o bir kez daha fenerinin düğmesiyle uğraşırken, kılı küçük adamlardan biri dirseğinin dibinde belirdi ve bir anda uzanıp feneri elinden kaptı. Doktor Tau-Tau'nun ağzı hayretten açık kaldı ve o anda ikinci bir küçük adam çevik bir sıçrayışla, daha falcı tek kelime edemeden ağzına büyük bir parça ot tıkadı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İKİ YÜZ KRAL ARTI ON İKİ

Üzerinde sabahlıkla, çukurda yakalanmış Miles Wednesday, hiçbiri çenesini geçmeyen küçük kıllı şekillerden oluşan halkanın ortasında duruyordu. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ve ışık taşımıyorlardı, ama yakından onları daha iyi görebiliyordu. Kılları uzun ve keçeleşmişti, yüzleri tamamen gür sakallarla kaphydı. Burunlarında pirinç halkalar vardı. Hayvan postlarından yapılmış yamalı giysiler giyiyorlardı, ama kendileri o kadar kıllıydı ki, giysilerinin nerede bitip kendi postlarının nerede başladığını seçebilmek olanaksızdı. Onu daha iyi görebilmek için itişip kakışıyorlardı ve bazıları uçları keskinleştirilmiş sopalarla onu dürtüyor, uzanıp kemikli küçük parmaklarla çimdikliyor, neden yapıldığını anlamaya çalışıyorlardı.

Miles, Doktor Tau-Tau'ya baktı. Adam, ağzındaki ot demetini çıkarabilmek için kolunu yaratıklardan kurtarmaya çalışıyordu,

ama kıllı adamlar ufak tefek olsa da, kash ve güçlüydüler ve alt edilemeyecek kadar kalabalıktılar. Miles bağlanmamış, ağzı tıkanmamıştı. Direnmek yerine, bekleyip ne olacağını görmenin daha iyi olacağına karar verdi. Gece sirki basanların bu küçük adamlar olduğundan emindi ve bu karşılaşma onlar hakkındaki merakını daha da kamçılıyordu.

Yaratıklar onları ite kaka çukurun uzak tarafındaki karanlığa götürdüler. Miles, kıllı adamlar tarafından kuşatılmış halde sendeleyerek Doktor Tau-Tau'yu hemen önünde olmasına rağmen zar zor görebiliyordu. Biraz sonra kendini gür çalıkların arasında buldu. Aniden Tau-Tau'yu gözden kaybetti ve daha onun nereye gittiğini merak etmeye fırsat bulamadan, ayaklarının altındaki zemin kayboldu ve Miles karanlığa yuvarlandı. Düştüğü çukur çok derin değildi. Birkaç saniye sonra kendini mutlak karanlığın içinde, kayalık bir yamaçtan aşağı yuvarlanırken buldu. İleride, seke seke düşerken Doktor Tau-Tau'nun homurdanıp küfrettiğini duyabiliyordu. Adamın ağzındaki ot çıkmıştı ve Tau-Tau tükürerek dilindeki kumlu topraktan kurtulmaya çalışıyordu.

Miles yeraltı yamacında aşağı yuvarlanırken, hafif metal şingirtisi ve pek çok köselemsi ayağın pıtırıtısını duydu. İki yanlarında, onlar düştükçe tek meşale, hatta yanan bir kibritleri bile olmadan kayalık yamaçta seke seke koşan küçük kıllı adamlar ordusu hayal etti (ki oldukça haklıydı). Tam her yerinin yaralandığını düşünürken, yamacın dibinde nefes nefese yığılıp kalmış olan Doktor Tau-Tau'ya çarptı.

“Kalk üzerimden!” diye patladı Tau-Tau. Karanlıkta Miles'a uzandı ve el yordamıyla yüzünü buldu. “Ah, sensin,” dedi sinirle, onu buraya getiren Miles'mış gibi. Miles dikkatle ayağa kalktı ve cebindeki Mandalina'yı yokladı. Küçük ayı titreyerek elini kavradı, ama ses çıkarmaması gerektiğini biliyordu.

Miles iki yanda küçük kemikli parmakların kollarını tuttuğunu hissetti, ama bu sefer kavrayışları sert değildi ve zifiri

karanlıkta hiçbir şey göremediğini bildikleri açtı. Neden ışık yakmadıklarını merak etti, ama ışığa ihtiyaç duymuyorlar gibiydi.

“Çekin ellerinizi üzerimden!” dedi Tau-Tau. “Kralla görüşmek istiyorum. Siz kılıklı şeytanların hangisi kral?”

Çevrelerinde bir kahkaha dalgası dolaştı ve Miles bilmediği bir dilde mırıldanarak tartışan sesler duydu. Bir kez daha, Ufaklık'ın yanına olmasını diledi. Onun tercüme edemediği hiçbir dile rastlamamıştı.

Kollarını tutan adamlar onu öne itmeye başladılar. Bir süre düzensiz kayaların üzerinde sendeleyerek ilerlediler. Doktor Tau-Tau yol boyunca yüksek sesle yakındı. “Hiçbir şey göremiyorum,” diye homurdandı. “Bu geveze pigmeler ateş yakmayı öğrenmişlerdir herhalde.”

“Buluşmayı planladığınız kişiler bunlar değil miydi?” diye sordu Miles.

“Elbette bunlardı,” diye pofladı Tau-Tau. Kayalık tavanda kafasını patlatmamak için eğildi. “Ama elçilerinin böylesine hoyrat bir ayak takımı olmasını beklememiştim.”

“Misafir ağırlamadıklarını söylemiştin,” dedi Miles. “Hem, bunlar tam olarak kim?”

“Sana söyledim,” dedi falcı, “bunlar, daha senin ataların doğudan gelmeden önce burada yaşayan bir halk. Varlıklarına inanan pek az kişi onlara Meşe Cücesi diyor. Fark etmiş olabileceğin gibi, pek dışarı çıkmazlar.”

“Ama neden babam hakkında bir şeyler bilsinler?” diye sordu Miles.

“Uzun hikâye.” Tau-Tau'nun sesi tünelde yankılandı. “Sanırım ölmeden önce Celeste ile onlar arasında bir bağlantı vardı, ama şimdi anlatılamayacak kadar karmaşık. Krallarıyla konuşmayı planlıyorum. Onun tavşan postu içinde ortalıklarda

koşuşturmaya tenezzül etmediğini ve saçma sapan konuşmadığını varsayıyorum.”

İleride hafif bir parıltı belirdi; büyümeye başladı, ama parlaklaşmadı. Yine de bu, zifiri karanlıkta uzun süre zorlanan gözlerini rahatlattı.

Miles, Meşe Cücesi halkını seçebilmeye başladı. Tünelde akıyor, parıltının geldiği geniş yere doluşuyorlardı.

Sarkıt ve dikitlerle dolu, zayıf turuncu bir ışıkla aydınlanmış geniş bir mağaraya geldiler. Mağarada yüzlerce kıllı küçük yaratık vardı. Tuhaf dillerinde tartışıp gölüşüyorlar; yemek yiyip dövüşüyorlar; gruplar halinde çömelmiş, küçük kemik parçalarıyla oyunlar oynuyorlardı. Aralarında, erkeklerden de ufak kadınlar ve çocuklar vardı ve yalnızca sakalları olmadığı için ayırt edilebiliyorlardı.

Suluk parıltı mağaranın ortasındaki bir tür ocaktan geliyordu. Dev, taş bir huni, ateşi neredeyse tamamen örtmüştü ve taşa küçük deliklerden oluşmuş bir ağ vardı. Bunlar sıcaklık ve bol bol duman veriyordu, ama ışığı engelliyordu.

Miles ve Tau-Tau dumanların içinde gözlerini kırpıştırarak dururken kalabalığın üstüne bir sessizlik çöktü ve yüzlerce surat ışıltılı kara gözlerle dönüp onlara baktı.

Sessizlik fazla uzun sürmedi. Birkaç dakika boyunca kapalı ateşin hafif çıtırtısından ve uzaktan gelen su şıptısından başka ses yoktu. Bir an sonra Meşe Cücesi halkı hep birden hareketlenip onları sardı; erkekler, kadınlar, çocuklar bir ağızdan bağıarak sopalarını ve yumruklarını sallıyordu. Miles ve Tau-Tau mağaranın içine itildi ve yarı iteklenerek, yarı taşınarak diğer yana, zeminin hafif bir eğimle yukarı tırmandığı yere götürüldüler. İtişmede Doktor Tau-Tau'nun fesi başından düştü ve azıcık sabrını da tamamen yitirdi. Yüzü tehlikeli mor bir renge dönüştü; adam kıllı gardiyanlarını polisle, vebayla ve

daha yüz ayrı unutulmuş lanetle tehdit etti. Meşe Cücesi halkı bu tehdidin tek kelimesini bile anlamadı.

Miles direnmenin faydasız olduğunu biliyordu; kalabalığın onu sürüklemesine izin verdi. Mağaranın uzak yanı, üzerine küçük inler serpiştirilmiş taş bir yamaçtı. Inlerin bazıları bir baronun yatak odası kadar genişti, diğerleri ise o kadar dar-
dı ki, küçük adamlardan biri içine zar zor uzanabilirdi. Miles ileride, Meşe Cücesi halkından bir grubun Doktor Tau-Tau'yu o inlerden birine sokmaya çalıştığını görebiliyordu. Görüntü, bir parça yiyeceği deliklerine sokmaya çalışan bir karınca sürüsünü aklına getirdi ve ilk defa, küçük adamların ne yediğini merak etti.

Bir an sonra o da aynı ine sokuldu ve kuru otlardan bir halının üzerine yıkıldı. Harcadığı onca çabadan dolayı Doktor Tau-Tau nefes nefese kalmıştı, onca bağırsığın da faydası olmadığı kesindi. "Barbarlar..." dedi kesik kesik. "İlkel serseriler!.. Kiminle uğraştığının farkında değilsiniz." Yıpranmış defterini sabahlığının cebinden çıkardı ve soluk turuncu ışıpta bir süre karıştırdı. Daha sonra defteri şak diye kapattı ve başını mağaradan dışarı uzattı. "Kralla konuşmak istiyorum," dedi yavaşça, dışarıda dikilen nöbetçilere. Küçük adamlar birbirlerine bakıp omuzlarını silktiler. "On Rii," dedi Tau-Tau. "Bana on Rii'yi getirin."

Nöbetçiler kahkahayı patlattılar ve sonra kendi aralarında tartışmaya, bazı jestler yapmaya başladılar. Sonunda biri mızrağın küt ucunu yedi ve yamaç aşağı inmeye başladı.

"Böylesi daha iyi," dedi Tau-Tau. "Yerel dil hakkında derin bilgi sahibi olmak gibisi yoktur." Miles inin ağzında ona katıldı ve büyük mağaraya baktı. "Kral'a babamı mı soracaksın?" diye sordu.

"Evet, evet, zamanı gelince," dedi Doktor Tau-Tau. "İlk önce yerine getirilmesi gereken formaliteler var."

Uzun süre beklediler, öyle ki unutulduklarını düşünmeye başladılar. Tau-Tau dalgın dalgın ceplerini karıştırdı ve cebindeki kirli tavuk bacağına çıkardı, ama onu ağzına götüremeden, minik adamlardan biri koşarak geldi ve mızrağını kullanarak tavuk bacağına şişledi. Falcı ağzı açık, iki eli havada kaldı. Pörtlek gözlerindeki şaşkınlığı gören nöbetçiler ganimet üzerinde didişmeyi bırakıp kahkahayı patlattılar.

Sonunda Miles, birinin yamaçta onlara doğru geldiğini gördü ve yaklaştığı zaman şeklin bir kadın olduğunu fark etti. Kadının kırışık yüzünün her yerine halkalar ve kıvrımlardan oluşan mavi-siyah dövmeler yapılmıştı. Burnunda, her biri bir öncekinden daha büyük üç halka vardı. Keçeleşmiş saçlarının bir kısmı örülmüş, pirinç boncuklarla tutturulmuştu; elindeki kamçıyı iki yana savurarak kendine yol açıyordu. Doktor Tau-Tau'nun soluk kırmızı fesini kafasına kondurmuştu.

Minik kadın yaklaşırken Tau-Tau gergin bir şekilde gülümsedi ve elini uzattı, ama kadın uzanan eli görmezden geldi. "Benim kralla işim var," dedi Tau-Tau, becerebildiğince nazik bir biçimde.

Kadın konuştu ve Miles bazı sözcükleri seçebildiğini fark ederek şaşırıldı.

"Kral," dedi kadın, sırtarak. "*Gou keyd dağreyg!* İki yüz kral artı on iki." Kemikli kolunu süpürerek arkasını gösterdi.

"İki yüz artı on iki mi? Ama burada iki yüz kişiden fazlası yok," dedi Doktor Tau-Tau.

"Sanırım ben ne demek istediğini anladım," dedi Miles. "Belki de bir kralları yoktur."

Küçük kadın kara gözlerini Miles'a çevirdi. Uzandı, onun çenesini yakaladı ve başını bir o yana, bir bu yana çevirdi. "Fosaguu?" diye güldü. "Sakalın nerede?"

"Sakalım yok," dedi Miles. "Daha on bir yaşındayım."

Kadın başını kuş gibi yana eğdi ve burun deliklerindeki hal-kalar şingirdadı. Yine Doktor Tau-Tau'ya döndü ve kamçısıyla karnını dürtükledi.

Tau-Tau'nun gülümsemesi silinmeye başladı. "Önderiniz," dedi yüksek sesle. "Önderiniz kim?"

"İki yüz kral," diye tekrarlardı küçük kadın. "Benimle konuş. Ben Fuzat. Etar kızı Anust kızı Fuzat. Dilini biliyorum. Sen kimsin, annen kimdi, annenin annesi kimdi? Burada ne arıyorsun?"

Doktor Tau-Tau yan yan Miles'a baktı. "Yalnız konuşmamız gerek," dedi Fuzat'a, "ve benim şapkamı takmışsın."

Kadın tekrar kamçısıyla dürtükledi ve "Şimdi konuş," dedi. "Fuzat'ın kulakları açık. Şapka da benim."

Tau-Tau huzursuzca ayak değiştirdi. Öne eğildi ve küçük kadının kulağına bir şeyler mırıldandı. Miles adamın ne dediğini duyamıyordu, ama her ne demişse, uzun süre sır olarak kalmayacaktı. Kadının gözleri iri iri açıldı, bedeni elektriğe tutulmuş gibi kaskatı kesildi. Yavaşça döndü ve şaşkıncu ölçüde güçlü bir sesle, mesajı tüm mağaraya ilan etti. "*Toun tav riivoç egge!*" Bir kükreme yükseldi ve Meşe Cücesi halkı yamaçta onlara doğru akmaya başladı. Fuzat bir şey daha bağırdı ve herkes olduğu yerde kaldı. Kadın parmaklarını şıklattı ve küçük nöbetçi grubunu gösterdi. Nöbetçiler ine doluştular ve şaşkın Doktor Tau-Tau'yu tepeden tırnağa aramaya başladılar. Ellerini adamın ceplerine soktular ve saçlarını karıştırdılar. Defterini, gözlüğünü kare şeklinde iki şekerlemesini, kullanılmış kâğıt mendillerini aldılar ve hepsini titizlikle incelediler. İkisi terliklerini çıkardı ve silkeledi.

"Beni değil, oğlanı, sizi kıllı küçük kuş beyinliler!" diye kekeledi Tau-Tau. "Yumurta oğlanın içinde!"

Miles midesinin kasıldığını hissetti. Doktor Tau-Tau'nun neden bahsettiğine dair en ufak fikri yoktu, ama aranma sırasının

ona geldiğini biliyordu. Ellerini cebine soktu ve Mandalina'yı sıkı sıkı kavradı. Küçük ayıyı orada bulurlarsa ona ne yapacaklarını bilmek imkânsızdı. Miles çabucak çevresine bakındı. Arkasındaki in duvarı, dev bir peynir gibi delik deşikti. Tam tepesinde Mandalina büyüklüğünde bir delik buldu ve Meşe Cücesi halkının Tau-Tau'nun üzerini aramakla meşgul olmasından faydalanarak uzanıp, ayıyı deliğe tıktı, arkaya doğru itti ve Mandalina'nın bu sefer bırakıldığı yerde kalacağını umdu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÜZÜŞMÜŞ KİŞİ

Kollarını kaldırmış, yumurta şaşkını Miles Wednesday, yüz kemikli parmak onu tepeden tırnağa ararken kıvrandı. Bu, bir sürü minyatür amca tarafından gıdıklanmak gibiydi ve içinde kabaran öfkeye rağmen gülmekten kendini alamıyordu. Kılılı bir yüz burnunun dibinde belirdi ve Miles çenesinin tutularak zorla açıldığını hissetti. Yaratık ağzının içini inceledi. Miles, loş inin karanlık ağzında nasıl olup da görebildiklerini merak etti, ama ışığın az olması küçük adamları hiç etkilemiyor gibiydi. Biraz önce Mandalina'nın durduğu ceplerini karıştırdılar, ama hiçbir şey bulamadılar.

Parmaklar ağzından çıkar çıkmaz, "Babam ne olacak?" diye bağırdı Miles, Doktor Tau-Tau'ya.

"Evet, evet, o konuya da geleceğiz," dedi Tau-Tau dalgın dalgın. "Şimdi hiç zamanı değil." Aramayı dikkatle izliyor gibiydi.

Miles, buraya gelmelerinin gerçek nedeni her ne ise, falcının Barty Fumble hakkında bilgi istemeye hiç niyeti olmadığını düşündü. Öfkeyle kalan Meşe Cücesi adamlarını silkeledi ve karşılığında bir mızrağın küt ucuyla kaburgaları sertçe dürtüklendi.

“Affedersiniz Fuzat Hanım,” diye seslendi, inin ağzına çömelmiş olan küçük kadına. Kadın tekrar başını kuş gibi yana eğdi.

“Konuş, *a stor*,” dedi.

“Barty Fumble diye birini tanıyor musunuz?” diye sordu Miles. “İri yarı... dev gibi ve sakallı. Buraya onu aramak için geldik.”

Kadın başını iki yana salladı.

“Barty Fumble,” diye tekrarladı Miles. “Celeste’in kocasıydı. Celeste’i tanıyor musunuz?”

Celeste’in adı, konuşmanın geri kalanını anlamamış olsalar da, Meşe Cücesi halkı üzerinde büyük etki bıraktı. Küçük sert parmaklar hemen giysilerini karıştırmayı bıraktı ve arayanların kıllı kafaları birden Fuzat’a döndü. Kadın olduğu yerde kaldı, ama bakışlarını Miles’a dikti.

“*Droç-fiyaç*lardan Celeste mi?” diye sordu. “Sen Celeste soyundan mısın?”

“*Droç-fiyaç*’ın ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Miles. Yahancı sözcükleri dikkatle telaffuz etmişti.

“Ödünç alınan ve iade edilmeyen,” dedi Fuzat. “Celeste *Av-Riivoç*’u bizden aldı; Kaplan Yumurtası’nı. Sen onun soyundansan, artık borç senin ve onu geri vermelisin. *Tou an t-oum kautça*. Zaman geçip gitti.”

Miles küçük kadına neden bahsettiğini anlamadığını söylemek için ağzını açtı, ama Doktor Tau-Tau araya girdi.

“Oğlan, Celeste’in oğlu,” dedi. “Yumurta hakkında hiçbir şey bilmiyor. Size söylediğim gibi Yumurta onun içinde. Bekken yutmuş olmalı.”

“Ne yumurtası?” diye sordu Miles. “Ben yumurta falan yutmadım. Bu yüzden mi beni buraya getirdin? Babamı aradığımı zı söylemiştin!”

“Arıyoruz da, dostum,” dedi Tau-Tau, “ama ilk önce Yumurta’yı bulmalıyız. Babamı Yumurta’yla bulabiliriz. Bir düzine baba bile bulabiliriz!” Konuşurken, Meşe Cücesi gevezelikleri üzerinden duyurabilmek için sesini yükseltti. “Dur bir dakika!” diye bağırdı Miles sinirle, küçük dağınık kafaların üzerinden. “Kaplan Yumurtası ne? Kaplanlar yumurtlamaz!”

“Çok gelişmiş alamet aracı,” dedi Tau-Tau. “Sen bunlardan anlamazsın, bu yüzden endişelenmen gerekmez.” Loş ışıkta endişeli görünüyordu.

“O şeyin içimde olduğunu söylüyorsan, bence gerekir,” dedi Miles.

“Oğlanı açalım,” diye sözünü kesti Fuzat. Kamçısıyla, kabarık bir sakalı ve uzun bir kasap bıçağı olan küçük bir adama öne çıkmasını işaret etti.

“Bir dakika,” diye ciyakladı Tau-Tau telaşla. Cebinde taşıdığı defteri açtı. Meşe Cüceleri içinde yumurtaya benzer hiçbir şey olmadığından emin olunca defteri ona iade etmişlerdi. Tau-Tau defteri açarken bazı sayfalar düştü ve yeraltındaki yapraklar gibi uçtu. Falcı kalan sayfaları karıştırırken alnı boncuk boncuk terlemişti. Meşe Cüceleri onu merakla izledi. Miles da. Miles nefesini tutarak, Doktor Tau-Tau’nun cebinde tomar edilmiş kâğıt mendillerden daha etkili bir çare saklamış olmasını diledi.

“Ah evet,” dedi Tau-Tau, defterinden başını kaldırarak. “Tıpkı düşündüğüm gibi. Kaplan Yumurtası’nı almak için metal kullanamazsınız. Yoksa hemen gücünü kaybeder.”

Meşe Cüceleri beklenti içinde Fuzat’a baktılar. Kadın, Tau-Tau’nun sözlerini çevirdi. Bir anlık sessizlik oldu, sonra tüm

mağara kahkahaya boğuldu. Kasap bıçaklı adam, başparmağıyla bıçağın keskin ucunu yoklayarak Miles'a doğru ilerledi. Miles beyninin hızla çalıştığını hissetti. Kaplanın şu anda belirip onu kurtarmasını her şeyden çok istiyordu, ama dumanlı loşlukta, onun cüzdani gibi ikiye yarıldığını görmek için bekleyen kıllı adamlardan oluşmuş bir gürühten başka hiçbir şey görmüyordu.

“Durun,” dedi çaresizce. “Ya içimde yumurta yoksa?”

“Fon, fon nomeyd,” diye bağırdı Fuzat. Kasap durdu. Bir kez daha bağıra çağıra tartıştılar. Tartışmaya herkes katılıyor; sırf eğlencesine bağırıyormuş gibi görünen çocuklar bile. “Bu konuda haklısın,” dedi Fuzat sonunda, şamata dindiğinde. “Yumurta içindeyse, borcun ödenmiş olur ve her şey biter. Ama seni açarsak ve hiçbir şey bulamazsak, o zaman canını boş yere israf etmiş oluruz ve akrabalarına borçlanırsınız. İlk önce gerçeği öğrenmeliyiz.”

Miles midesindeki düğümlerin azıcık gevşediğini hissetti. Şimdi ne olacağına dair en ufak fikri yoktu, ama en azından “açılmak” tehlikesi şimdilik son bulmuştu.

Doktor Tau-Tau boğazını temizledi. “Eh, bunun açıklığa kavuşmasına sevindim,” dedi.

“Gel,” dedi Fuzat, onu duymazdan gelerek. “Büzüşmüş Kişi'yi ziyaret edelim. Alacak fazla nefesi kalmadı, ama kalanlardan birini bize bilmemiz gerekenleri söylemek için kullanabilir. *Ar aigue liv.*”

Doktor Tau-Tau ile Miles'ın inin ağzına doğru dürtüklediler ve hızla mağaranın eğik duvarından aşağı indiler. Nöbetçiler mızrakları yere vurarak tempo tutuyordu. Doktor Tau-Tau harcadığı çaba yüzünden hemen nefes nefese kaldı ve kalan nefesiyle de uğursuz uğursuz homurdanmaya başladı. Ayakkabısız,

dövmeli ve tavşan kadar hızlı Fuzat önden koşuyordu ve koşarken karanlık, Yeryüzü'nün kemikleri ve sayısız çocukları hakkında bir şarkı söylüyordu.

Burun halkalı, sarmal tenli Etar kızı Anust kızı Fuzat, uzun ve alçak bir inin ağzında aniden durdu. Tek kelime etmeden eğilip içeri girdi. Miles ve Tau-Tau durup soluklandılar ve olacakları merak ettiler. Fazla zaman geçmeden Fuzat geri geldi ve Miles'ı içeri çağırırdı. Doktor Tau-Tau da onu izleyecek oldu, ama Fuzat kamçısını savurarak onu uyardı ve adam minnetle inin ağzında yere çöktü. Miles ine girerken nefesini tuttu; mağarada kuru şeylerin, çıtırdayan yaprakların ve hisırdayan otların kokusu vardı. Mağaranın loş ışığı ine pek az girebiliyordu. Fuzat, Miles'ın bileğini sıkı sıkı tutarak ona yol gösteriyordu. Uzak uca ulaştılar ve durdular. Fuzat alçak sesle duvara konuşmaya başladı ve Miles biraz sonra ılık karanlıkta, taştaki bir çukuntunun üzerinde yatan Büzüşmüş Kişi'nin silüetini seçebildi.

Büzüşmüş Kişi –ufaklık dışında, elbette– Miles'ın gördüğü en yaşlı kişiydi. Yüzü, kâğıtsı bir derinin içindeki minik bir kafatası gibiydi ve yaşlı adamın uzun ömrü boyunca yaşadığı her sevinç, her üzüntü yüzünde bin ayrı kırışık bırakmış, ince çizgiler halinde birbirlerini keserek derisini kaplamışlardı. Adam kuru otlardan bir yatakta yatıyordu ve eskiden yeleye benzeyen saçları şimdi ince beyaz teller halinde başının çevresinde uçuyordu. Adam kemikli elini kaldırdı ve Miles'a yaklaşmasını işaret etti, sonra o kadar yavaş doğruldu ki Miles, adamın dal gibi kırılacağını sandı. Büzüşmüş Kişi kâğıtsı kulağını Miles'ın midesine yaklaştırdı ve dinledi. Miles hareket etmeye korkarak nefesini tuttu. Sonunda minik adam, kırılğan kemiklerinden ya da üzerine uzandığı otlardan gelmiş olabilecek bir çıtırtı eşliğinde tekrar yattı.

“Niil aon Av eyr bi, inyiin,” dedi Fuzat’a, kuru bir fısıltıyla.
“Ah tou raddii a rou lom.”

Fuzat, Miles’a döndü. “Yumurta yok,” dedi, “ve sana söyleyecek sözü var.”

Miles, Büzüşmüş Kişi’ye doğru eğildi. Yaşlı adamın sesi zar zor duyulabiliyordu, bükülüp sözcüklere dönüşmüş bir hırıltıdan ibaretti. “Parlak eller üzerinde, buhall,” dedi, “uzak gözler de, ama kapalı sende.” Nefesi düzenli hırıltılara dönüştü ve Miles daha fazlasını bekledi. Bir süre sonra yaşlı adam fısıldadı. “Gitmeyi unuttun, a vik.”

Büzüşmüş Kişi’nin bulunduğu inin karanlığından sonra mağaranın puslu aydınlığı neredeyse parlak geldi. Doktor Tau-Tau kırıksık sabahlığı içinde yere yığılmıştı ve fesi hâlâ yoktu. Miles’ı gördüğünde ayağa fırladı. “Ee?” dedi.

“Ee, ne?” diye sordu Miles.

“Yumurta!” diye tısladı Tau-Tau. “Orada mı, değil mi?”

“Değil,” dedi Miles.

Doktor Tau-Tau’nun pörtlek gözleri şaşkınlık içinde irileşti. “Böyle söylediklerinden emin misin?” diye sordu. Miles başını salladı.

“Eh, işte bu içini rahatlatmıştır, hı?” dedi Tau-Tau, hayal kırıklığı içinde. Miles’a doğru eğildi ve fısıldadı. “Metal degerse Yumurta’nın gücünü kaybedeceğini uydurmam iyi oldu, değil mi?”

Miles, falcının tuğla kırmızısı yüzüne baktı. Adamın onu öldürtmesine ramak kalmıştı, ama o yine de hayatını kurtarmış gibi sırtıyordu. Barty Fumble’ı bulacağına dair verdiği boş sözü tamamen unutmuştu. Miles yumruğunu sıkı ve Doktor Tau-Tau’nun ampule benzeyen burnuna indirmemek için sırtını

döndü. Arkasından, ıslık çalmaya başlamış düdüklü tencereye benzeyen bir ses geldi ve ses düzenli bir şekilde yükselerek ür-kütücü bir feryada dönüştü. Bu feryat yankılanırken Miles'ın tüyleri diken diken oldu. Ne olduğunu hemen anlamıştı. Düş-müş bir yaprak kadar kuru ve kırılğan olan Büzüşmüş Kişi son nefesini vermişti. İki yüz sesin feryadı onun ardından yakılan ağıttı.

Miles dönüp baktı ve Doktor Tau-Tau'nun şaşkın yüzünün ardında, Fuzat'ın in girişinde durmakta olduğunu gördü. Loş ateş ışığı altında kadının dövmeli yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu. Kadın ellerini havaya kaldırınca feryatlar biraz dindi. Kadın, nöbetçilere bir şeyler bağırdı ve hepsi öne atılıp, Doktor Tau-Tau'nun kollarını yakaladılar.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Tau-Tau, sağır edici gürültü-nün üzerinden. “Çekin ellerinizi üzerimden! Ben büyük kâhin Doktor Tau-Tau'yum, sizi küçük sakallı uyumsuzlar!”

Mızrak dipleri yeri dövmeye başladı ve Doktor Tau-Tau döndürülüp, yamaç aşağı, girdikleri açıklığın tam karşısındaki karanlık tünel ağzına doğru yürütülmeye başlandı. Bu sefer kimse Miles'ı tutmadı, ama o da arkada kalmamak için onlarla birlikte koştu. “Nereye gidiyoruz?” diye bağırdı Fuzat'a.

“Cehennem ağzına,” dedi Fuzat.

“Cehennem ağzı da ne?” diye sordu Miles, ama yanıtı duymak istediğinden emin değildi.

“İçinden gerçek çıkar. Eğer gerçek varsa,” dedi Fuzat.

Geniş bir açıklığa çıktılar ve orada durdular. Kayalık duvarlardan hafif bir parıltı geliyordu ve bu ışıkta nasıl bir yerde olduklarını görebiliyorlardı. Devasa bir mağaranın içinde, dar bir çıkıntının üzerinde duruyorlardı ve aşağıda engin bir delik vardı. Deliğin dibi görünmüyordu. Miles'ın başı döndü.

“Beelzebub'un halası!” dedi Doktor Tau-Tau nefes nefese. “Buraya korkuluk koymaları lazım. Biri düşüp ölebilir!” Miles

temkinli bir şekilde ilerledi ve devasa deliğe baktı. Uzak uçtaki, mutlak karanlığa doğru inen kayalık duvarları seçebiliyordu. Duvarlar yeryüzünün kalbinden yükselen ısıyla hafifçe ısıldıyor gibi görünüyordu kimi zaman.

“Anış,” dedi Fuzat, sessizliği bozarak. “Oğlanın Yumurta’sı yok, Yumurta’dan haberi de yok. Onu buraya sen getirdin kırmızı suratlı adam! Ve ikinizden alınacak bir fındık kabuğu kadar gerçek varsa, onu şu anda bize vermelisin.”

“Korkarım,” dedi Doktor Tau-Tau ve sesi soldu. Yine başladı. “Korkarım, korkunç bir yanlış anlaşılma oldu.” Nöbetçiler onu çıkıntının kenarına doğru iteklemeye başladı. Falcının sesi bir oktav yükseldi. “Bebekken Yumurta’yı ona yutturdular sandım,” diye ciyakladı. “Tam da babasının aklına gelecek türden bir numara. Oğlan kaplan görüyor, size söylüyorum! Yalnızca düş gördüğünü nereden bilebilirdim?”

“Av Riyavaç şimdi nerede? Kaplan Yumurtası nerede?”

“Bilmiyorum,” diye hıçkırdı Doktor Tau-Tau.

“Bilmiyor,” dedi Miles. Boğazı tebeşir kadar kuruydu ve onu duyabildiklerinden bile emin değildi. “Onu rahat bırakın. Onun bir şey bildiğini sanmıyorum.”

Anust kızı Fuzat yanıt olarak kamçısını şaklatmakla yetindi. Ses mağarada yankılandı ve Miles onları durdurmak için bir şey yapamadan, küçük adamlar Doktor Tau-Tau’yu tutup boşluğa fırlattılar. Doktor Tau-Tau çılgınlık atarak çıkıntıdan öteye, cehennemin ağzına düştü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAPLAN YUMURTASI

Çıkıntıda kalakalmış, dehşetten donakalmış Miles Wednesday, inanamayan gözlerle çırpınarak haykıran falcıya bakakaldı. Gözlerinin gördüğünü kavrayamıyordu. Sanki zaman donmuştu ve Doktor Tau-Tau havada asılı kalmıştı. Buna karşın çıkıntının aşağısında, tüm mağara kırılıp, tıpkı Fuzat'ın yüzündeki desen gibi, bir milyon hareketli sarmala dönüşmüştü. Bir düzine yürek atımı sonra, Miles gerçekte neler olduğunu anladı. Önlerinde derin bir çukur yoktu, hiç olmamıştı. Cehennem ağzı, mağara zeminini tamamen kaplayan ve tepelerindeki engin mağarayı yansıtan geniş, sığ bir gölden ibaretti. Gölü kırıştıracak tek nefes rüzgâr olmadığından, kusursuz bir ayna gibi yeraltında uzanıyordu ve üzerinde durdukları çıkıntı da su üzerindeki zeminde, bir yükseltiden ibaretti.

Doktor Tau-Tau bir dalga ağının ortasında, bir örümceğin kahvaltısı gibi oturuyordu. Çok derinlerdeki ölümüne düşmek

yerine soğuk suyun ortasında oturduğunu anlayınca o da çabalamayı bırakmıştı. Şimdi dehşet ve rahatlama duygularının karışımı içinde sessizce ağlıyordu, ama yanı başında olsanız da sesini duyamazdınız, çünkü o popo üstü suya düşer düşmez, Meşe Cüceleri gülmeye başlamışlardı.

Bağıra çağıra gülüyorlardı. Dizlerine vuruyor, iki büklüm oluyor, mızraklarını tangur tungur düşürüyorlardı. Kahkahaları mağara duvarlarından yankılanıyordu ve Etar kızı Anust kızı Fuzat da en yüksek sesle gülenleriydi. “Büzüşmüş Kişi görse bayılırdı, tanrılar suyunu geri koysun,” diye inledi ufak tefek yaşlı kadın. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu ve kıllı arkadaşlarından birinin sırtına öyle bir şaplak attı ki, adam ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

Miles kusacağını sandı. Dikkatle göle adım attı. Dipsiz çukur hâlâ yayılan halkalarla kaplı olduğu için minnettardı. Su buz gibiydi. Miles yavaşça Doktor Tau-Tau’nun oturduğu yere gitti ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. Sersemlemiş olan Tau-Tau burnunu çekerek onunla çıkıntıya döndü. Meşe Cücelerinin neşesinin farkına varmışsa da tepkisini belli etmedi, bu sefer Miles’in onu tünele götürmesine izin verdi. Miles zifiri karanlıkta yolunu Meşe Cücelerinin kıkırdamalarına kulak kabartarak buluyordu.

Inlerine geri götürüldüler. Doktor Tau-Tau titreyerek bir köşeye yığıldı. Fuzat nöbetçilere kısa bir şey söyledi ve gitmek üzere döndü. “Bekle,” dedi Miles. “Bizi hâlâ neden tutuyorsunuz? Aradığınız şeyin bizde olmadığını biliyorsunuz.”

Küçük kadın ona sıırttı. Dişleri küçük ve sivriydi. “Seni sabah salıvereceğiz,” dedi, “ama *far rua* kalacak.”

“Doktor Tau-Tau’yu mu kastediyorsun? Ona ihtiyacımız yok ki,” dedi Miles. Tau-Tau’ya hissettiği öfke gitmiş, yerini acıma almıştı. “Yeterince çekti.”

Fuzat başını yana eğdi ve kaşlarını kaldırdı. “Buraya gelmeye hakkı yoktu. Gitmeye de yok.”

“Ama beni bırakıyorsunuz. Onu neden bırakmıyorsunuz?” diye sordu Miles.

“Senin ödeyecek bir borcun var. Kaplan Yumurtası’nı Meşe Cücesi halkına iade etmelisin.”

“Ne olduğunu bile bilmiyorum!” diye itiraz etti Miles. Bir an düşündü. “Onu bulmak için Doktor Tau-Tau’nun yardımına ihtiyacım olacak.”

Kadın güldü. “O adam eliyle burnunu bile bulamaz,” dedi, “ama kazanın yolunu bulacak. Yarın, Büzüşmüş Kişi’nin son yolculuğu için ziyafet düzenlenecek. Kış sert geçti ve boş mideyle dolaşmaktan bıktık usandık.”

“Onu yiyemezsiniz,” diye fısıldadı Miles, çaresizce düşünerek. “Canı ne olacak? Ailesine borçlanmış olursunuz.”

“Orası doğru, *siyart go lor*,” dedi Fuzat. “Bahar geldiğinde iki tavşanla öderiz.” Döndü ve kamçısını nöbetçilere doğru şaklattı. Nöbetçiler hemen Miles’ı ine doğru iteklediler.

“Yemeğimiz ve suyumuz yok,” diye seslendi Miles, Fuzat’ın ardından.

“*Amoroç*,” dedi kadın. “Yarın yemek olacak.” Loşlukta kahkahalar atarak gözden kayboldu.

Miles, köşeye yığılmış, gözlerini yere dikmiş olan Doktor Tau-Tau’ya baktı. Nöbetçilerin izlemediğinden emin olmak için in girişine göz attı, sonra uzandı ve Mandalina’yı bıraktığı deliği yokladı. Onu hemen bulunca rahatladı. Küçük ayı eline tırmandı ve Miles onu dikkatle kaldırıp, içini çekerek sabahlığının cebine koydu. “Şimdi tek yapmamız gereken,” diye fısıldadı alçak sesle, “buradan çıkmanın yolunu bulmak.” Her zaman Miles’in buluculuğundan daha başarılı bir dinleyici olan Mandalina mutluluk içinde sahibinin elini tuttu ve tek kelime etmedi.

Miles, Doktor Tau-Tau’nun yanına oturdu. Falcı ıslak sabahlığın içinde titriyordu. Suya atıldığı zaman çekmiş gibiydi

ve inin loş ışığında Miles adamın saçlarının beyazlaşmaya başladığını gördüğünden emindi.

“Meşe Cücelerinin Hiç’le bir akrabalığı var mı?” diye sordu Miles.

Doktor Tau-Tau doğrulup oturdu. “Neden öyle düşündün ki?” diye sordu.

“Çünkü çok kıllılar,” dedi Miles.

Falcı hıhladı. “Hem karıncaların hem de antilopların bacakları vardır,” dedi. “Ama bu onların kuzen olduğu anlamına gelmez. Zaten,” diye ekledi telaşla, “Hiç’ten bahsedildiğini hiç duymadım. Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Miles içini çekti. Kendinden büyük insanlardan açık bir yanıt almanın neden bu kadar zor olduğunu merak etti. Yeniden denedi. “Arabani yağmalayan Meşe Cüceleriymi, değil mi?”

“Muhtemelen,” dedi Tau-Tau, sinsî bir biçimde.

“Ne arıyorlardı?” diye sordu Miles.

“Kaplan Yumurtası’nı elbette,” dedi falcı.

“Buradan çıkmamızı sağlayacaksam, Kaplan Yumurtası hakkında daha fazlasını öğrenmem gerek,” dedi Miles.

Doktor Tau-Tau bir an düşündü. “Nadir bir şeydir. Bir kaplanın ruhunu içeren kıymetli bir taşdır. Bunlardan yalnızca bir tane olduğuna inanılmaktadır ve o da Celeste’deydi, en azından bir süreliğine. Senelerdir arıyorum, ama hâlâ bulamadım.”

“Bir taş bir kaplanın ruhunu nasıl içerebilir?” diye sordu Miles.

“Kaplan Yumurtası yalnızca güçlü bir şaman tarafından yaratılabilir,” dedi Tau-Tau. “Şaman gerçek bir kaplanın ruhunu alır ve taşa sıkıştırır. Ruhu yumurtada kaldığı sürece kaplan ölemez. Kaplan Yumurtası’nı elinde bulunduran kişinin kontrolünde, bir tür yaşayan hayalet olur. Tıpkı çizgili bir cin gibi.” Bir an düşündü. “Çizgileri olan bir cin gibi.”

“Ama neden insan bir kaplanın ruhunu saklamak istesin ki?” diye sordu Miles.

“Kaplan Yumurtası'nda çok güç vardır,” dedi Tau-Tau, birazcık doğrularak. “Onu bahşeden kaplanın bilgeliğini, cesaretini ve gücünü içerir, ama sahibi onu kontrol edebilmek için kendiliğinden bilge ve güçlü olmalıdır. Bazıları, Yumurta'nın sahibine ölümsüzlük de bahşettiğine inanır.”

“Annemin sahip olduğu Yumurta,” dedi Miles, “aslında Meşe Cücelerinin miydi?”

“Celeste, onlara verdiği bir hizmet karşılığında Yumurta'yı Meşe Cücelerinden yirmi bir seneliğine ödünç aldı; hizmetin ne olduğunu hiç öğrenemedim. Ama süre artık bitti.”

“Sen de onu geri vermem için beni buraya getirdin, öyle mi?” diye sordu Miles.

“Kesinlikle hayır!” dedi Tau-Tau fısıldayarak. Ötedeki mağaranın gürültüsü bir uğultuya dönüşmüştü. Meşe Cücelerinin gece olarak kabul ettikleri şey çökmüş gibiydi ve hepsi uyumak için inlerine, çukurlarına çekilmişlerdi. Miles bunu düşünürken üzerine bitkinlik çöktüğünü hissetti. Karnı açtı ve gözleri kapanıyordu.

“Anlamıyorum,” diye fısıldadı bir çabayla. “O zaman neden buradayız?”

Doktor Tau-Tau'nun omuzları çöktü. “Hepsi bir yanlış anlamadan ibaretti,” dedi. “Başta bir kaplanla karşılaşman konusunda doğruyu söylediğinden emin değildim. Kaplan Yumurtası'na sahip olman ve bunun farkında olmaman mümkün değildi bana göre, ama kartlarında Yumurta açık seçik çıktı. Barty ile Celeste'in oğlu olmana ek olarak,” diye ekledi telaşla. “Kartlar da onaylayınca, Meşe Cücelerinin içindeki Yumurta'yı çıkarmanın zararsız bir yolunu bildiğimi düşündüm. Yumurta elime geçince buradan rahatça çıkabileceğimizden emindim.”

“Ama o elimize geçse bile sana ait değil. Meşe Cücelerine ait, değil mi?”

Doktor Tau-Tau başını iki yana salladı. “O kılılı, küçük il-kellerin elindeyken güvende olmaz. Cortado nerede olduğunu kısa zamanda bulur.”

“Büyük Cortado mu?” dedi Miles hayretle. “O, Kaplan Yumurtası’nı nereden biliyor?”

Falçı omuzlarını silkti. “Hiç fikrim yok,” dedi. “Ama onun eline geçerse hepimiz kaplan maması oluruz. Ancak Yumurta’yı ondan önce elime geçirirsem güvende olurum. Bu senin için de geçerli.”

“Ben mi güvende olacağım?” diye sordu Miles öfkeyle. “Onu ele geçirmeye çalışırken beni öldürtecektin neredeyse!”

“Hiç de değil,” dedi Tau-Tau, hafifçe gülümseyerek. “Seni asla kesmezlerdi. Durum tamamen kontrol altındaydı.”

“Sen cehennemin ağızına uçarken hiç de öyle görünmüyordu,” dedi Miles sertçe. Sözler ağızından çıkar çıkmaz pişman oldu, ama geri almanın yolu yoktu.

Doktor Tau-Tau’nun aklına geçmiş gelince bir anda irkildi. “Bu acımasız oldu,” dedi ve bir an düşündükten sonra ekledi, “ama adildi. Benim gibi ileri görüşlü bir adam bile zaman zaman yanlış kararlar verebiliyor. Şimdi, muhtemelen bu ıslak delikte çürüyeceğiz, çünkü birinin bizi bulma olasılığı çok düşük.”

“Bana yarın gidebileceğimi söylediler,” dedi Miles.

Doktor Tau-Tau dimdik oturdu. “Ama sen yalnızca bir çadırıcı çocuksun!” dedi. “Ben ne olacağım?”

Miles içini çekti. “Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi. “İkimizi de buradan çıkarana kadar gitmiyorum.”

“Ama gitmelisin!” diye bağırdı Tau-Tau. “Yardım getirebilirsin. Yoksa nerede olduğumu kim nereden öğrenecek?”

Falcının sızlanması Miles'in aklına, Ufaklık'la birlikte Larde'deki demirhindi ağacının altında kulak misafiri oldukları konuşmayı getirdi ve aniden Tau-Tau'nun arabasında duyduğu diğer sesi hatırladı. "Cortado'ya Kaplan Yumurtası'ndan sen söz ettin!" dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Doktor Tau-Tau, sinsî bir tavırla. "O küçük hainle hiç işim olmaz."

"Larde'de senin arabandaydı," dedi Miles. "Oradan geçerken duydum."

"Ben... ama..." diye kekeledi Tau-Tau. Sustu ve başını ellerinin arasına aldı. "Başka seçeneğim yoktu," dedi boğuk bir sesle. "Boğazıma dayanmış bir bıçakla uyandım. O kaçık, göğsümde oturuyordu. Canımı bağışlaması için ona bir şeyler söylemeliydim ve aklıma ilk gelen Kaplan Yumurtası oldu."

"Bu iş Celeste'in ölümüne kadar gidiyor," dedi Doktor Tau-Tau.

"Büyük Cortado neden seni öldürmek istesin ki?" diye sordu Miles kuşkuyla.

"Cortado hep, Celeste'in kaplan üzerinde kontrolü olduğundan şüphelenirdi, ama ne olduğunu bilmiyordu. Celeste öldüğü zaman, sırrı ona açıklamamı talep etti. Ona Celeste'den kaplan hakkında hiçbir şey öğrenemediğimi söyledim, ama bana inanmadı. Öfkeye kapıldı ve sırrı ona açıklamazsam beni öldüreceğini söyledi. Canımı kurtarmak için kaçmak zorunda kaldım ve sonra seneler boyunca denizaşırı ülkelerde yolculuk ettim. Ancak Cortado'nun tımarhaneye kapatıldığını duyunca geri döndüm." Acı bir kahkaha attı. "Hiçbir hastanenin onu uzun süre tutamayacağını bilmeliydim. Kaçar kaçmaz Kahkaha Sarayı'nın sonunu getiren çocuğu bulmak için Larde'ye geldi ve bunun yerine, tabela gibi adımları yazdırdığım karavanımda beni buldu."

"Ona Kaplan Yumurtası hakkında tam olarak ne dedin?"

“Olabilirdi az şey. Yalnızca, bir plan yapana kadar ondan kurtulmak istiyordum. Ona Yumurta'nın muhtemelen Larde'de bir yerde olduğunu, çünkü Barty ile Celeste'in oğlunun oradaki yetimhanede öldüğünü, orada değilse sirkte bir yerde saklanmış olabileceğini söyledim. Bana sirkte yanında kalmamı ve onu aramaya devam etmemi söyledi. Bu arada o da, umduğum gibi, Larde'de arayacaktı.”

“Ben yetimhanede ölmedim!” dedi Miles.

“Bunu görebiliyorum,” dedi Doktor Tau-Tau, “ama o sırada bu söylenti dolaşıyordu ve benim de inanmamak için nedenim yoktu... ta ki kartlar kim olduğunu açıklayana kadar.”

Miles soğuk mağara duvarına yaslandı. “O zaman tek yapmamız gereken polise Büyük Cortado'nun Larde'de saklandığını söylemek,” dedi.

Doktor Tau-Tau dimdik oturdu. Gözlerinin akları karanlıkta hafif hafif parlıyordu. “Delirdin mi?” diye tısladı. “O aptallar onu hastaneye geri göndermekle yetinirler. Sence tekrar çıkması ve bir kasap bıçağıyla pusuya yatması ne kadar sürer? Dahası, o kadar basit değil. Onda... benim ihtiyaç duyduğum bir şey var.”

Miles şaşkın şaşkın ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Defter onda,” diye burnunu çekti Tau-Tau. “Kaplan Yumurtası'na nasıl hakim olunacağını anlatan defter.”

“Kaplan Yumurtası'nın *kullanma talimatı* mı var diyorsun?”

“Bir anlamda,” dedi Doktor Tau-Tau. “Celeste'in eski günlüklerinden biri. Kaplan Yumurtası hakkında öğrenebildiği her şeyi ona yazmıştı. Cortado arabama girdiği zaman onu da buldu ve giderken, Yumurta'yı bulursam ona gideceğimden emin olmak için yanında götürdü.”

“Annemin günlükleri mi?” dedi Miles. “Nasıl oldu da annemin günlükleri senin eline geçti?”

“Günlük, evlat. Yalnızca bir tane. Diğer ikisi, ben Büyük Cortado’dan kaçarken kayboldu. Geri döndüğümde Celeste’in eski arabasına yerleştim ve koltuklardan birinin arkasında saklanmış olan bu günlüğü buldum. Sırf karavanın içini ve dışını boyamaya giriştiğim için bulabildim.”

“O zaman Cortado, Kaplan Yumurtası’nı Larde’de bulursa,” dedi Miles, “sana ihtiyacı kalmaz, değil mi?”

Doktor Tau-Tau sessizce güldü. “Saçmalama,” dedi. “Ancak seneler boyunca bu tür konularda çalışmış olan biri Celeste’in defterlerinden bir şey anlayabilir ve Cortado bunu biliyor. Karman çorman dillerde ve simgelerle yazılmıştır, ayrıca bunların bazılarını bizzat kendisinin uydurduğundan eminim. Tam defteri çözmeye başlamıştım ki Cortado onu benden çaldı, ama nereden başlayacağını bile bilemez. Aman... tek umudumuz Kaplan Yumurtası’nı bulmak ve bir şekilde Cortado’yu kandırıp defteri almak.” Doktor Tau-Tau planın bu kısmından o kadar emin değil gibiydi, ama yarı karanlıkta yuvasından fırlamış görünen gözlerle öne eğildi. “Yumurta’nın gücüyle,” diye fısıldadı, “o küçük haine karşı güvende olurum. Onun korktuğu tek şey kaplandır.” Sabahlığın içinde arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Miles bir süre oturdu ve karanlığın içinde gözlerini zorlayarak baktı, ama sonunda gözlerinin önünde bir milyon küçük benek yüzmeye başladı. Doktor Tau-Tau’nun bir kaçış yolu bulamayacağı açıktı. İkisini de buradan kurtaracak bir yol bulma işi Miles’a kalmıştı, ama ne olduğunu anlamadan günün yorgunluğuna teslim oldu ve huzursuz bir uykuya daldı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

IŞIK ÇAKMASI

Iliklerine dek üşümüş, karnı acıkmış Miles Wednesday, artık ona tanıdık gelen keskin sopa dürtmesiyle irkilerek uyandı. Rüyasında kaplanı görüyordu. Kaplan, Miles'ın içinde oturduğu karanlık deliğin kapağını açmıştı ve parlak, bulutsuz, mavi bir gökyüzünün altında durmuş, keyifle ona bakıyordu. Miles hâlâ inde olduğunu fark edince morali bozuldu. Yarı karanlıkta ona sırttan yalnızca kıllı, küçük bir nöbetçiydi. Daha da kötüsü, kaçmak için plan yapamadan uyuyakalmıştı. Sabah olduğunu tahmin ediyordu ve onu salıvermek için uyandırmışlardı. Bu nöbetçiyi daha önce gördüğünü hatırlamıyordu.

“Arrye liv,” dedi nöbetçi, sivri sopayla onu tekrar dürterek.

Doktor Tau-Tau da benzer şekilde dürtüldü ve daha gözleri tam açılmadan ayağa fırladı. “Ne?” diye mırıldandı. “Daha

gelmedik mi?” Bulanık bakışlarla karanlıkta çevresine baktı.

“Fuzat nerede?” diye sordu Miles. “Onunla konuşmam gerek.”

Nöbetçi onu anlamamış gibiydi. Onları dışarıya, başka küçük adamların beklediği yere çıkardı. Diğerleri de yeni uyanmış gibiydi. Kendi aralarında konuştular ve iki tanesi küçük bir matara için didiştirler, daha ağızlarına tek damla koyamadan sıvının çoğunu kayalık yamaca döktüler. Yeni nöbetçi onlarla sert bir sesle konuştu, ardından bir tartışma koptu ve herkes elini kolunu sallayarak bir ağızdan konuşmaya başladı.

Sonunda bir anlaşmaya vardılar. Nöbetçiler gönülsüzce ayağa kalktılar ve tutsakları her zamanki gibi dürtükleyerek, bir önceki gün mağaraya girdikleri tünele yönelttiler, yol boyunca yamaçta oraya buraya kıvrılmış uyuyan Meşe Cücesi gruplarının çevresinden dolaştılar. Tünellere girdiklerinde, loş ışığı kısa zamanda geride bıraktılar ve bir süre karanlıkta hızla ilerlediler. Koşarlarken Miles’ın beyni tıkır tıkır çalışıyordu, ama nöbetçileri alt etmeye çalışmanın boşuna olacağını hemen anladı. Nerede olduklarını göremiyordu, mızraklarından kaçamazdı ve ışık olmadan çıkış yolunu da bulamazdı. Dahası, Doktor Tau-Tau’nun nefesi her geçen an daha da zorlanarak çıkıyordu ve bir mücadelede pek faydası olmayacak gibiydi. Miles’ın elinden, her nereye gidiyorlarsa bu yerin tünel girişine ve ötesindeki aydınlığa yakın bir yer olacağını ummaktan başka hiçbir şey gelmiyordu.

“Bir... dakika... durmam... lazım,” dedi Tau-Tau nefes nefese, Miles’ın düşüncelerini onaylarmış gibi. “Dinlenmek... için.”

“Tamam,” dedi yeni nöbetçi. Diğerlerine bir şeyler söyledi ve aniden durdular. Miles da dinlenme fırsatı için minnettardı, ama yolunda gitmeyen bir şeyler var gibiydi ve biraz sonra ne olduğunu anladı.

“Bizi anlayabiliyor musunuz?” diye sordu, nöbetçilerin sesine dönerek. “Bizi nereye götürüyorsunuz?”

“Gözlerini kapat,” dedi biri. Nöbetçinin sesinde bir şey, Miles’ın hemen itaat etmesine neden oldu. Hem de tam zamanında. Bir çatırtı ve ardından yüksek bir tıslama geldi. Mağara öyle parlak bir pembe ışıkla doldu ki, Miles’ın parmaklarını aştı ve kapalı gözkapaklarından geçti. Miles şaşkınlıkla inledi ve Tau-Tau’nun ürkerek bağırdığını duydu, ama bu diğerlerinin tepkisi yanında hiçbir şeydi. Talihsiz küçük adamlar kaynar çorbaya atılmış gibi haykırdılar ve etraftan yere düşen mızrakların sesi geldi. Miles gözkapaklarını aralamaya cesaret edebildiğinde, yeni bekçinin elinde, mağarayı yoğun bir ışıkla dolduran minyatür bir güneş bulunduğunu ve küçük adamların yerde tortop olduğunu ya da kıvranarak ışıktan uzaklaşmaya çalıştıklarını gördü. Doktor Tau-Tau aydınlığın ortasında, bir sabahlık yığını halinde yerde oturmuş, yüzünü ellerine gömmüştü ve yeni beyazlamış saçları pamuk şeker gibi kabarmıştı.

“*Gomo leşkule,*” dedi süpernovalı’ Meşe Cücesi. Nöbetçinin sesinde, küçük kıllı ilkel yaratık görünüşüne uymayan bir şey vardı. “Beni izleyin,” dedi Miles’a. “Fazla zamanımız yok.”

Döndü ve mağaradan uzaklaşan bir tünele daldı. Yoğun ışık solmaya başlamıştı. Karanlık, pembe parıltıyı yutamadan Miles, sersemlemiş Tau-Tau’nun ayağa kalkmasına yardım etti. Tünel bir kez daha genişleyene kadar ilerlediler ve kendilerini dik, kayalık bir yamaca tırmanırken buldular. Meşe Cücesi’nin ışığı söndü, ama Miles’ın beklediği gibi karanlıkta boğulmadılar. İleriden, Miles’ın gün ışığı olduğunu anladığı hafif bir aydınlık geliyordu. Yeraltında geçirdikleri zamanı aydınlatan donuk dumanlı turuncunun ardından bu aydınlık ona mavi

* Güneşten on ila yüz milyon kere kuvvetli ışığı olan yıldız. [E. N.]

ve taze geliyordu. Miles günlerdir ilk defa nefes alıyormuş gibi hissetti.

Yamacın tepesinde, küçük kılı rehberleri aydınlıkta kayboldu ve Miles ile Doktor Tau-Tau da peşinden tırmandılar. Yeraltı dünyasının girişini saklayan çalılar ittiler ve bulutsuz bir günün akşam saatlerine çıktılar. İlk yakalandıkları çimenlik çukurun dibinde durup gözlerini kırıştırdılar. Miles tepedeki gökyüzünün parlak güzelliği karşısında kalakalmıştı. Gökyüzünün berrak mavi rengi somon pembesinden geçip, güneşin batı ufkuna doğru alçaldığı yerde açık sarıya doğru soluyordu. Soğuk, açık havadan derin bir nefes aldı.

“Hadi Miles,” dedi kılıl şekil, çimenlik yamacın yarısından, “gece çökmeden uzaklaşmamız lazım.”

Miles inanamayarak gözlerini kırıştırdı. Kulaklarına inanamıyordu. “Ufaklık?” dedi. “Oradaki sen misin?”

“Elbette benim,” dedi Meşe Cücesi. “Sen kim olduğunu sandın?”

Miles, Doktor Tau-Tau'ya baktı. Adam bir ona, bir diğerine bakıyordu. “Hadi gel,” dedi Miles. “Gitsek iyi olacak.” Yokuş yukarı yürümeye başladı ve dört yüz yaşındaki sakallı, minik arkadaşına yetişmeye çalıştı. Açlıktan zayıf düşmüştü, ama alev alev bir merak onu kamçılıyordu. Kısa zamanda nefes nefese kalmış falcıyı geride bıraktı.

“Bekle,” diye seslendi Ufaklık'a. “Beni bekle!”

Kız yüksek kayalık dışlerden birinin gölgesinde durdu. Gür sakalın ardından gülümsediği görülebiliyordu.

“Ne?..” diye inledi Miles, ona yetiştiğinde. “Demek istediğim, nasıl?..”

Kılıl Ufaklık parmağını dudaklarına götürdü. “Şş,” dedi, “daha sonra açıklarım. İlk önce Doktor Tau-Tau'dan kurtulmamız lazım.”

“Nasıl?” diye sordu Miles. Şimdi Ufaklık’ı daha açık seçik görebiliyordu ve gözlerini ondan alamıyordu.

Alnında kirli, grimsi saçlar büyümüşü ve arkaya süpürülmüş, dizlerine dek gelen dağınık bir çağlayan gibi sarkıyordu. Bazı yerleri telaşla örülmüş muhteşem bir sakalı vardı ve bedeninin geri kalanı da keçeleşmiş kıllar ve orada burada kösele siccimlerle bağlanmış hayvan postlarıyla kaplanmış görünüyordu.

“Bana bırak,” diye fısıldadı Doktor Tau-Tau yaklaşırken.

Harcadığı çabayla pörtlek gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi görünerek, “Neler oluyor?” diye popladı falcı. “Bu küçük pis adam kim ve neyin peşinde, hı?”

“Benim, Doktor Tau-Tau,” dedi Ufaklık. “Ufaklık.”

Tau-Tau başını kaldırmış, ona bakan ufak tefek şekle alık alık baktı. “Mantığın on iki temeli adına!” dedi. “Bu kıyafeti nereden buldun?”

“Bu bir kıyafet değil,” dedi Ufaklık. “Bir Sınanmamış Mucize. En azından, ben deneyene kadar öyleydi.”

“Hâlâ anlamıyorum,” dedi Doktor Tau-Tau.

Miles aniden Ufaklık’ın neden bahsettiğini kavradı. “Senin Sakallı Kadın Losyonun!” dedi.

Doktor Tau-Tau inanamayarak Ufaklık’a baktı. “Bu doğru mu?” diye sordu. Ufaklık başını salladı. “Demek istediğin, arabama girdin ve kıymetli karışımlarımdan birini çaldın, öyle mi?”

“Kaçmamıza yardım etmek için yaptın!” dedi Miles kızgınlıkla. Doktor Tau-Tau’nun yaşadığı yeraltı travması yüzünden hissettiği merhamet hızla soluyordu. “Şu anda kaynar kazanda mı olmak isterdin?”

Doktor Tau-Tau boğazını temizledi ve Ufaklık’a döndü. “Eh, bu koşullar altında, sanırım yaptığımı göz ardı edebilirim,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedi Ufaklık. “Yalnız, etkisinin bir an önce geçeceğini umuyorum.”

“Geçmek mi?” diye sordu Tau-Tau. “Evet, evet, elbette. Kısa zamanda geçer. Kısa zamanda,” diye tekrarladı, “doğru yerlerin kelleşir.”

“Losyonunuz gerçekten dâhice,” dedi Ufaklık. “İşte bu yüzden Miles’la ben Meşe Cücelerinin dikkatini dağıtırken sizin bir an önce uzaklaşmanız gerek.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Doktor Tau-Tau kuşkuyla. “Ama bu çok tehlikeli olur. Böyle bir riske girmenize izin veremem.”

“Sorun değil,” dedi Ufaklık, “yakalanmayız. Ve sizin güvende olmanız çok daha önemli. Dünyanın en büyük kâhinlerinden ve şifacılarından birinin aç mağara adamlarından oluşan bir sürünün akşam yemeği olduğunu hayal etsenize.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Tau-Tau, saklayamadığı bir rahatlamayla. “Eh, ben gideyim madem. Dikkatli olun, tamam mı?” İşlemeli sabahlığının kemerini sıktı ve sirkin olduğu yöne doğru uzaklaştı. “Sorun çıkarsa,” diye seslendi omzunun üzerinden, “bakın bakalım fesimi geri alabiliyor musunuz?”

O gözden kaybolur kaybolmaz Ufaklık, Miles’ın elini yakaladı. Kılılı parmakları Miles’inkileri gıdıklıyordu. Onu, tepelerinde dikilen kayanın diğer yanına götürdü. Miles köşeyi dönünce ne göreceğini bir şekilde biliyordu. Orada, çimenlerin arasında, gerçek boyutlarında ve iki kat daha muhteşem bir Bengal kaplanı oturuyordu ve koyu kehribar rengi gözleri keyifle Miles’ı süzüyordu.

“Ee, fıçı çocuk,” dedi kaplan. “İşte yine karşılaştık.”

Miles, şaşkınlık içinde ve sevinçten ne diyeceğini bilemeden başını salladı.

“Yol arkadaşı seçimin beni hayal kırıklığına uğrattı,” dedi kaplan. “Adam bana iyi bir rehber gibi gelmedi. Uzun bir yolculukta, menüdeki yemeklerden biri olarak faydası dokunabilirdi!”

“Tam olarak öyleydi zaten,” dedi Miles, kaplanın sesini duyunca içinde büyük bir mutluluk kabarak, “kısa süre önce-sine kadar.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

LAF EBESİ

Mızzrakla dürtülmüş, ışıkla kurtarılmış Miles Wednesday, çimenlerden fırlamış pürüzsüz bir taşın üzerine oturdu. Karanlıktaki koşusunun ardından başı dönmüştü. En son ne zaman yemek yediğini de hatırlamıyordu. “Bizi nerede bulacağını nasıl bildin?” diye sordu.

“Sizi ben bulmadım,” dedi kaplan, “çünkü sizi aramıyordum. Ben sessiz bir yerde, hak edilmiş bir uykuya dalarken küçük arkadaşın kuyruğuma bastı gibi hissettim. Kesekâğıdından daha ağır olmadığını düşünürsek, fark etmek kolay değildi. Bu durumdan nasıl kurtulduğunuzu merak ediyorsan Ufaklık’a sorman gerekecek. Şimdi, geliyorsan bin. Kaplan kalkıyor.”

Miles, kaplanın kashı sırtına, Ufaklık’ın arkasına tırmandı. Kaplana binmeyeli uzun zaman olmuştu, ama daha bir dakika sonra ait olduğu yerdeymiş gibi hissetmeye başladı. Kudretli hayvanın postundaki her çizgi tanıdık bir dost gibi geliyordu.

Soğuk bir rüzgâr çıkmıştı ve Doktor Tau-Tau'nun ipekli sabahlığını giymiş olan Miles, kaplana tutunmayı her zamankinden daha zor buluyordu. Bir süre dengesini korumaya odaklandı, ama kafasında çok fazla soru vardı. Sessizliğini uzun süre koruyamadı. “Sen bizi nasıl buldun?” diye sordu Ufaklık’a.

“Dulac’ın geçirdiği kazadan sonraki sabah seni aradım.” Rüzgâr, Ufaklık’ın sözlerini alıp, arkasındaki Miles’a getiriyordu. Rüzgâra kapılan sözcükleri duyabilmek için Miles’ın kulak kabartması gerekiyordu. “Nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Akşam endişelenmeye başladım. Hayvanlara sordum, ama seni giderken yalnızca dişi aslan Eunice görmüştü. Sen gittikten sonra bile, uzun zaman kokunu almaya devam etti, bu yüzden hangi yöne gittiğini söyleyebildi. Gidişini saklamak istediğini tahmin ettim, çünkü bana söylememiştin, bu yüzden seni tek başıma takip ettim.”

Miles vicdan azabı hissetti, ama Ufaklık’ın rüzgâra kapılmış sözlerinden, dışlandığı için kırılıp kırılmadığını anlayamıyordu. “Özür dilerim,” diye bağırdı, takırdayan dişler arasından. “Seni de yanımda götürmem gerekirdi. Doktor Tau-Tau kötü bir fikir olacağını söyledi.”

“Olabilirdi,” dedi Ufaklık. “Ben de yakalansaydım, bizi kim kurtarmaya gelecekti? Her neyse, günün büyük bir kısmında sizi takip etmiş olan bir tilkiye rastladım. Adamın cebindeki tavuk bacağına kokusunu alabildiğini ve onu uyurken yakalamayı umduğunu söyledi. Tilki aniden ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra neredeyse beş Meşe Cücesi’ne toslayacaktım. Tavşan avına çıkmışlardı ve neyse ki yakaladıkları tavşan hakkında tartıştıkları için, onlar görmeden saklanmayı başardım. Bir çukurda kayboldular ve dışarı çıkmadılar, bu yüzden bir süre bekledikten sonra daha yakın bir saklanma yerine süzülüp, nereye gittiklerine baktım. İşte o zaman kaplana rastladım.

Çukurda peşlerinden gidecektim, ama kaplan pek dost canlısı görünmediklerini ve beş dakikada yakalanacağını söyledi. Benim için onlardan birini yakalamayı önerdi ve... şey..." Kimseyi kırmamaya çalışıyor gibiydi. "Önerisi aslında pek hoşuma gitmedi," diye bitirdi.

"Son derece mantıklı bir öneriydi," dedi kaplan. "Ve bu kadar hassas mideli olmasan gerçek bir Meşe Cücesi postun olacaktı, ben de biraz atıştırmış olacaktım."

"Her neyse," diye devam etti Ufaklık, "işte o zaman aklıma Doktor Tau-Tau'nun losyonu geldi ve kaplan büyük nezaket göstererek beni sirke geri götürüp losyonu almayı önerdi."

"Ben herhangi bir şey önerdiğimi hatırlamıyorum," diye sözünü kesti kaplan. "Aslında, ne zaman sahneye çıksan sonunda sırtıma biniyorsun ve bunun nasıl olduğunu biliyorsam kemirsinler beni!"

"Hızın için minnettarım," dedi Ufaklık. "Sen olmasan gün doğana kadar sirke gidip Cehennem Dişleri'ne asla dönemedim. Her yanımdan kıllar fişkirirken yolda yakalanmak da istemezdim. O kadar hızlı büyüyorlardı ki, uzamalarını izleyebiliyordun."

Şimdi karanlık hızla çöküyordu. Alacakaranlık yolda tek başına yürüyen birinin yanından geçerken kaplan hepsini susturdu. Yürüyen kişi Doktor Tau-Tau'ydu. Kamburunu çıkarmış, gözlerini yere dikmişti ve kaplan gizlice ağaçların arasından geçerken Miles, pamuk şekere benzeyen saçları soğuk rüzgârla bir o yana, bir bu yana savrulan falcının kendi kendine homurdandığını duydu. Kaplan yine hızlandı ve Doktor Tau-Tau loşlukta kayboldu.

"Umarım sağ salim dönmeyi başarır," dedi Miles.

"Bunu hak ettiğinden emin misin?" diye sordu kaplan.

"Kimse yenmeyi hak etmez," dedi Miles.

“O konuda aynı fikirde değiliz bence,” dedi kaplan.

Miles bir süre sessiz kaldı. Hiç bu kadar acıktığını hatırlamıyordu ve midesi ona bir mağara kadar boş geliyordu. Özlemle, her gece sirk in ortasında yakılan kamp ateşini düşündü ve vardıklarında Umor’un şışte hangi lezzetli yemeği kızartıyor olacağını merak etti. Sonra hayatları boyunca yeraltının karanlığında yaşayan tuhaf, minik adamları ve onların cep tüyü kaplı, soğuk, yağlı bir tavuk bacağı için nasıl didiştiklerini düşünmeye başladı.

“Nöbetçilere ne söyledin ki mağaradan çıkmamıza izin verdiler?” diye sordu Ufaklık’a.

“Beni, Büzüşmüş Kişi’nin ruhunun gönderdiğini ve gökyüzü havası soluyabilmeniz için sizi girişe götürmemiz gerektiğini, yoksa öleceğinizi söyledim.”

“Büzüşmüş Kişi’yi nereden biliyordun?” diye sordu Miles şaşkınlık içinde.

“Tüm günü Meşe Cücelerinin arasında geçirdim, onlar ve sizi nerede tuttukları hakkında bilgi edindim. Büzüşmüş Kişi öldüğünde oradaydım.”

“Işığı nasıl yaptın?” diye sordu Miles.

“Koca Dan’in gösterisinde kullandığı işaret fişeklerinden biri. Hani onu toptan fırlatırken kullanıyorlar ya... Losyonu almak için döndüğümde sirkten aldım. Meşe Cücelerinin avlanmak için aysız gecelerde çıktıklarını görmüştüm, bu yüzden ışığın gözlerini acıtacağını tahmin ettim.”

Kaplan yavaşlamış, yürüyordu. Rüzgâr azalarak, bir fısıltıya dönüşmüştü. Miles ileride rengârenk lambaların kamyonların arasında hafif hafif sallandığını, sirk göstericilerinin yemeklerini ve o günkü hikâyelerini paylaşmak üzere başına toplandığını tahmin ettiği ateşin sıcak parıltısını görebiliyordu. Donmuş kulaklarına bir akordiyonun hafif sesi geldi. Bir anlığına,

kaplanın onunla birlikte sirke gelmesini ve arkadaşı olarak orada kalmasını diledi, ama düşündüğünde bu fikir saçma geldi. Uzak ormanların efendisini bir arabaya kapattığını ve kasaba kasaba dolaştırdığını hayal etmek imkânsızdı.

“Ben daha ileri gitmeyeceğim fıçı çocuk,” dedi kaplan. Miles yere kaydı ve ellerini kaplanın böğrüne koydu.

“Bir sorum var,” dedi.

Kaplan dönüp ona baktı. “Olmasa şaşardım,” dedi, “ama bu, mutlaka yanıt vereceğim anlamına gelmez.”

Miles derin bir nefes aldı. “Kaplan Yumurtası hakkında bir şey biliyor musun?” diye sordu.

“Ancak keçi kanadı hakkında bildiğim kadar,” diye yanıt verdi kaplan. “Ya da fil solungacı. Görüyorum ki bilmecelere başvuruyoruz.”

“Yalnızca...” dedi Miles, kaplanın omzunun üzerinden sirk ışıklarına bakarak. “Doktor Tau-Tau, Kaplan Yumurtası’nın bir kaplanın ruhunu içeren bir tür taş olduğunu söylüyor. Ya da... öyle bir şey.” Konuyu açtığı için üzülmüştü. Kaplan ona yaklaştı. Kehribar rengi gözleri Miles’in bakışlarını çekiyor; küçük, korkmuş bir otobur gibi hissetmesine neden oluyordu.

“Bir kaplanın ruhunu içerebilecek tek şey,” dedi muhteşem hayvan, “bir kaplandır.”

“Seni gücendirdiysem özür dilerim,” dedi Miles. “Yalnızca, böyle bir şey duyup duymadığını bilmek istedim.”

“Bilge cehalete güvenmez,” dedi kaplan, “ama küçük bir dalavrecinin saçmalıklarına inanmamanı beklerdim. O adama dikkat et. Adam bana palavracının teki gibi geldi ve edindiğim izlenimler nadiren yanlış çıkar. En azından, yanlış çıkmışsa bile,” dedi, gitmek için dönerken, “bunu yüzüme söyleyecek kişi çıkmadı daha.”

“Geri döneceksin, değil mi?” diye sordu Miles.

Kaplan duraksadı ve omzunun üzerinden arkaya baktı. “Büyük olasılıkla,” dedi. “Daha sonra dişleme ihtiyacı duymadan küçük hayvanlarla konuşma deneyimi hoşuma gitmeye başladı.” O, gecenin içinde kaybolurken Miles, kaplanın homurdandığını duyduğunu sandı, “Ama nedenini biliyorsam ne olayım.”

ON ALTINCI BÖLÜM

SAKALLI BEBEK

Karnını doyurmuş, brendiyle ısınmış Gila Bolsillo, parlak renklerle boyalı arabasının etrafından dolanarak Miles ve kıllı arkadaşıyla yüz yüze geldi. Küçük adam donakaldı. Donan kulakları kafasının iki yanından düşmesin diye Himalaya beresini almak için kamp ateşinin başından ayrılmıştı ve görmeyi beklediği son şey kayıp bir çocuk ve kendi boyunda, tepeden turnağa keçeleşmiş kıllarla kaplı bir şekildi. Kara gözleri kısıldı ve kaygıyla Ufaklık'a baktı. "Arkadaşın kim?" diye fısıldadı Miles'a, ağzının köşesinden.

Miles güldü. "Tahmin et," dedi.

"Etmesem daha iyi," dedi Gila. Kıllı yabancıнын görüntüsü karşısında o kadar sarsılmış görünüyordu ki, Miles onun için üzüldü.

"Bu Ufaklık," dedi Miles. "Doktor Tau-Tau'nun Sınanmamış Harikalarından birini kullanmış. Doktor, etkisinin yakında geçeceğini söylüyor."

Gila'nın gözleri irileşti. Ufaklık'ın sakallı yüzüne dikkatle baktı. "Eh, kremayla kaplanayım, e mi!" dedi. "Gerçekten sensin. Orada ne işin var Gökyüzü Böceği?"

"Uzun hikâye," dedi Ufaklık, "ve Miles çok aç."

"Elbette," dedi Gila. "Önce besle, sonra konuş."

Kamp ateşinin başından kahkaha sesleri ve bir tubanın *parp-parramp* sesi geldi. Sese eşlik eden kızarmış et ve kestane kokuları acıkmış olan Miles'ın başını döndürdü. Gila kollarını çocukların omuzlarına doladı ve onları ateşe doğru götürecekti, ama Ufaklık geriledi. "Ben aç değilim," dedi. "Arabamda olacağım."

"Elbette açsın!" dedi Gila, onun kolunu sıkıca kavrayarak. "Kıllar konusunda da endişelenme. Bu sirkte içinde, yürüyen bir hal bile tuhaf kaçmaz. Hatta kimse fark etmez bile."

Kamp ateşine yaklaştıklarında Gila, sirk eğitmeni havasına girdi. Başını arkaya attı, göğsünü şişirdi ve gürlendi, "Hanımlar ve beyler, Sakallı Kadını duydunuz, ama bu gece, en karanlık saatlerimizden ta buraya getirilmiş, tek ve biricik mucizemizi sunuyoruz: Sakallı... Bebeeeeekkk!"

Ufaklık büzüldü. Tuba *parramplamayı* bıraktı ve yirmi tane yüz, ateş ışığında onlara döndü. Fabio, uzun zaman önce ölmüş ninesini tek tekerlekli bisiklet üzerinde sallanarak geçerken görmüş gibi yavaşça ayağa kalktı. Umore da bakakalmıştı, öyle ki ateşte kızarttığı sosis alev aldı ve onu üfleyerek söndürmek zorunda kaldı.

"Sorun değil," dedi Gila. "Yalnızca bizim Gökyüzü Böceği."

"Ufaklık mı?" dedi Fabio.

"Döşemesi değiştirilmiş," dedi Gila.

"Anlamıyorum," dedi Fabio.

"Ama sevdim," dedi Umore.

"Bu şekilde telde yürüyemez."

"Boynunu kırar."

“Kontesten sonra çıkabilir,” dedi Fabio, “Stranski'den önce.”

“İnsan Goril,” diye isim önerdi Umor.

“Kadizli Kurt-çocuk.”

“Cep Yetisi,” dedi Gila.

“Ben hiçbir şey olarak çıkmıyorum,” diye sözlerini kes-ti Ufaklık. “Doktor Tau-Tau birkaç gün içinde dökülür dedi. Onun Sakallı Kadın losyonunu kullandım.”

“Ah,” dedi Gila, hayal kırıklığına uğramış gibi.

“Emin misin?” diye sordu Fabio.

“Biraz daha sürebilirdik,” dedi Umor.

“Bütün şişeyi kullandım,” dedi Ufaklık, “ve kıllı olmak hiç hoşuma gitmedi. Döküldüğü zaman, kendim olarak yine telde yürürüm.”

“Eh, uzun ve kıllı bir kariyere sırt dönüyorsun,” dedi Fabio.

“Başının çaresine bakarsın artık,” dedi Umor.

“Ve geri kalan her yerinin,” dedi Gila.

Miles ve Ufaklık ateşin başında yerlerini aldılar. Umor bu-harları tüten yemeklerle tıka basa doldurulmuş teneke tabaklar uzattı. Sirk göstericileri, akşam yemeklerini dört yüz yaşında, kürklü bir kız çocuğu ile paylaşmak son derece olağan bir şey-miş gibi, konuşup gülüşmeye geri döndüler. Gerçekten de, bir-çoğu için olağandışı değildi. Hayatları o kadar zengin ve tuhaftı ki, yüzlerce kitap yazsalar da bütün sırlarını anlatamazlardı. Miles günlerdir ilk defa ısındı, karnını doyurdu ve kendini mutlu hissetti.

“Ee, Miles Efendi,” dedi Fabio sessizce, Miles tabağını te-mizlediği zaman, “nereye gittiğini bize anlatacak mısınız?”

“Babamı aramaya gittim,” dedi Miles.

“Baban,” diye tekrarladı Fabio. Bir süre sessiz kaldı. “Peki ne buldun?”

“Şimdiye dek hiçbir şey bulamadım,” dedi Miles. Moral bozukluğunun onu ele geçirmesine izin vermedi. “Sahte ipucuymuş,” dedi, “ama denemeye devam edeceğim.”

“Tau-Tau’yla mı gittin?” dedi Fabio. Miles başını salladı. Meşe Cüceler dilinin ucuna kadar geldi, ama yaşadığı macera yüzünden çok yorgundu ve hikâyeyi herkese anlatmak istemiyordu. Fabio nereye gittiklerini sormadı. Bunun yerine, “O da seninle döndü mü?” diye sordu.

Miles gülümsemesini bastırdı. “Gelmek üzeredir,” dedi.

“Geride kaldı,” diye güldü Ufaklık. Fabio sert, kara gözlerini merakla ona dikti.

Bir dakika sonra, falcı da karanlıktan çıktı ve dramatik bir inlemeyle kendini en yakındaki kütüğün üzerine fırlattı. Kimse ona fazla ilgi göstermeyince daha yüksek sesle inledi.

“Eminim hepimiz nerede olduğumu merak etmişsinizdir,” dedi, genel olarak herkese.

“Ee?” dedi Etoile nazikçe.

“Genç Miles ve onun küçük arkadaşına göz kulak olmak için kırlarda dolanıyordum. Heyecanlı çocuklar, ben olmasam başlarını her tür belaya sokabilirlerdi. Eve dönerken biraz geride kaldılar, ama ikinci görüşüm birazdan burada olacaklarını söylüyor. Yürüyüş hızımız fazla...” O anda Miles ile Ufaklık’ın sessizce ateşin diğer tarafında oturduğunu fark etti ve cümlenin ortasında sesi solup gitti. Kütükte öne eğildi ve ellerinin tersiyle gözlerini ovaladı. “Vay vay,” dedi. “Siz nasıl... durun, söylemeyin.” Gözlerini yumdu ve bir sonraki dünyadan telefon bekliyormuş gibi parmaklarını şakaklarına koydu. “Evet, şimdi görüyorum. Kestirmeden geldiniz. Dâhice olduğunu söylemek zorundayım.”

“Bu doğru,” dedi Ufaklık. “Sizin önerdiğiniz kestirmeden geldik.”

“Elbette, elbette,” dedi Doktor Tau-Tau kuşkuyla. Aniden yüzü bir sırıtışla aydınlandı ve elini gururla Ufaklık’a doğru salladı. “Sakallı Hanım hakkında ne düşünüyorsunuz?” diye sordu gruba. “En güçlü karışımlarımdan biridir. Fark edilmeden kırlarda dolaşmak amacıyla kılık değiştirmek için muhteşem bir yöntem, sizce de öyle değil mi?”

“Ben fark ederdim,” dedi Umor.

“Duruma bağlı,” dedi Fabio.

“Hangi duruma?” diye sordu Umor.

“Minyatür ayı-gelinciklerden oluşan bir sürüyle dolaşıp dolaşmadığına,” dedi Gila.

“Bu hiç aklıma gelmemişti,” dedi Umor.

“Ben yatıyorum,” dedi Ufaklık. Keçeleşmiş sakalı bir esnemeyle uzadı.

“Ben de seninle geleceğim,” dedi Miles. Saçaklardan sarkan fenerlerin ışığında karavanların arasında yürüdüler. Miles günlerce uyuyabileceğini hissediyordu. Toki kardeşlerin arabasına geldiler ve ağızlarından buhar çıkarak bir süre basamakta oturdular. Sonunda Ufaklık sessizliği bozdu. “Sence gerçekten Doktor Tau-Tau’yu yerler miydi?”

“Bilmiyorum,” dedi Miles, “ama onlar buna fırsat bulamadan bizi oradan kurtardığın için memnunum.”

“O tilkiye rastlamam şanstı,” dedi Ufaklık. Miles’a döndü. Berrak mavi gözleriyle, keçeleşmiş saçlarının arasından ona baktı. “Arıların çiçeklere şarkı söylediklerini dinlediğimiz zamanı hatırlıyor musun?” dedi.

Miles başını salladı.

“Arıları duyamazlarsa çiçekler asla açamaz,” dedi kız, “ve çiçekler olmazsa arılar da aç kalır. Tek Şarkı bizi de birbirimize bağladı Miles. Birbirimizden sır saklarsak birbirimize göz kulak olamayız, değil mi?”

Miles başını iki yana salladı. “Olamayız, herhalde,” dedi.

Derlenip toparlanmış, nallanıp ayaklanmış Bolsillo Sirki, Miles'in Meşe Cüceleriyle karşılaşmasını takip eden haftalarda, yavaşça dolana dolana güneye yol aldı. Sirk konakladığı her kasabaya baharı getirirken buzlar çözülmeye başladı ve günler uzadı. Büyük çadırlarını tarlalara ve köy çayırlarına kurdular ve çadırı her gece insanlarla doldurdular. Ufaklık'ın müziğiyle Bolsillo biraderlerin dehası garip büyülerini yaparken, insanlar da çadırı kahkahalar ve hayret nidalarıyla doldurdu. Sabahları, yeniden yola çıkmak için sirk toplarlarken Miles, havadaki baharın, yanından gelip geçen insanların adımlarına yeni bir canlılık getirdiğini fark etti. Filleri hortumla yıkarken ve kibirli aslanlara kocaman bifttekler yedirirken kendi kendine gülümsedi.

Gezgin hayatının koşturmacasında, Miles'in Meşe Cücelerini ziyaretini birilerine anlatmak için zamanı olmadığı, ama çalıştırırken tuhaf macerasını kafasının içinde evirip çeviriyordu. Doktor Tau-Tau bu konuda hiçbir şey söylemiyordu ve Miles konuyu açmaya çalıştığında o kadar mutsuz oluyordu ki onun adına üzülüp vazgeçiyordu. Adam, Miles'in Büyük Cortado ile görüşmesinden bahsetmesini de istemiyor, Bolsillo biraderlerin bir süre Kahkaha Sarayı'nda Cortado için çalıştığına işaret ediyordu ve Miles buna karşı çıkmayı güç buluyordu.

Nape'den ayrılımlarından sonra sirk bir daha Meşe Cücesi saldırısına uğramadı. Miles, Yumurta'yı bulup annesinin sözünü yerine getirmesi için ona güvendiklerini mi, yoksa kör edici ışığa sahip yabancından mı korktuklarını merak ediyordu. Bolsillo biraderlerin küçük kıllı mağara halkı konusunda, itiraf ettiklerinden daha fazlasını bildiklerinden emindi, ama onları konuşturmaya çalışmanın yemek çubuklarıyla jöle yemeye

çalışmaktan farksız olacağını deneyimlerine dayanarak biliyordu.

Miles güzel bir bahar akşamı, erken kalkıp sıkı çalıştığı günün ardından, yorgunluk içinde Bolsillo biraderlerin arabasının sürücü koltuğuna oturdu. Ufaklık da, kendi kendine ezgiler mırıldanarak minik, görünmez dikişlerle yeni kostümüne payetler dikerek yanında oturuyordu. Gerçekten de normal haline dönmüştü ama bu, Doktor Tau-Tau'nun tahmininden daha uzun sürmüştü. Kolları zamanla tutam tutam dökülmüş, haftalar boyunca kamp alanında uçmuş, köşelere ve halatlara takılmıştı. Bu süre boyunca Ufaklık, gündüzleri, ciddi saç dökülme sorunu olan küçük bir Tibet öküzü gibi saklanmıştı.

Miles, Ufaklık'ın diğer yanında, konuşarak ve atlara cıklayarak oturan Fabio'ya baktı. Çadır kaldırılıp, yola koyulduklarında küçük ring idarecisinin ruh hali her zaman aydınlık olurdu ve bu, ondan biraz bilgi almaya çalışmak için iyi bir zaman gibiydi.

"Fabio," dedi Miles. "Meşe Cücelerinden bahsedildiğini hiç duydun mu?"

"Elbette Miles Efendi," dedi Fabio.

"Kürklü tipler, eski hikâyelerde yaşarlar," dedi Umor'un sesi, karavanın içinden.

"Sana kim bahsetti?" diye sordu Fabio.

"Onlarla karşılaştım," dedi Miles. "Doktor Tau-Tau ile birlikte gittiğimiz ve Ufaklık'ın sakal uzattığı zaman."

"Öyle mi?" dedi Fabio, bakışlarını ilerideki yola dikerek.

"Bizi iki gün mağarada tuttular," dedi Miles, "ve Doktor Tau-Tau'yu yiyeceklerini söylediler."

"Kimse *o kadar* aç olamaz," dedi Fabio.

"Muhtemelen yine mağaracılık oynayan o kıllı çocuklar," dedi Umor.

"Demek sonunda gitmenize izin verdiler," dedi Fabio.

“Ufaklık kaçmamıza yardım etti,” dedi Miles. “Sakallı Hanım losyonuna bu yüzden ihtiyaç duydu.”

Büyük araba atları, nallarıyla tozlu yolu döverek, zahmetle ilerlemeye devam etti. Fabio sonunda konuştu. “Senden ne istiyorlarmış?”

“Kaplan Yumurtası’nı arıyorlardı,” dedi Miles. “Doktor Tau-Tau benim yuttuğumu sanıyormuş.”

Karavanın içinden yüksek sesli bir tangırtı geldi. Fabio dizginleri çekti ve karavan durdu. Miles’a dönerek koltukta eğildi. “O ahmak, kafanı saçmalıklarla dolduruyor,” dedi. “Kaplanlar yumurtlamaz.”

“Tavuklar da antilop avlamaz,” dedi Umor, karavanın içinden.

Fabio dizginleri şaklattı ve atlar tekrar harekete geçerken araba gıcırdadı. Fabio bir süre usul usul atlarla konuştu. Ufaklık, hiçbir şey duymamış gibi dikiş dikmeye devam etti. Miles içini çekti. Bolsillo biraderlerin tepkisi Kaplan Yumurtası’nı duyduklarından kesinlikle emin olmasını sağlamıştı, ama ne bildiklerini öğrenmek için doğru zamanı beklemesi gerekecekti. “Çözemediğim bir şey daha var,” dedi bir an sonra.

Fabio gözlerini devirdi, ama Miles’a gülümseyerek baktı. “Hayat çözülmeyi bekleyen bir yapboz gibidir Miles Efendi,” dedi.

“Ve önemli parçaların bazıları divanın altına kaçmıştır,” dedi Umor.

“Dulac kaza geçirdikten sonra,” dedi Miles, “neden bana ‘kutlarım’ dedin?”

“Çünkü onu ayağa kaldıran sendin,” dedi Fabio.

“Ama ben hiçbir şey yapmadım,” dedi Miles. “Başım döndü ve oturmak zorunda kaldım.”

“Sende doğru dokunuş var Miles Efendi,” dedi Fabio.

“Annenden kalmış,” dedi Umor.

“Tau-Tau tahmin etti,” dedi Fabio.

“Haklı çıktığı tek konu olmalı,” diye güldü Gila, arabanın içinden.

“Oğlanın ömrü tükenmek üzereydi.”

“Sen kendininkinden biraz ödünç verdin.”

“Bu da bizi şaşırttı.”

“Anlaşılan seni de.”

Miles üzerine çöken boşluk duygusunu hatırladı. Kurumuş bir yaprak gibi uçup gidebileceğini hissetmişti. Pek hoş bir his değildi, ama Bolsillo biraderlerin açıklamasından sonra, bir açıdan mantıklı geliyordu. Ufaklık ona bakıp gülümsedi, sonra dikişine geri döndü. Miles başını arabanın boyalı tahtasına yasladı ve güneş, kapalı gözkapaklarının içinde dönen şekiller yaratırken hafif hafif uyuklamaya başladı.

“Denizi gördün mü Miles Efendi?” diye sordu Fabio, uzaklardan gelen bir sesle.

Miles gözlerini açtı. Sanki yeni bir dünyaya uyanmıştı, bir an nerede olduğunu hatırlayamadı. Araba bir tepede durmuştu ve deniz önlerine serilmişti. Durgun, engin ve maviydi; dünyanın kıyısına kadar uzanıyordu. Ufukta uzak bir kıyının soluk silueti vardı ama bu, denizin üzerindeki bulutlar da olabilirdi. Miles denizi resimlerde görmüştü, ama resimler havadaki tuz kokusunu, deniz kuşlarının kulağa yabancı gelen, Miles’in nabzını hızlandıran telaşlı, vahşi feryatlarını nasıl betimleyemezse, okyanusun enginliğini de resmedemezdi. Miles doğrulup oturdu, derin bir nefes aldı ve kendisi o anda bilmese de, deniz havasından aldığı o nefes, ömrünün sonuna kadar peşini bırakmayacak bir yolculuk tutkusuyla doldurdu içini.

Aşağıda tepeler berrak mavi sulara doğru alçalıyordu ve Fuera limanı koya serpiştirilmiş bir avuç küp şeker gibi deniz kıyısına sokulmuştu. Miles limanda doğudan gelen uskunaların

pas renkli yelkenlerini, kömür, şeker, elmas ve ipek taşıyan buharlıların bacalarını gördü. Araba limana inen dolambaçlı yola koyulduğunda Miles, Ufaklık'a baktı. Kız dikişini unutmuştu ve okyanusa bakarken yüzü bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Gökyüzü artık onun olmasa da, Miles gökyüzünün sınırsız özgürlüğünün yansımasını kızın gözlerinde gördüğünü sandı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

HAYALET KOVALAMACA

Tuzlu dudaklı, deniz şaşkıını Miles Wednesday, Ufaklık'la birlikte kalabalık Fuera pazarında dolaşırken uzak yörelerin kokularını ve görüntülerini içine çekti. Çevredeki çatıların üzerinde uskuna direklerinin tepeleri hafif hafif sallanıyordu ve palmyelerin gölgelediği meydan, pusulanın gösterdiği her yönden, yelkenli ve buharlı gemilerle gelmiş malların satıldığı tezgâhlarla tıka basa doluydu. İpekler ve baharatlar, kaplumbağalar ve çay sandıkları, papağanlar, maymunlar, buhur, inci, halat, yelken bezi, pirinç şamdan, kahve, tarçın, yağ, merhem, buruşturulmuş tuhaf yüz oymaları, bıçaklar, tencereler ve doğanın tropikal gün doğumunun renkleriyle bezediği devasa deniz kabukları vardı. Çevre yörelerden de yumurtalar, kazlar, kovalar, fiçılar, tuzlanmış et ve sebzeler, deniz kıyısında yaşayan insanların trol teknelerinden o sabah indirilmiş taze balıklar gelmişti.

Beyaz ve bej rengi kol yenleri ve yakaları işlenmiş kaba dokumalar satan bir tezgâhın önünden geçerken tezgâhın arkasında bir kırmızılık Miles'in gözüne çarptı. Masanın kenarında tek bir kırmızı fes duruyordu ve Miles'in bakışlarını fark eden pazarcı, fesi alıp havalı bir hareketle Miles'in başına kondurdu. Fes yavaşça Miles'in gözlerine kadar indi. "Büyüktür genç şeyhim, ama sen de büyüyeceksin. Sana otuz şilin olur," dedi adam. O konuştuğuca sivri sakalı da sallanıyordu.

"Benim için değil," dedi Miles, "ve o kadar param yok."

"Çok kalitelidir, bir ömür dayanır," dedi pazarcı. Değerli bir sır vereceği gibi eğildi. Nefesi tatlı ve baharatlı bir şey kokuyordu. "Seni sevdim, yirmi şiline veririm."

Miles fesi çıkarıp başını iki yana salladı. "Bırakmam gerek, teşekkür ederim," dedi.

Pazarcı ellerini havaya kaldırdı. "On sekiz şilin olsun madem, ama kendi paramı çalışıyorum sayılır. Kimseye söyleme!" dedi bağırarak.

Ufaklık, fesi Miles'in elinden aldı ve elinde evirip çevirdi. "Çok güzel bir şapka," dedi, adama geri verirken. "Cömert olduğunuz kadar da akıllı olmalısınız, ama gerçekten alamayız. Bu şapka için size o kadar az para vermek hiç doğru olmaz."

Pazarcı, Ufaklık'a baktı ve bakışları yumuşadı. "Haklısın küçük prenses," dedi sonunda. "Çok düşük bir ücret, bu yüzden sana armağan edeceğim. Fesi al. Senin olsun." Fese bir avuç toz şeker kaplı tatlı koydu ve eğilip selam vererek Ufaklık'a uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Ufaklık. Ağzına bir tatlı attı, bir tane de Miles'a uzattı.

Kalabalıkta gezinmeye devam ederken Bolsillo biraderlere rastladılar. Hasır kuş kafeslerinden oluşan minyatür bir şehrin ortasında oturan kemikli bir adamla bağıra çağıra pazarlık ediyorlardı. Kafesler gökkuşağının tüm renklerinde ciyaklayıp kaşınan kuşlarla doluydu. Muhabbet kuşlarından dev

papağanlara, renk renk, çeşit çeşit papağan vardı ve hep birlikte, insan ve kuş dillerinde bağırıp çağırıyorlar, arada sağır edici bir ciyıklama ya da kakhaha koparıyorlardı.

“Seni yüzsüz haydut!” diyordu Umor adama, çocuklar yaklaşırken.

“Değerinin beş katını söylüyorsun,” dedi Fabio.

“Üstelik açlıktan nefesin kokuyor,” dedi Gila.

“Tanesi dört şiline seni onlardan kurtarırız,” dedi Fabio.

“Besleyecek beş gagan eksilir,” dedi Umor.

Kuş satıcısı başını arkaya atarak kakhahayı patlattı. Dişlerinin yarısı ağzında kalmıştı ve onların da çoğu altındı. “Yo, yo, benim küçük dostlarım,” dedi gülererek. “Bu muhteşem kuşlar bizzat Indus imparatorları tarafından üretilmiştir. Her biri en seçkin mücevherden daha kıymetlidir ve tatile çıkmış harem gibi konuşurlar.”

Gila ile Umor kuş pazarlığı yaparken Fabio, omzunun üzerinden Miles ile Ufaklık’a göz kırptı. “Bütün hayvanlar beslenip sulandı mı?” diye sordu. Miles başını salladı. “O zaman, kendimizi besleme zamanı,” dedi Fabio.

Kuşçu adamla anlaşmaya vardılar. Onlar uzaklaşırken adam, biraz önce bir avuç tahıla kendi ninesini satmış gibi, kederli bir ifadeyle başını iki yana sallıyordu. Gila neredeyse boyu kadar bir kafes taşıyordu ve kafesin içinde beş perişan dev papağan sinirli sinirli tünelerinde kıpırdanıyordu. Kahvehane masalarıyla dolu güneşli bir avlu buldular ve Gila, kuşları gölge olan bir köşeye bıraktı. Garson, Bolsillo biraderleri tanır gibiydi, masaları kısa zamanda zengin baharatlı yemeklerle doldu ve hepsinin ortasına büyük gümüş bir cezve yerleştirildi.

Bolsillo biraderlerin keyfi yerindeydi. O akşam gösteri yapılmayacaktı; Umor koyu, sade kahvelerine küçük bir matakadan brendi ekledikçe, tatile çıkmış üç sirk eğitmeni daha da neşelendi. Gila mızıkasını çıkardı ve herkesi güldüren bir ezgi

çaldı. Akşam göğünde, güneşin gitmesini beklemeye sabredememiş, soluk bir ay çıktı.

“Çok sessizsin Miles Efendi,” dedi Umor.

Fabio gülümseyerek sivri dişlerini gösterdi. “Hâlâ hayalet kovalıyor bence,” dedi.

“Ne aleti?” diye sordu Umor.

“Hayalet,” dedi Fabio, Miles’a kahve doldurarak. “Babasının hayaletini kovalıyor.”

“Ah, şu hayalet,” dedi Umor.

“Çoğundan daha büyük,” dedi Gila. Mızıka çalmayı bırakmıştı, ama ezgi hâlâ avlu duvarlarından yankılanır gibiydi.

“O, bir de Kaplan Yumurtası’nın hayaleti,” dedi Fabio sessizce.

“Kaplan Yumurtası diye bir şey gerçekten var mı?” diye sordu Miles.

“Kimbilir.” dedi Fabio. “Barty Fumble’ın Büyük Çadırı’na katıldığında annen yanında çok güzel bir kaplan getirmişti ve sirkte söylentiler bodrumdaki mantarlar gibi büyür.”

“Annemin de mi kaplanı vardı?” diye sordu Miles şaşkınlık içinde.

Fabio başını iki yana salladı. “Yalnızca tek kaplan vardı,” dedi.

“Varıppuli,” dedi Gila. Miles bir an onun hafifçe ürperdiğini düşündü.

“Kaplan, sirke Celeste ile birlikte katıldı,” dedi Umor, “ama onu ringte sergileyen Barty Fumble’dı ve birbirlerine saygı duymaya başladılar.”

“Annem nereden gelmişti?” diye sordu Miles. Bolsillo bira-derleri hiç bu kadar konuşkan görmemişti ve dilleri gevşemişken, mümkün olduğunca çok bilgi almak istiyordu.

“Celeste güneysen, denizin ötesinden geldi,” dedi Fabio.

“Bir araba dolusu kitapla,” dedi Umor.

“Ve ileri bakan gözlerle.”

“Ve şifa veren ellerle.”

“Belki de bir insanın taşıyabileceğinden çok daha fazla yetenekle,” dedi Fabio.

Üç adam bir süre sessizlik içinde oturdular. Gila'nın başının arkasında minik bir kertenkele duvara tırmandı ve lamba ışığının düşürdüğü yuvarlağın kıyısında buz keserek, akşam yemeğinin konmasını bekledi.

“Barty Fumble'a bizimle aynı ayda katılmıştı,” dedi Gila.

“Ve fazla zaman geçmeden onun kalbini kazandı.”

“Iyyk!” dedi Umor.

“Ben altın saatini kazanmayı tercih ederdim,” dedi Gila.

“Ya da bakır tabanlı tencere takımı,” dedi Umor.

“İnsanlar onda bir Kaplan Yumurtası olduğunu fısıldıyordu,” dedi Fabio, “ama bu yalnızca bir hikâyeydi.”

“O kadar uzun boylu değil,” dedi Gila.

“Bizimkiler gibi değil,” dedi Umor.

“Bizimkiler yalnızca kısa hikâyelerdir.”

“Meşe Cüceleri inanıyordu,” dedi Miles dikkatle. “Doktor Tau-Tau onun bende olduğunu düşündü, çünkü...” Duraksadı, Ufaklık'a baktı ve derin bir nefes aldı. “Çünkü arada bir kaplanla karşılaşıyorum ve o, bunun yalnızca bir Kaplan Yumurtası'na sahipsen olduğunu söyledi.”

Bolsillo biraderler sustular. Fabio'nun gözleri kısıldı.

“Bir kaplanla mı karşılaştın?” diye sordu.

Miles başını salladı. “Onunla defalarca konuştum. Hatta sırtına bindik,” dedi. “Ben ve Ufaklık.”

Fabio, Umor'a baktı ve kaşlarını kaldırdı. “Konuşan bir kaplan, ha?” dedi.

Umor omuzlarını silkti. “Hiç öyle şey duymadım.”

“Stresli bir durum... bir kaplanla karşılaşmak,” dedi Gila.

“Hayal gücünün fazla mesai yapmasına neden olur,” dedi Umor.

Fabio çenesini sıvazladı. “Bundan başka kime bahsettin?” diye sordu.

“Yalnızca Doktor Tau-Tau’ya. Ağzımdan kaçtı, ama zaten bana inanacağını düşünmedim.”

“Bundan sonra kendine saklasan iyi olacak Miles Efendi,” dedi Fabio.

“Dudağını düğmele,” dedi Umor.

“Dilini düğümle,” diye ekledi Gila.

Miles başını salladı. Duvardaki minik kertenkele bir bostan sineği yakalamıştı; kertenkele Miles’a Doktor Tau-Tau’yu hatırlatan pörtlek gözlerle sineği yerken, sineğin dışarıda kalan bacakları titriyordu. Akşam havası serinlemişti. Miles sıcak yatağını ve Partridge Malikânesi’nden ayrıldığından beri ilk defa erken yatma fırsatını düşündü.

“Belki gerçekten de Celeste’de bir Kaplan Yumurtası vardı,” dedi Ufaklık, “ve belki Miles’ın bu kaplanla karşılaşmasında da rol oynadı.”

Fabio omuzlarını silkti. “Anladıysam döv beni,” dedi.

“Bir hanımdan istenecek şey değil,” dedi Umor.

“Belki yalnızca büyük, uzun tüylü bir kediciktir,” dedi Gila.

“Bu durumda,” dedi Miles, “bir dahaki sefere size getiririm ve siz de ona bir kutu kedi maması verirsiniz.”

Gila sivri dişlerini göstererek güldü, ama gülümsemesi, kendine bir kahve daha doldururken yüzünde beliren kaygılı ifadeyi gizleyemedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÖKGÜRÜLTÜSÜ
VE
YUMURTALAR

Çelikten kemikli, çadır bezinden derili Bolsillo Sirki neredeyse bir hafta boyunca Fuera limanında kaldı ve büyük çadır her gece ve cumartesi günde iki kere patlayacak gibi doldu. İnsanlar gösteriyi en az bir kere izlemek için kilometrelerce uzaktan geliyordu ve bazıları iki kere, üç kere izliyordu. Miles ile Ufaklık her zamankinden çok çalışarak işlerini öğlen bitiriyor, akşamları beyaz badanalı ve gölgeli avluları keşfederek geçiriyor, denizcilerin omuzlarında fiçılar ya da balyalarla ıslık çala çala, ağırlıkları altında esneyen iskele tahtalarında ileri geri koşturduğu kalabalık limana gidiyorlardı. Hafta biterken Miles ile Ufaklık kasabayı avuçlarının içi gibi biliyorlardı, ama yine de daha anlatılmayı bekleyen bin tane hikâye olduğunu hissediyorlardı.

Pazar sabahı, sirk yola koyulmak üzere toparlanırken hava bozdu. Miles gün doğumundan beri ayaktaydı, Gila'nın

hayvanları yolculuğa hazırlamasına yardım ediyor, gerektiğinde çadırcı çocuklara el veriyordu. Çadır bezleri yere yatırılırken fırtına bulutlarının kaynadığını görebiliyorlardı. Yağmur başlamadan çadırı kaldırabilmek için iki kat hızlı çalıştılar. Katlanmış çadırlar kamyonu yığılırken ilk şişman damlalar düşmeye başladı ve sirk halkı boş arsada karıncalar gibi koşturarak gözden kaçan bir şey olup olmadığını kontrol ettiler.

Gökyüzünde, martılar yaşlı çığlıklar atarak yoğun bulutların önünde ince hayaletler gibi dönüyorlardı. Miles aniden Ufaklık'ın elini yakalayıp, doğrudan rıhtımlara koşmak, o görkemli uskunalardan birinin iskele tahtasına tırmanıp, talihin ve huzursuz rüzgârların onları nereye götüreceğine bakmak istedi. Çadır kamyonunun arkasında dimdik durdu ve limana baktı. Uskunaların direkleri yaklaşan fırtınada çılgınca sallanıyordu. Miles çevik denizcilerin donanıma tırmanıp, bütün halatların sağlam, yelkenlerin de bağlı olup olmadığını kontrol ettiklerini gördü.

“Gitme zamanı Miles Efendi,” diye seslendi Fabio. Miles döndü ve kamyonu aşağı atladı.

“Bir gün onlardan birine binip gideriz. Ne dersin?” dedi Mandalina'ya, ama Mandalina, Miles'in cebinde yaz fırtınasından saklandığı için onun ne düşündüğünü asla bilemeyeceğiz.

Gökler mavi bir şimşekle yarılr, arabaların çatısını döven sağır edici sağanak, her zamanki sabit hızlarıyla çamurlu yolda bata çıka yürüyen yük atlarının geniş sırtlarından dereler gibi akarken Bolsillo Sirki, rengârenk bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla Fuero'dan çıktı.

Miles ile Ufaklık, Bolsillo biraderlerin arabasında Umor ve Gila ile oturuyordu. Yağmur damlaları küçük pencerelere çakıl taşları gibi çarpıyordu ve araba delik deşik yolda sarsılıp sallanırken dolaplardaki porselenler şingirdiyordu. Gila sessizce mızıkasını çalıyordu. Ezgideki bir şey Miles'a, büyük mağarada

Büzüşmüş Kişi'yi görmeye giderlerken Fuzat'ın söylediği şarkıyı hatırlattı. Karanlıkta kıt kanaat geçinen, kendi annesinin onlardan ödünç aldığı Kaplan Yumurtası'nı özleyerek yaşayan Meşe Cüceleri düşündü.

"Meşe Cüceleri hep yeraltında mı yaşıyordu?" diye sordu Ufaklık'a. Yağmurun şamatası ve kesintisiz gökgürültüsü üzerinden sesini duyurabilmek için ona doğru eğilmişti.

"Bilmiyorum," dedi Ufaklık. "Bu tür şeyleri sormadım. Daha çok, sizi nerede tuttuklarını ve ne zaman uyuyacaklarını öğrenmeye çalışıyordum."

"Hikâyelere göre, eskiden denizden okyanusa kadar bütün bu diyara Meşe Cüceleri hükmedermiş," diye bağırdı, kulakları bir çan fabrikasındaki titrersineğin geçirtisini bile duyabilecek kadar keskin olan Umor.

"Doğudan gelen insanlarla büyük bir savaş yaşamışlar ve çoğu öldürülmüş ya da denize dökülmüş."

"Ama bazıları tepelere kaçıp, oradaki mağaralarda saklanmışlar."

"Daha ufak tefek olanlar daha kolay yaşamış."

"Kıllı olanlar da üşümemiş."

"En küçük, en kıllı olanları da porsuğun ayakkabı bağcığı olmuşlar."

"En azından hikâyeler öyle diyor."

"Ama Celeste, Kaplan Yumurtası'nı onlardan nasıl ödünç almış?" diye sordu Miles.

"Yumurtadan bahsetmişken," diye bağırdı Umor, "kahvaltı zamanı çoktan geçti."

"Karnım gökgürültüsü gibi gurulduyor," dedi Gila.

"Herhalde şimşekleri de sen çaktırıyorsun," dedi Umor, tavandaki çengelden bir kızartma tavası indirerek. "O ekmekten biraz kes Miles Efendi, ama parmakların kendine kalsın."

Miles bir somundan kalın dilimler keserken, Umor'un kızartma tavasında yumurtalar cızırdadı.

"Annem size Kaplan Yumurtası'ndan hiç bahsetmiş miydi?" diye sordu Miles.

Gila üst üste dizilmiş tabaklar aldı ve iskambil kâğıdı dağıtır gibi, tangır tungur masaya dağıttı. Umor beceriyle her birine birer yumurta fırlattı ve Ufaklık, Miles'in kestiği ekmek dilimlerini masanın ortasındaki sepete yığıdı.

"Celeste'in büyük şifa gücü vardı," dedi Umor.

"Ve geleceği sabah gazetesi gibi okuyabiliyordu," dedi Gila.

"Bazıları, Kaplan Yumurtası sayesinde gücünün iyice yoğunlaştığını söylüyordu."

"Bize hiç söylemedi Miles Efendi."

"Biz de hiç sormadık."

"Ama büyükannesinin ileri görüşlü olduğunu söylerdi."

"Annesi de ağaçlardaki budakları bile iyileştirebilirmiş."

"Onlar hâlâ yaşıyor mu?" diye sordu Miles. Bolsillo biraderlerle tanıştığında beri anne ve babası hakkında bilgi edinme arzusu aklından hiç çıkmıyordu; dedeleri, nineleri, amcaları ve teyzelerinin de olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Kimse bilmiyor Miles Efendi."

"Celeste evine hiç dönmedi."

"Bir kavga yaşanmış, sanırım," dedi Umor, "ama bundan yalnızca bir kez bahsettiğini duydum."

"Ama senede bir ziyarete gelen bir ikiz kız kardeşi vardı," dedi Gila.

"Ama Celeste öldükten sonra bir daha gelmedi," dedi Umor.

"İkiz kardeş mi? Nasıl oldu da bana bundan hiç bahsetmediniz?" diye sordu Miles, ama daha soruyu bitirmeden yanıtın ne olacağını biliyordu.

"Hiç sormadın ki," dedi Umor basitçe.

Miles, kafasında düşünceler uçuşarak kahvaltıya oturdu. Annesinin bir ikiz kardeşi olduğu haberi onu heyecanlandırmıştı. Dünyanın bir yerinde, Celeste'in fotoğrafındaki boşluğu doldurabilecek, onun kahkahasını, gözündeki ışıltıyı paylaşıyor olabilecek, onun yüreğinden geçenleri belki başka herkesten daha iyi bilen biri vardı. Neden annesinin akrabalarının onu Pinchbucket Evi'nden kurtarmak için geri dönmediğini merak etmemesi size tuhaf gelebilir, ama Miles orada, aileleri tarafından unutulmuş ya da terk edilmiş pek çok yetimle büyümüşü ve onu ilgilendirdiği kadarıyla bunda hiçbir tuhafılık yoktu.

Bildiklerini düşündü ve onları mantıklı bir düzene oturtmaya çalıştı. Yün eldivenlerle yapboz yapmaya çalışmışsanız, üstelik parçaların yarısı kayıpsa ve kafanıza da bir kesekâğıdı geçirmişseniz, bu işin ne kadar can sıkıcı olduğunu tahmin edebilirsiniz. Annesinin öldüğünü ve babasının bundan kısa süre sonra gittiğini biliyordu. Celeste'in Meşe Cücelerinden bir Kaplan Yumurtası ödünç aldığını ve eğer varsa, bu taşın Barty Fumble'ın ortadan kaybolmasından beri görülmemiş olduğunu da biliyordu. Ebeveynleri Varippuli adlı bir kaplanın arkadaşıydı ve Barty gittikten sonra Büyük Cortado kaplanı vurmuştu. Yaklaşık bir sene önce bir kaplan davetsizce Miles'ın hayatına girmişti. Ama neden babası onu geride bırakmıştı? Kaplan Yumurtası'nı yanında mı götürmüştü ve eğer öyleyse, neden onu Meşe Cücelerine iade etmemişti? Annesi küçük kıllı halkla nasıl bir anlaşma yapmıştı?

"Kaplan Yumurtası'nı bulabilirsem," dedi, "o zaman belki babamı da bulabilirim. Ya da babamı bulabilirsem, belki Yumurta'yı da bulabilirim."

"Buna bir baba ve yumurta meselesi de diyebilirsin," dedi Gila.

Umor başını hüzünle iki yana salladı. "Fabio'nun dediğini duydun. Baban ölüp gitti Miles Efendi ve senin yaşayacak bir hayatın var."

“Ayakkabıların ileri, gözlerin geriye bakıyor,” dedi Gila.

“Dönmen lazım,” diye bağırdı Umor, “yoksa ayakkabı bağcıklarını birbirine bağlayacağız.”

“Bütün bunlar iyi ve güzel,” dedi Miles, “ama geçmiş yüzünden iki gün bir mağaraya kapatıldım ve geçmiş hâlâ benim bir kaplan ruhu borcum olduğunu düşünüyor.”

Tepede sağır edici bir gökgürültüsü patladı ve karavanın içi kör edici bir ışıkla aydınlandı. Bolsillo biraderler irkildi, Ufaklık ayağa kalkıp pencereden dışarı baktı. “Alem’de sorun var,” dedi ve başını iki yana salladı. “Umarım Gümüşnokta’nın başı belada değildir.”

“Umarım bir an önce çenesini kapatır,” diye mırıldandı Gila, ama sözleri fırtınanın gürültüsünde kayboldu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

HORACE VE PAGI

Fil dişli, silindir şapkalı, ateş kusan Bolsillo Sirki yaz kıyılarında, dedenin dedesinin çocukluğundan beri sirklerin izlediği bir yolda dolana dolana ilerledi. Whelk'te, Carrig'de, On İki Çan'da durdular ve Miles denize doymasa da, bu kasabaların hiçbiri yüreğinde Fuera kadar derin bir iz bırakmadı. Sirkin her detayını öğrendi, öyle ki artık her hayvanın en sevdiği yiyeceği, her göstericinin neyi sevip sevmediğini, görkemli çadırın iskeletindeki her civatayı ve makarayı biliyordu. Hasta bir papağanı nasıl tedavi edeceğini, bilet makinesini nasıl onaracağını, bir aslanın tırnaklarını nasıl keseceğini, trapezleri nasıl kontrol edeceğini, bir sirkle bir harabe arasındaki farkı yaratan yüz başka detayı nasıl halledeceğini öğrenmişti. Güneş tenini karartmış, sıkı çalışma bedenini sıkılaştırmış, güçlendirmiş ve bu, herkesçe sevilmesini sağlamıştı; öyle ki, Gila bir de cüssesini iki katına çıkarıp sakal uzatırsa, Barty Fumble'ın

tıpatıp aynısı olacağını söylemişti. Miles yoruma gülüp geçmiş gibi yapmıştı, ama yüreği gururla kanatlanmıştı.

Kıyıda dönüp tekrar kuzeye yöneldiklerinde, Miles ile Ufaklık sirkte o kadar rahat etmişlerdi ki, tüm hayatlarını yolda geçirmiş gibi hissediyorlardı. Fabio onlara jonglörlük, Umor ise aşçılık öğretti. Miles geceleri kendi silüetinin resmedildiği tahtanın önünde duruyor, Maymun Hector her şeyden habersiz seyircilerin ceplerinden cüzdandan aşırırken –kirli ve sessiz– Stranski'nin ölümcül bir kusursuzlukla silüetine bıçak fırlatmasını bekliyordu. Daha sonra Miles üzerinde yıldız resmi olan kutuya giriyordu ve o düzgünce ikiye kesilirken seyirciler inliyordu. Her gösterinin sonunda, Miles bacaklarının kendisine ait olduğunu görünce hâlâ şaşırıyordu. Ufaklık yüksek telde tüy gibi dans ediyor ve havada öyle bir zarafetle uçuyordu ki, kaybettiği ışıl ışıl kanatları görmemiş olsanız, sırtına kayışlarla tutturulmuş kanatları gerçek sanırdınız. Gündüz aynı anda her yerdeydi sanki; yaptığı müzik, tek notası bile kâğıda geçirilemese de sirki ılık süte katılmış bal gibi tatlandırıyordu.

Volte nehrini akıntı yukarı takip ederek Hamba, Shelduck ve Yediköprü'den geçtiler. Leş şehrine gelmeden batıya döndüklerinde Miles rahatladı. Garip kervan, geçen güz kaplanın, Miles ile Ufaklık'ı Kahkaha Sarayı'na getirirken kullandığı yoldan geri döndü ve bir sıcak akşam elmalar bahçelerde olgunlaşırken, ileride yuvarlak tepesinin üzerine tünemiş Cnoc kasabasını gördüler.

Fabio içeride kestirirken arabayı kullanmakta olan Gila, "İhtiyar Baltinglass'ın yaşadığı yer, değil mi?" diye sordu.

Miles başını salladı ve gözlerini gölgeleyip, tepeyi kaplayan kırmızı çatılar arasında Baltinglass'ın evini aradı. Haber vermeden eski dostunun kapısında belirerek ona sürpriz yapmak istiyordu, ama kör kâşifi hazırlıksız yakalamanın o kadar kolay

olmadığını biliyordu. “Buradayken onu ziyaret etmek isterim,” dedi.

“Daha da iyisi,” dedi Umor, “onu gösteriye davet edebiliriz.”

“Gelmek ister mi bilmem,” dedi Miles, “gösterileri göremeyecek çünkü.”

“Müzikten hoşlanabilir,” dedi Ufaklık.

“Orası kesin,” dedi Umor.

“Ona direklerden birinin arkasında yer buluruz,” dedi Gila.

Çadırcı çocuklar büyük çadırı kasabanın kıyısındaki boş bir otlakta açarken, Miles ile Ufaklık dolana dolana giden yolda Arabistanlı Baltinglass’ın badanalı evine doğru tırmanmaya başladı.

Çivili kapıya ulaştılar ve Miles çan ipini çekerek, evin içinde bir yerde asılı duran tencere ve tava yığınına tangırdattı. Seramik zemine çarpan bir bastonun güm güm gümlemesini duydular ve sonra kapı açıldı; Baltinglass’ın kırışık yüzü aralıktan uzandı ve siyah beresinin altındaki gözleri ebedi pusun içinden baktı.

Ne Miles ne Ufaklık daha tek kelime bile edemedi, “Ee?” diye bağırdı. “Ne var, yarım düzine aldım zaten, ama kurdeşen dökmeme neden oluyorlar. Salı günü, ben timsahları beslerken tekrar gel. Kemirecek bir şeye ihtiyaçları olacak.” Uzandı ve konuşurken bastonunu çabucak savurdu. Ufaklık çevik bir hareketle bastonun üzerinden sıçradı, ama Miles yeterince hızlı değildi, baston incik kemiğine çarpınca, “Of!” dedi.

Baltinglass’ın kırışık yüzüne dişsiz bir sırıtış yayıldı. “Miles Efendi!” dedi sevinçle. “Neden söylemedin? Sesine bakarak, yarım baş daha uzamışsın. Yüksek topuklu ayakkabı giymemişsen, yani. Kesin Ufaklık da yanındadır, ama o benim için fazla hızlı, hı?”

“Merhaba, Bay Baltinglass,” diye güldü Ufaklık. “İçeri girebilir miyiz?”

“Girin tabii,” dedi yaşlı adam. “Kapı eşikleri gevezelik etmek için değildir.” Kapıyı ardına kadar açtı ve bastonunu tehlikeli bir biçimde sallayarak onları içeri davet etti. Ev her zamanki gibi serin ve loştu. Duvarlardaki oyma suratlar yüzlerini buruşturuyordu ve aralarında çeşit çeşit, boy boy bıçaklar pırıldıyordu. Baltinglass onları holden geçirip oturma odasına götürdü. “Bir güz akşamı sizi yaşlı bir gezginin eşğine getiren nedir?” diye bağırdı.

“Buradan geçiyorduk,” dedi Miles. “Bütün yaz Bolsillo sirkıyla yollardaydık.”

“Ah, sirk!” dedi Baltinglass. “Bu erken saatlerde duyduğum antilop homurtularını açıklıyor. Ben de yine hummaya yakalandığımı sanmıştım.”

“Ama sirkte...” diye başladı Ufaklık, ama Miles onu dürtükledi ve parmağını dudaklarına götürdü.

“Elma marmeladı yapmayı bitirebildiniz mi?” diye sordu Miles, Baltinglass cam teras kapılarını açarken.

“Anlamı yoktu ki,” diye bağırdı Baltinglass. “O parti için çok geç kalmıştım. En önemli anda Gertrude Partridge ile gezintiye çıktım ve geri döndüğümde güneş altında pişmekteydiler. Hepsini domuzlarına yedirsın diye ihtiyar Julio’ya verdim. Domuzlar bir ay sarhoş gezdiler ve artık bana amca diyorlar. En azından, konuşabilseler öyle derlerdi.”

“Bundan kuşkuluyum,” diye fısıldadı Ufaklık, Miles’in kulağına. “Domuzlar herkese anne der.”

“Her neyse, son zamanlarda timsahlarla meşgul olduğum için elma düşünecek zamanım yok.” Baltinglass’ın güneşli bahçesine çıktılar. Adam elma ağacının benek benek gölgesinde duran tahta bir banka yöneldi. Bankın koluna uzandı ve kolu bulduğunda içini çekerek oturdu, bastonunu da yanına dayadı.

“Ne timsahı?” diye sordu Miles ilgiyle.

“Bu timsahlar,” dedi Baltinglass, bastonunu alıp omzunun arkasına doğru sallayarak. “Horace ve Pagi. Aç şeytanlar. Onları beslerken dikkatli olman lazım. En sevdikleri yemek başparmak.”

Miles banktan kalktı ve Baltinglass’ın gösterdiği yöne baktı. Bahçenin kenarında yeni kazılmış bir gölet vardı ve içine, rengârenk iplerle bağlanmış bambu bir kafes sarkıtılmıştı. Miles timsahlarda iz göremedi.

“Muhtemelen su altındadır,” dedi Baltinglass, arkasına dönmeyen.

“Onları nereden buldunuz?” diye sordu Miles.

“Altın jübilesini yapan Habeşistan sultanından hediye. Bir seferinde, küçük bir deve sorunu hakkında ona yardım etmiştim, ama o zamanlar gözlerim ve dişlerim vardı. Her neyse, iyiliğimi hiç unutmadı.”

“O kafeste çok yer yok,” dedi Ufaklık.

“Elbette yok!” dedi Baltinglass. “İşte bu yüzden onları sirke götürmek gerek. Orada timsahlarınız da var, değil mi?”

“Var,” dedi Miles, “ama onlar da kafeslerde yaşıyor.”

“Ah,” dedi Baltinglass, “yolda giderken birkaç parmaklık nedir ki? Sirkte kalırlarsa dünyayı biraz görebilirler. Pullu küçük zihinlerini genişletirler. İnsanlar benim ayağa kalkıp çenelerimi şaklatmamı izlemek için para verecek olsa, *ben* de hiç düşünmeden sirke katılır, kafese girerdim.”

“Aklıma gelmişken,” dedi Miles, “Bolsillo biraderler bu geceki gösteriye sizi davet etmemi istediler. Gelmek isterseniz, yani.”

“Gelirim Miles Efendi,” diye bağırdı Baltinglass. “Trapezin şarkısı! Patlamış mısırın fişirtisi! Laternanın kokusu!” Ayağa kalktı ve bastonunu üç aşağı beş yukarı Miles’ın durduğu yere

doğru çevirdi. “İlk önce öğle yemeği yemeye ne dersiniz? Bir yerlerde tozlanmış da olsa, bir kavanoz deniz salyangozum var.”

“Teşekkürler,” dedi Miles, “ama dönmemiz lazım. Gösteriden önce yapılacak bir sürü iş var.”

“Gidin madem,” dedi Baltinglass. “Patronlarınıza sorun bakalım, iki öfkeli kertenkele bilet ücretini karşılar mıymış. Daha sonra timsah bakıcınız ve bir arabayla gelirsiniz.” Kararlı adımlarla eve yürümeye başladı. “Kendiniz çıkarsınız, değil mi?” diye seslendi omzunun üzerinden. “Kapı bıraktığınız yerdedir, herhalde. Ne kadar çabuk giderseniz, o kadar çabuk dönersiniz.”

Beyaz bastonlu, süt gözlü Arabistanlı Baltinglass, sağlam bastonunu engellerin çevresinden dolaşmak yerine onları kenara devirmek için kullanarak, yolun ortasından yürüyordu. Başını çektiği alay, Cnoc halkının pencerelerden sarkıp merakla bakmasına neden oluyordu. Kör kâşifin arkasında fil Tembo tarafından çekilen bir araba vardı ve arabanın üzerinde de, içinde iki timsah bulunan bir kafes duruyordu. Horace ile Pagi sarı gözler ve çarpık sırtışılarla çevrelerini seyrediyordu. Arabanın iki yanında timsah bakıcıları Gina ve Jules yürüyordu. Miles ile Ufaklık da en arkadan geliyor, büyülenmişçesine izleyen ahaliye broşürler dağıtıyordu.

Gece çöktüğünde büyük çadır kurulmuş, tutturulmuş, tekrar tekrar kontrol edilmişti. Bolsillo Sirki'nin binlerce ışığı titreşerek yanarken ve bandodakiler enstrümanlarını ısıtmaya başlarken, sıra sıra banklar Cnoc halkıyla dolmaya başlamıştı. Arabistanlı Baltinglass ring kenarındaki bir sandalyeye kurulmuş, gerekirse bir iki aslanın işini görmeye hazırlanmış gibi parmaklarını çıtlatıyordu. Yıldızlı perdenin arkasında

Zipplethorpe ailesi, gösteriyi başlatmayı beklerken sinirli sinirli kişneyerek yeri döven atlarının koşumlarındaki son ayarlamaları yapıyordu.

Boruların çalmasıyla bando başladı ve Fabio Bolsillo kocaman bir megafonla tanıtım yaparken Zipplethorpe ailesi dört-nala ringe girdi; böylece o geceki eğlenceler başladı. Miles kulisteydi, çadırcı çocukların işlerine rutin hareketlerle yardım ediyordu ve bu yüzden sihirbaz Stranski ile yapacağı gösteri için kaygı duyacak pek az zamanı vardı. O, zamanın nasıl geçtiğini daha anlamadan gösterinin ikinci yarısı başladı; Kontes Fontainebleau ve aslanları seyircileri büyülerken Miles, maymun Hector'a gizli cepleri olan küçük yeleşini giydirdi.

Miles, Stranski ile yapacağı gösterinin araçlarını hazırlarken, şans getirmesi için Mandalina'yı çabucak sıktı. Bıçak fırlatıcısının uzun adımlarla çadır kapısından girmesini beklerken tuhaf bir hisse kapıldı. Daha önce de hissettiği bir duyguydu; gördüğü ve işittiği her şeyin daha önce de tam olarak aynı şekilde olduğu duygusu. Leydi Partridge'in ansiklopedisinden, bu duyguya "dejavu" adı verildiğini biliyordu. Stranski'nin yıldızlı kutusunu, kulağına başlı başına bir yankı gibi gelen bir şaklamayla kapattı ve o anda aslan Perseus sahneden çıkıp, dışarıdaki kafesine giden ağ tünelden geçti. Aslan, tıpkı Miles'ın yapmasını beklediği gibi, "bunu daha önce de yaşadık, değil mi?" dercesine Miles'a baktı. Bir boru ciyaktı, kalabalığın şamatasının içinde bir adamın tezahüratı duyuldu ve Miles aynı ciyaktama ile tezahüratı tıpkı buna benzeyen bir başka gece de duyduğundan emin oldu.

Spot ışıklarıyla aydınlanmış sirk sahnesinde, tahtanın önünde dururken ve bıçaklar hışırdarak gelip, iki yanında boyalı tah-taya saplanırken his güçlendi. Bıçaklar hemen her gece aynı tah-taya saplanıyordu, ama bu Miles'ın hissettiklerini açıklamıyordu. Daha önce gösteriye hiç gelmemiş olan Arabistanlı Baltinglass

bile, ezelden beri sahne kenarındaki o sandalyede oturuyor gibiydi.

Miles üzerinde yıldız resimli kutuya girerken ve Stranski devasa asma kilidi kilitlerken Miles, biraz daha yoğunlaşırsa çevresindeki olayların zihnine doluşan yankısını öne alıp, daha sonra olacakları öğrenebileceğini düşündü. Tuhaf bir histi, tıpkı yüksek bir platformun tepesine tünemek ve trapezin ona gelmesini beklemek gibi. Testerenin kükremesi başladı ve Miles dizlerini sıkıca göğsüne çekti. Bunu yaparken zihnindeki kaygan imgelere uzandı ve bir anda görmek üzere olduğu şeyin ne olduğunu anladı. Arkada, biraz yukarıda, yarı karanlıktan kör kâşifin kır başının gerisinde, rahatsız edici ölçüde tanıdık bir kişi görecekti. Midesi burkularak Stranski'nin parlak başının üzerinden loşluğun içine baktı. Gerçekten de görmeyi beklediği adam tam olarak düşündüğü yerdeydi. Adam çukura kaçmış gri gözlerinde yoğun bakışlarla Miles'a bakıyordu ve küçük haşin ağzını örten bıyığın eksikliği dışında, güdük burunu ve mavi çenesiyle bu, Büyük Cortado'ydu.

YIRMİNCİ BÖLÜM

DAHA İYİ BİR HARİTA

Spot ışıklarıyla aydınlanmış, kutuya kapatılmış Miles Wednesday, Stranski'nin testeresi gıcırdarken yattı ve taze kontrplağın kokusu yüzünden öksürdü. Stranski'nin araçları ne kadar dâhice olursa olsun, en ufak kıpırtısının sonu olabileceğini biliyordu. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti kendini. Seyircilerin arasındaki adamla arasına Stranski girmişti ve önünde durmuş, kutuyu şeytan gibi kesiyordu. Stranski her zamankinden de sert bakışlarla Miles'a kaşlarını çattı ve Miles öğretildiği gibi kaslarını gevşetmeye çalıştı, ama pek başarılı olmadı. Stranski kutununun iki yarısını tekerlekler üzerinde ayırıp kenara çekildiğinde, biraz önce mavi çeneli adamın oturduğu yerde şimdi yalnızca boş bir sandalye olduğunu gördü.

Miles gördüklerini daha sonra anlattığında, "O olduğundan emin misin?" diye sordu Ufaklık.

Miles başını iki yana salladı. “Bıyığı olmadığı için anlamak zordu. Onu doğru düzgün göremedim de zaten, yalnız...” Doğru sözcükleri aradı.

“Yalnız ne?” diye sordu Ufaklık, kaz tüyünden kanatlarını düzgünce katlayıp, Delia Zipplethorpe’un onlar için diktığı bez torbaya koyarak.

“Orada olacağını biliyordum sanki. Hepsini daha önceden görmüşüm ya da rüyamda yaşamışım gibi.”

“O zaman muhtemelen görmüşsündür,” dedi Ufaklık.

“Rüyamda gördüğümü hatırlamıyorum. Yalnız, o sırada her şey çok tanıdık geliyordu.”

“Eğer gerçekten oysa, sence burada ne işi vardı?” diye sordu Ufaklık.

“Bilmiyorum,” dedi Miles, “ama Tau-Tau’nun bildiğinden eminim ve ilk fırsatta sormayı düşünüyorum.”

Büyük çadırdan alkış sesleri ve yüksek bir müzik sesi geldi. “Bu K2,” dedi Ufaklık. “Yakında bitirirler.”

“Dönsek iyi olacak,” dedi Miles. “Baltinglass’a gösteriden sonra onu alacağımı söyledim.”

Cırcırböceklerinin uğultusuyla dolu, ılık bir akşamdı. Güveler lambaların çevresinde sersem sersem dolaşıyordu ve maymunlar kafeslerinin içinde usul usul gevezelik ediyorlardı. Gina, yüksek topuklu ayakkabıları içinde engebeli zeminde dikkatle adım atarak yanlarından geçerken Miles ile Ufaklık’a gülümsedi. İki devekuşunu altın rengi uzun kurdelelerle çekiyordu. Devekuşları onun yürüyüşünü taklit ediyormuş gibi görünüyordu. Büyük çadırın kapakları geriye çekilmişti ve insanlar çadırdan geceye boşanıyordu. Miles ile Ufaklık, temiz tıraşlı Cortado’ya benzeyen birini görme ihtimaline karşı dikkat kesilerek ve insan dalgasına direnerek içeri süzüldü. Arabistanlı Baltinglass’ı sahne kenarındaki sandalyesinde onları beklerken

buldular. Adamın yüzünde geniş bir gülümseme, gömleğinde ise patlamış mısır kırıntıları vardı.

“Görülesi gösteriydi!” diye bağırdı Baltinglass. “Muhteşem bir ihtişam! Sırf müziği dinleyerek neler olduğunu görebiliyordum ve başından sonuna kadar yere tek vinç bile düşmedi.” Bastonunu yakaladı ve ayağa kalktı. “Şimdi ne olacak Miles Efendi?”

“Şimdi akşam yemeği yenecek,” dedi Miles, “ama önce birkaç eşyanın kaldırılması ve Umor’un güzel bir ateş yakması gerek.”

Açıklıktaki kamyonların arasından geçtiler ve Umor’un yemek hazırladığı yere gittiler. Onlar Toki kardeşlerin arabasının etrafında dolanırken, pamuk şekere benzeyen saçlarının üzerine Ufaklık’ın verdiği fesi kondurmuş olan Doktor Tau-Tau, âdeti olduğu üzere mırıldanarak belirdi. Baltinglass’ın bastonuna takıldı ve Miles uzanıp tutmasa düşecekti.

“Lucifer’in kirli çamaşırları!” diye kekeleydi falcı. “O bastonla ne yaptığına dikkat etsene. Kör müsün?”

“Elbette körüm!” diye bağırdı Baltinglass. “Ya sen?”

“Saçmalama!” diye şişindi Doktor Tau-Tau, fesini düzelterek. “Bana öyle güçlü bir ikinci görü bahşedilmiş ki, bazen gözlerimin gördüğüne müdahale ediyor.”

Baltinglass hıhladı. “Sabah kahvaltıda ne yedim o zaman, Kâhin Ming?”

“Pastırma, yumurta, mantar, bir ton kızarmış ekmek ve bir kova demli çay,” dedi Tau-Tau duraksamadan.

“Şanslı tahmin!” diye bağırdı Baltinglass. “Annemin kızlık soyadı neydi?”

Doktor Tau-Tau, Baltinglass’ın kırışık yüzüne dikkatle baktı. Gözlerini yumdu ve parmak uçlarını kullanarak dairesel hareketlerle şakaklarını ovdu. “C’yle başlıyor...” diye mırıldandı.

“Curt... Cuss... uzaklardan geliyor...” Gözleri aniden açıldı. “Cousteau!” dedi. “Cousteau, değil mi?”

“Ben nereden bileyim?” dedi Baltinglass. “Bazı günler kendi adımları bile zor hatırlıyorum.” Yürümeye hazırlanarak bastonunu savurdu ve Doktor Tau-Tau incik kemiğini kurtarmak için geriye sıçradı. Baltinglass bir adım attı, sonra görünmez bir ağaca çarpmış gibi kalakaldı. Kaşları kalktı ve yüzü yün beresinin içinde kayboldu. “Eh, geri geri büküleyim, e mi!” diye bağırdı. “Gerçekten Cousteau’ydu. Annemin tam adı Elisabeth Lucy Cousteau’ydu. Sisinden çıkar gibi aklıma geldi.” Falcıya döndü. “Saçmalıklara ayıracak zamanım hiç olmamıştır,” diye bağırdı, “ama senin saçmalıkların kaliteli cinse benziyor. Belki tüm paketten faydalanmalıyım.”

“Ah, şey,” dedi Doktor Tau-Tau, kaygıyla Baltinglass’ın bastonunu gözleyerek, “bu akşam biraz başım kalabalık, bilirsiniz. Belki başka zaman...”

“Başın mı kalabalık?” diye bağırdı Baltinglass. “Sorun ne? Saçlarını mı yıkaman lazım?” Miles’a döndü. “Henüz akşam yemeği kokusu almıyorum Miles Efendi. Biraz saçmalık için zamanımız var mı?”

“Kesinlikle var,” dedi Miles. Doktor Tau-Tau’nun Baltinglass’ın annesinin adını nereden öğrendiğini bilmek istiyordu ve falcının direnmesi onu daha da meraklandırmıştı.

“Evet, şey... madem ısrar ediyorsunuz,” dedi Doktor Tau-Tau kuşkuyla. “Beni izlerseniz, kuşumun hazır olup olmadığına bakayım.”

“Ne dedin?” diye bağırdı Baltinglass, elini sağlam kulağına götürerek. “Ne yapıyorsun, kızarmış hindiye fal mı baktırıyorsun?”

“Hindi değil,” dedi Miles. “Bir Cava serçesi. Kuş bir kart seçiyor ve Doktor Tau-Tau da o kartı yorumlayarak fal bakıyor.”

“Öyle mi?” dedi Baltinglass. “Şansım varsa kupa kızını çeker. Şimdiye dek şans yüzüme güldüğünden değil. İki kez üzerine yıldırım düştü ve otuz senedir mavi bir gökyüzü ya da tombul bir bar kızı görmedim.”

Miles, Baltinglass'ın Tau-Tau'nun arabasının merdivenlerini tırmanmasına yardım etti. Falcı titrek bir elle kâhin kartlarını buldu ve buhur yaktı. “İçeri girin, içeri girin,” dedi Tau-Tau, onları kendi isteğiyle davet etmiş gibi büyük bir ihtişamlı.

Miles ve Ufaklık, Doktor Tau-Tau'nun yatağının ucuna oturdular ve onun kuş kafesini dolabın üzerinden alıp, yuvarlak masaya serilmiş kırmızı ve altın rengi kartların önüne yerleştirmesini izlediler. Küçük kuş hoplayarak kafesten çıktı ve üst üste binmiş zarfların üzerine çıktı. Gagasıyla bir tanesini seçti ve Doktor Tau-Tau'nun uzattığı ele sıçradı. “Aferin Satu,” dedi Tau-Tau nazıkçe. Kuş, avucundan rengârenk tohumlar yerken Tau-Tau, diğer eliyle zarfı silkeleyerek kartı çıkardı ve önüne koydu.

Doktor Tau-Tau loş kırmızı ışıkta karta baktı. “Hımm... hımm...” dedi, gizli anlamlar arayan birinden çok bir çürüğe bakan diş hekimi gibi. Kartı masaya koydu ve parmak uçlarıyla şakaklarını ovaladı. Baltinglass parmaklarıyla sandalye kolunu tıkırdatıyordu. “Dağlar görüyorum,” dedi Tau-Tau sonunda. “Dağların gölgesinde bir kasaba var... hayır, bir köy. Beyaz evler. Kırmızı çatılar. Köyün kıyısında üç kavak ağacı ve yanlarında küçük bir ev. Bir sürü küçük kız evin çevresinde oynuyor. Görüyorum... bir dakika...” İstasyonu kaybetmiş radyo gibi, sesi solup gitti, sonra geri geldi. “Kocaman bir domuz ve sırtında oturan küçük bir oğlan görüyorum. Yalınayak bir oğlan...”

“Rosie!” diye sözünü kesti Baltinglass, her zamankinden daha alçak sesle. Miles şaşkın şaşkın Ufaklık'a baktı ve kız omuzlarını silkti. Doktor Tau-Tau yine şakaklarını ovuyordu.

“Rosie iyi bir domuzdu,” dedi Baltinglass. Kör gözlerini geçmişe dikerek falcının arkasına baktı. “Tanıdığım herkesten daha bilgeydi. Sekiz kere doğurdu ve her seferinde sekiz yavrusu oldu. Toplamda altmış dört yavru ve bir okyanus gemisini doldurabilecek kadar torun. Yaşlıktan öldü ve kavakların altına gömüldü, ki bir domuz için sıra dışıdır, çünkü genellikle domuz pastırması olma talihsizliğine uğrarlar.” Derin derin iç çekti ve kafasının arkasını kaşdı. “İyi numaraydı,” diye bağırdı Doktor Tau-Tau’ya, “nasıl yaptığına dair en ufak fikrim yok, ama yalınayak gezdiğim, domuza bindiğim geçmişimi biliyorum zaten. Bu huzursuz yaşlı kemikleri gelecekte ne bekliyor, hı? Bunu söyleyebilir misin?”

“Sabır,” dedi Tau-Tau. “Gerçeğin perdesi daha...”

“Sabır denen şey fazla büyütülüyor,” diye bağırdı Baltinglass. “Senin ikinci görün gözlüğünü ararken ben, geleceği bu koltukta oturarak harcayacaksam, geleceği sormanın bir anlamı yok!”

“Ben... bir yolculuk görüyorum...” diye başladı Doktor Tau-Tau telaşla.

“Uzun mu?” diye sözünü kesti Baltinglass.

“Evet,” dedi Tau-Tau, ipek sabahlığının koluyla oynayarak. “Çok uzun. İçinde develer ya da belki atlar var. Bir dakika... görüyorum...” Yan yan Miles’a baktı, sonra bakışlarını hemen Baltinglass’ın kırıksık yüzüne çevirdi. “Bir başka büyük hayvan görüyorum. Belki... bir kaplan,” dedi.

Baltinglass hıhladı. “Bir sirkte yaşıyorsun, adam. Büyük hayvanlar görmemek için gözünü bağlaman lazım. Ve burada kaplanlar yok. Bunlar aslan. Kokuları tamamen farklı.” Bir cebinden pipo, diğerinden yıpranmış deri bir kese çıkardı ve keseden tütün alıp piponun çanağına tıkmaya başladı. “Sen geçmişle uğraş,” diye bağırdı, ceplerinde kibrit aranırken. “O konuda daha becerikli gibisin.”

Doktor Tau-Tau'nun yüzü kıpkırmızı oldu ve gözleri yularından fırladı. Öfke içinde masadaki kırmızı ve altın rengi zarfları topladı. Miles adamın kulaklarından buharlar çıkacağını sandı.

“Doğduğum yerde,” dedi adam hararetle, “çocukların arkadaşları kaplanlardı, domuzlar değil. Belki *sen* de aşına olduğun şeylerle uğraşmalısın.”

Arabistanlı Baltinglass sandalyede dimdik oturdu. İnce boynu eski kazağından çıkararak neredeyse iki kat uzadı ve kör gözleri doğrudan falcıya dikildi.

“Peki hangi ülkeymiş bu?” diye sordu.

Doktor Tau-Tau sinirli sinirli boğazını temizledi ve fesini düzeltti. “Duymamışsınızdır,” dedi.

“Bu dünyada benim duymadığım hiçbir yer yok,” dedi Baltinglass. “O ülkelerin üçte ikisinde kalmış ya da o ülkelerden geçmişimdir. Sen söyle.”

“Ma... Malabar,” dedi Tau-Tau. “Ben Malabar’da doğdum.”

“Geldiğin yerin Z’yle başladığını söylemiştin,” dedi Miles.

Doktor Tau-Tau korkulu bir ifadeyle baktı. “Bu doğru,” dedi. “Zanzibar, demek istedim. Zanzibar’dı.”

“Ha!” diye bağırdı Baltinglass. “Malabar, Zanzibar. Otel Bar olmadığından emin misin?”

“Uzun zaman önceydi,” dedi Tau-Tau alçak bir sesle. “Doğumumu hatırlamıyorum.”

Arabistanlı Baltinglass başını hafifçe çevirdi. Dikkatle dinliyor gibiydi. “Bir daha söyle,” diye bağırdı.

“Neyi söyleyeyim?” dedi falcı. “Doğumumu hatırlamadığımı mı?”

“Doğğğum,” diye taklit etti Baltinglass. “Sana bir şey söyleyeyim Doktor Tay-Tay. Ben bu ülkeyi enine boyuna dolaştım. Başka ülkelere de gittim ve var olan bütün aksanları bilirim.

Kendi aksanının üzerine ne tür bir aksan yapıştırmaya çalıştığını bilmiyorum, ama bastonuma takıldığından beri kafamı meşgul ediyor ve nedenini şimdi biliyorum. Altında sakladığın aksanı duyabiliyorum.”

Doktor Tau-Tau ayağa kalktı ve kuş kafesini aldı. “Eh,” dedi telaşla, uzanıp kafesi dolabın tepesine koyarak. “Sizi bilmem, ama ben acıktım.” Miles ile Ufaklık’a döndü ve gülümsemeye çalıştı. “Bütün yemek bitmeden o ateşin başına dönsek iyi olacak, ne dersiniz?”

Baltinglass bastonunu masaya indirerek herkesi yerinden sıçrattı. “Yaşlı ve kör bir aptala benzeyebilirim,” diye bağırdı, “ama yalnızca yaşlı ve körüm. Benim çocukluğumun geçtiği köyü nasıl tarif edebildiğini buldum. Sen de bir tükürük mesafesi uzakta doğdun. Kirlisu aksanı duymuşsam, seninki odur ve hayatımın ilk on senesi boyunca başkasını duymadım. Sen sahtekârsın Tau-Tau ve görebiliyor olsaydım, sen daha botlarının bağcıklarını bağlayamadan ben asıl adını alnına yapıştırdım.”

YIRMİNCİ BİRİNCİ BÖLÜM

CELESTE'İN ÇIRAĞI

Maskesi inmiş, dehşete düşmüş Doktor Tau-Tau, havası sönmüş gibi bütün ağırlığıyla sandalyeye çöktü. “Bu uzun zaman önceydi,” dedi sessizce, “bir başka hayatta. Şimdi dışarı çıkıp herkese söylersin herhalde.”

“Söylersen ne olur?” dedi Baltinglass. “Yıldızlar gökyüzünde dönmeyi bırakır mı?”

“Senin için hayır,” dedi Tau-Tau. “Ama Doktor Tau-Tau için bırakır. Görünüşümü değiştirip kendime yeni bir hayat yaratmak senelerimi aldı ve beni artık kimsenin tanımayacağını düşünsem de, eve yaklaştığımızda kendimi belli etmemeye çalışıyorum. Kim Kirlisu Yeni Sokak’tan Noel Dank’e fal baktırır?”

“Dank,” dedi Baltinglass kendi kendine, “Dank Tuhafiye ve Üretimine Son Verilmiş Eşyalar dükkânından Dank mi? Köşedeki cenaze levazımatçısının yanındaki?”

Doktor Tau-Tau, Baltinglass'ın onu göremediğini unutarak başını salladı. Kör kâşif bir süre, düşünceler içinde alnını kırıştırarak piposunu çekiştirdi. “O zaman sen ihtiyar Phelim'in en küçük oğlu olmalısın. Tombul çocuk. Doğru hatırlıyorsam, seni dükkânı devralmak üzere yetiştiriyordu. Nasıl oldu da böyle gezgin bir dolandırıcı oldun? Bu konuda hazırlanmış bir eğitim seti falan mı aldın?”

“Ben önemli bir kâhin ve ünlü bir şifacıyım,” dedi Doktor Tau-Tau, yine havaya girerek. “Kader, beni bu oğlanın kehanet sanatında çok ünlü olan annesinin çırağı yaptı.”

Arabistanlı Baltinglass, Miles'a döndü. “Bunu duydun mu Miles Efendi?” diye bağırdı. “Bu sahtekâr, annenin şanını lekeliyor, senin adına bastonumun tadına memnuniyetle baktırım. Sen söyle yeter.”

“Sanırım doğru,” dedi Miles. “Annem hakkında çok bilgim yok. Ben doğarken ölmüş.”

“Eh, işte bu çok yazık olmuş!” dedi Baltinglass. Dönüp bastonunu Doktor Tau-Tau'nun olduğu yere uzatırken neredeyse adamın gözünü çıkarıyordu. “Umarım çocuğa annesini doğru düzgün anlatmışsındır. Kendisi onu tanıma şansına sahip olamamış.”

“Evet, evet, anlattığımdan eminim,” dedi Tau-Tau.

“Hayır, anlatmadın,” dedi Miles. “Neye benzediğini bile bilmiyorum.”

“Ah, gerçekten mi?” dedi Doktor Tau-Tau. Ayağa kalktı ve bakır çaydanlığının altındaki sobayı yaktı.

Hava masala çayının kokusuyla doldu ve adam kokuyu derin derin içine çekti. “Bu koku bana hep Celeste'le ilk karşılaşmamızı hatırlatacak. Hem de bu karavanda!”

Miles öne eğildi. Annesini, şimdi Doktor Tau-Tau'nun ağırlığı altında gıcırdayan döşemeli taburede otururken hayal etti. Babasının kahkahası da kampın içinde, başka bir yerden gürlüyordu. Celeste'in esmer, dingin varlığını neredeyse hissedebiliyordu, ama yüzünü hayal edemiyordu.

“Falına baktırmak için mi geldin?” diye sordu.

“Tam olarak değil,” dedi Tau-Tau. “O sırada vergi dairesinde çalışıyordum ve titizliğim sayesinde hızla yükselip dairenin müdürü olmuştum. Sirk kasabaya geldiğinde, özellikle ek gösterilerde ne kadar paranın el değiştirdiğini öğrenmek için gizli bir soruşturma yapmak üzere gönderildim. Ödemeleri gereken vergiyi ödemediklerinden kuşkulanıyordum.”

“Yani sahtekâr olmadan önce vergi tahsildarıydın, öyle mi?” diye bağırdı Baltinglass. “Kariyer basamaklarını tırmanmak derken neyi kastettiğini anlayabiliyorum.”

“Annem nasıl biriydi?” diye sordu Miles.

“Celeste,” dedi Doktor Tau-Tau, küçük porselen fincanlara masala çayı doldurarak, “hiç hayal ettiğim gibi değildi. Ben büyük, altın halka küpeler ve düğümlü eşarp hayal etmiştim; bütün o falcı süslerini, ama onun üzerinde beyaz, sade bir elbise ve deniz kabuklarından yapılmış bir kolye vardı. Kristal küresi yoktu, yalnızca bir buhurdanlığı ve masanın üzerinde, önünde bu güzel kokulu çayla dolu bir demlik. Saçlarının çok koyu olduğunu hatırlıyorum, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım yüzünü gözlerimin önüne getiremiyorum. Halbuki, o ilk tanışmadan sonra onu seneler boyunca gördüm.”

“Falınıza baktı mı?” diye sordu Ufaklık.

“Baktı ve gördükleri beni şaşırttı. Benim sıra dışı bir adam olduğumu hemen anladı ve birkaç dakika içinde sahip olduğum yetenekleri benim yapabileceğimden daha iyi sıraladı. Gelip onu görme ihtiyacı hissetmem onu çok eğlendirmiş gibiydi.”

Baltinglass hıhladı, ama başı önüne düşmüştü ve Miles hıhlamanın Tau-Tau’nun hikâyesi hakkında bir yorum mu, yoksa bir horlamanın başlangıcı mı olduğunu bilemedi. “O zaman orada olmanın asıl nedenini biliyor olmalı,” dedi Miles.

“Ah,” dedi Doktor Tau-Tau, uzanıp ona bir fincan çay vererek. “Daha az deneyimli bir müfettişi bir dakikada kandırabileceğinden eminim, ama ben gizli işler konusunda uzmandım.

Gizli kişiliğimi daha inandırıcı kılmak için zihnimi boşaltmanın kusursuz bir yolunu geliştirmiştim.” Tekrar uzandı ve Ufaklık’a da bir fincan verdi, sonra parmaklarını şakaklarına götürdü. Gözleri dramatik bir biçimde pörtledi. “Zihnimin içi demirden bir duvar gibi. İşim onun için bilinmeyen bir cisimdi. Kendi de öyle söyledi, ki deneyimsiz bir falcı sayılmazdı. Bende büyük bir kâhin potansiyeli gördüğünü söyledi.”

“O zaman ne kadar para aldığını öğrenebilmişsinizdir, herhalde?” diye sordu Ufaklık.

Doktor Tau-Tau taburesinde doğruldu. “Bu tuhaftı,” dedi. “Bana, verdiği hizmet karşılığında tek kuruş almadığını söyledi. Bu beni çok şaşırttı ve aslında, tam o bunu söylerken kocası arabadan bir şey almaya içeri daldı; bu, kocası için de yeni bir haberd. Celeste’in bu gerçeği ondan da sakladığını görebiliyordum.”

Miles bunu bir an düşündü ve kendi kendine gülümsedi. Bu, aklına zekice bir plan geldiğinde yüzüne yayılan gülümsemenin aynısıydı, kendisi bilmesede, Celeste’den miras aldığı bir gülümseme. Gerçekten de, vergi müfettişine bunca senedir parayla hiç ilgilenmediğini söylerken onun yüzünde de aynı gülümseme vardı.

“Nasıl onun çırağı oldunuz?” diye sordu Ufaklık.

“Bu, sonraki senelerde oldu,” dedi Doktor Tau-Tau. Baltinglass’ın kırışık dudaklarından uzun, gürleyen bir horultu kaçtı ve Tau-Tau gürültünün üzerinden sesini duyurabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı. “İşime döndüm, ama Celeste’i aklımdan çıkaramıyordum. Tekinsiz ileri görüş yeteneği hafızamda taze kaldı ve sirk tekrar geldiğinde, gerçek yolumda yürümeye karar verdim. Bir kez daha Celeste’i görmeye gittim ve ikinci görüş ile şifa sanatları hakkında bildiği her şeyi bana öğretmesini istedim. Başta hemen reddetti, ama sonunda, sanırım benim gizli güçlerimi görmezden gelmenin

anlamsız olduğunu ve en azından yücelik yoluna beni kendisinin koyabileceğini fark etti. Heyhat, uzun süre onun çırağı olamadım. Öldüğünde, atına bakmayı ve arabasını yeniden boyamayı içeren ön eğitimimi daha yeni tamamlamıştım. Yine de, sonsuza dek yas tutamazdım. Onun ölümü yeteneklerime duyulan ihtiyacı daha da arttırmıştı. Sulawesi Adası'nda geçirdiğim eski hayatlarımdan birinde taşıdığım Doktor Tau-Tau'nun adını takındım ve Oscuro Sirki'nde onun yerini aldım. Barty Fumble aklını oynattığından ve sen... sen daha küçük bir bebektin... günlükleri de bana kaldı.”

“Ama sonra onları kaybettin,” dedi Miles.

“Heyhat... evet,” dedi Doktor Tau-Tau. Sesini alçalttı ve pencerenin dışında biri saklanıyor olabilirmiş gibi, omzunun üzerinden arkaya baktı. “Büyük Cortado'nun canı öfkesi o kadar büyüktü ki, sirkten kaçarken üzerimdeki giysilerden başka hiçbir eşyayı alamadım. Günlükler Celeste'in ailesinden miras kalmıştı ve nesillerin biriktirdiği bilgiyi içeriyordu. Onları kaybetmek benim için büyük trajediydi. Uzun yolculuklarım sırasında, o bilgiyi elimden geldiğince tekrar biriktirmeye çalıştım ve bir gün geri dönüp, günlükleri bıraktığım yerde yeniden bulacağımı umdum.” Derin derin iç geçirdi. “Boş bir umuttu. Günlüklerden bir daha iz bulamadım.”

Miles, Doktor Tau-Tau'ya sirk seyircileri arasında Büyük Cortado'yu görüp görmediğini sormak için ağzını açtı, ama o bir şey söyleyemeden Baltinglass'ın gözleri açıldı. “Ve o günlükleri bulursan,” diye bağırdı kâşif, “onlar oğlana ait. Bunu sakın unutma, yoksa daha iki kere yutkunamadan tekrar eski vergi müfettişi Noel Dank olursun.” Bastonunu kan kırmızı halıya sapladı ve güçlkle ayağa kalktı. “Şimdi, şu akşam yemeği ne oldu?” diye sordu. “Dışarıda bir şey fındık gibi tatlı kokuyor ve bir an önce dışarı çıkmazsam ihtiyar dişlerim ağzımdan fırlayıp bensiz gidecek.”

YIRMİ İKİNCİ BÖLÜM

TİTREK FIŞKI

S arınıp sarmalanmış ve kül yutmamış Arabistanlı Baltinglass ateşin başında oturmuş, bir ekmek parçasıyla tabağını sıyrıyordu. Tabağı temizlenince geçirdi ve cebinde piposunu aradı. “Moğol ziyafetlerine katıldım, krallarla yemek yedim,” dedi, kulak veren herkese, “ama karnımı bu kadar güzel doyurduğumu hiç hatırlamıyorum. Şefe tebriklerimi iletin. Umarım tenceresi hiç soğumaz.”

“O zevk bana aitti,” dedi Gila.

“Şef benim!” dedi Umor. “Sen yemek pişiremezsin bile.”

“Doğru, ama iltifat kabul edebilirim,” dedi Gila. “Sen başarılı olduğun alanda kal, ben gerisini hallederim.”

“Bizim geldiğimiz yerde,” dedi Fabio, “iyi bir yemek, güzel bir hikâye ister.”

“O konuda yardım edebileceğimden emin değilim,” dedi Baltinglass. “Hikâyeler kafamın içinde, elmanın içindeki kurtlar

gibi kıvranıyor ve hepsi o kadar uzun süredir karmakarışık duruyor ki birini diğerinden ayırmak zor iş.”

“Hepsini anlat o zaman!” dedi Umor.

“Ele avuca sığmazlarsa biz toparlarız,” dedi Fabio.

Miles, Baltinglass'ın duvarındaki sararmış gazete kupürlerini ve arkalarında gizlenmiş olması gereken zengin hikâyeleri düşündü. Birinde Baltinglass bir imparator lahdinin ağzındaydı, diğerinde bir uskunanın donanımlarına tünemişti, bir başkasında uzun, sivri sakallı vakur biriyle el sıkışıyordu. Miles'i en çok meraklandıran küçük, soluk bir fotoğraftı. Çok daha genç bir Baltinglass'ı devasa bir ağacın dibinde, sıırıslıklam ve sol bacağı kocaman sargılar içinde gösteriyordu. Yüzünü tuhaf bir biçimde buruşturmuştu, ama Miles'i asıl meraklandıran genç kâşifin kafasındaki şapkaydı.

“Bize çivili şapkanın hikâyesini anlatın,” dedi Miles.

Baltinglass hızla Miles'a döndü. “Ne şapkası?” diye sordu. “Ne çivisi?”

“Duvarınızda bir fotoğraf var,” dedi Miles. “Siz bir ağacın dibinde duruyorsunuz ve üzerinde uzun bir çivi olan bir tür miğfer takmışsınız.”

“Öyle bir fotoğraf yok,” diye bağırdı Baltinglass.

“Var,” diye ısrar etti Miles, iyice meraklanarak. “Köşede, otetekli tahta adamın üzerinde.”

Baltinglass sararmış parmaklarla tıraşsız çenesini sıvazladı. “Tahta adamın üzerinde, hı? O, köpekli kızakla Yukon'u geçerkenki fotoğrafım değil mi?”

“Hayır,” dedi Miles. “O, karşı duvarda, acılı şişkinlikler doktorası belgenizin üzerinde.”

“Eh, balina yağı gibi kızarayım, e mi!” diye mırıldandı Baltinglass. “Fotoğrafların sorunu da bu işte; içlerinde ne olduğunu

el yordamıyla anlayamıyorsun. Onu seneler önce patates kabuklarıyla birlikte attığımı sanıyordum.”

“O zaman bize komik şapkayı anlat,” dedi Gila.

“Sivri hikâyeleri severiz,” dedi Umor.

Baltinglass homurdandı. “En keskin dişli hikâyeleri seçmek konusunda yeteneğin var Miles Efendi. O komik bir şapka değil, teksorguç. Onu nasıl bulduğumu anlatırım, ama yastığımı kâbuslarla dolu bulursan beni suçlama.”

Piposunu yaktı ve bir süre sessizlik içinde çekiştirdi. Sirk göstericileri yerleştiler ve onun başlamasını beklediler. Herkes iyi bir hikâyeyi sever ve en çok da yolu yuva sayanlar hikâyelere değer verir.

“Ben yerinde duramayan bir gençken,” diye başladı Baltinglass, “kasabamızda Titrek Fıskı adında bir adam yaşardı.”

“Ne tuhaf bir isim,” dedi Umor.

Baltinglass kör bakışlarını küçük palyaçoya çevirdi. “Her biriniz bir kez sözümü kesme hakkına sahipsiniz,” diye bağırdı. “Yoksa Ingrid dersinizi verir.”

“Ingrid kim?” diye sordu Umor.

Baltinglass bastonunu kertenkele kadar hızlı uzattı ve sertçe onun incik kemiğine vurdu. “İşte Ingrid bu,” dedi. Umor bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra fikrini değiştirdi ve tekrar kapattı.

“Titrek Guano'nun asıl adı Seamus Baltinglass'dı,” diye devam etti Baltinglass. “Babamın küçük erkek kardeşiydi ve çocukluğundan itibaren, domuz çiftçiliğine ilgi duymadığı belliydi. Genç bir delikanlıyken evden kaçtı ve on beş sene dönmedi. Bu süre içinde başına her ne gelmişse, kafasını yumurta gibi karıştırmıştı ve döndüğünde artık bambaşka biriydi. Kafasında tuhafın da tuhafı bir şapka taşıyordu; yarım kavuna benzeyen yuvarlak, metal bir şapka ve tepesinde de uzun bir çivi. Onun

ne olduğunu ya da onu nereden bulduğunu söylemiyordu, ama biri kafasından çıkarmaya çalıştığına tren düdüğü gibi bağıyordu. Kısa zamanda insanlar denemekten vazgeçti ve şapkayı olduğu yerde bıraktı. Seamus içeride kalmaktan ölümcül derecede korkuyordu ve bunun yerine, gece gündüz, hava nasıl olursa olsun sokaklarda dolaşiyor, bağırp çağırıyor, görünmez yaralarının saldırısına uğramış gibi çırpınıyordu. Fazla zaman geçmeden insanlar ona Titrek demeye başladı.”

“Ya Fışkı adı?” diye sordu Miles.

“Onun nedeni kokuydu,” dedi Baltinglass. “Güçlü bir yarsa dışkısı kokusu yayıyordu; su ya da sabunla da çıkmıyordu. Yine de, bu kötü bir şey değildi, çünkü fark ettirmeden insanlara yaklaşmasını engelliyordu. Titrek, aklını tamamen oynamıştı ve insanlar onun yaklaştığını bilmek istiyordu.

Köylülerin çoğu ondan korkuyordu, ama ben korkmuyordum. Daha küçük bir çocuktum, ama o bana başkalarıyla değil, kendisiyle savaşıyormuş gibi geliyordu. Sessiz günlerinde konuşmaya bayılırdı ve ben de dinlemekten mutlu olurdum. Titrek’in anlattığı hikâyelerde ne bir düzen, ne de bir mantık vardı. Hep, Altın Gölü’nü anlatacağına söz vererek başlardı, ama ben onu o yöne döndürmeye ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir şekilde o hikâyeye hiç gelemezdi. Bir seferinde, tamamen bakırlara bürünmüş sekiz adam tarafından kovalandığını anlattı. Bir başka seferinde de, sarı cüppeli keşişlerin ona dumandan kâğıt yapmasını öğrettiğini. Ama hikâyeleri ne kadar çapraşık olursa olsun, zihnimi o dar vadinin ötesinde beni bekleyen tuhaf ve harika dünyaya açtı. Ben de domuz çiftçiliği yapmayı bir başkasına bırakmaktan mutluluk duyacağımı düşünmeye başladım.

On dördüncü doğum günümde donanmaya katıldım ve arkama bile bakmadan Kirlisu’yu terk ettim. Ancak üç sene

sonra izin alıp eve döndüm ve döndüğüm günden önceki gün Titrek öldü. Nasıl bilmiyorum, ama Kirlisu'ya yaklaşırken onun öldüğünü biliyordum. Köy manzarasında eksik bir diş gibi boşluk vardı sanki. Onu kovalayan delilikten saklanmak için ağaca tırmanmış ve orada, yerle gök arasında, ruhunu teslim etmiş. Onu cenaze için hazırladıklarında görmeye gittim ve cenaze levazımatçısı Roger Murtice beni kenara çekti. 'İhtiyar kaçığa senden başka kimse zaman ayırmadı,' dedi, bana pis bir bohça vererek, 'bu yüzden bunu sana sakladım.' Ondan kurtulduğu için rahatlamış görünüyordu."

Baltinglass hikâyesini toparlamak için biraz ara verdi. "Herhalde," dedi, özellikle kimseyi hedef almadan, "bu sirkte bir yerde bir şişe cin vardır. Benim eski hummanın üzerime çöktüğünü hissediyorum ve çok geç kalmazsa, ilaç olarak bir parça içki, canavarı mahzende tutabilir."

"Tabii, elbette," dedi Kontes Fontainbleau. "Ufaklık, hadi canım git de karavanımdaki dolaptan bir şişe getir. Eunice'i sakın dışarı salma. Biraz üşüttü, ısınsın diye onu yatakta bıraktım."

Ufaklık karanlığa daldı ve Baltinglass hikâyesine devam etti.

"Seneler boyunca donanmada çalıştım. Bu, beni dünyanın her köşesine götüren bir maceraydı. Çekingen insanların pul biriktirmesi gibi, ben de anılar biriktirdim."

Miles gözünü Ingrid'den ayırmadan boğazını temizledi. "Bohçada ne olduğunu bize söylemediniz," dedi.

"Sormadınız ki," diye bağırdı Baltinglass.

"Şimdi soruyorum," dedi Miles.

"Teksorguçtu, elbette. Titrek Fıskı'nın gece gündüz taktığı ve sahip olduğu, geride bırakabileceği tek şeydi. Yakından

incelediğimde, tamamen bakırdan yapılmış olduğunu gördüm. İnce bir desenle süslenmişti ve üzerinde epey çalışılmış gibi görünüyordu, ama amacının ne olduğunu hiç bilmiyordum ve biraz hayal kırıklığına uğramıştım.” Baltinglass görmeyen gözlerini Miles’a çevirdi. “O anda, hayatımı iki kere kurtaracağı hiç aklıma gelmemişti,” dedi sessizce, “bedel olarak iki gözümü isteyeceği de...”

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TEKSORGUÇ

Dili damağına yapışmış, tütünden sararmış Arabistanlı Baltinglass kibriti piposuna tuttu ve bir an sonra duman bulutunun arkasında kayboldu. Karanlıkta bir bebek ağladı, bir kadın sesi ona usul usul ninni söyledi. Hava ılık ve yoğundu, sanki yaklaşan yağmurun kokusunu taşıyordu.

“Teksorguç hayatını nasıl kurtardı?” diye sordu Gila.

Baltinglass içini çekti. “O şeyi seneler boyunca çantamda taşdım ve bir süre sonra orada olduğunu bile unuttum. Bir gece, Fuera rıhtımında, Eski Katran Fıçısı adlı bir meyhanedeydim ve oranın müdavimlerinden emekli bir profesörle kâğıt oynuyordum. Çok eğitilmiş bir adamdı ve onun arkadaşlığından keyif alıyordum, ama doğrusunu isterseniz kızıyla daha çok ilgileniyordum. Gertrude adında, çok hoş bir genç hanımdı. İradesi kuvvetli ve vücudu biçimliydi. İlerleyen saatlerde sık sık meyhaneye gelip babasını alırdı ve sanırım o da benden hoşlanmıştı.”

“Gertrude mu?” diye sordu Miles. “Leydi Partridge miydi?”

“Başka kim olabilir Miles Efendi?” diye yanıt verdi Baltinglass, dalgın dalgın bastonuyla Miles’in incik kemiğine vurarak. Miles, Baltinglass’ın kalbini çalan genç Leydi Partridge’i gözle-
rinin önüne getirmeye çalıştı, ama başaramadı.

“O özel gecede, oyunda şansım yoktu ve tek kuruşum kalmayana kadar oynadım,” diye devam etti Baltinglass. “Madeni para kalmış olabileceğini düşünerek çantamı karıştırdım ve para yerine Titrek Fıski’nin teksorgucunu buldum. Profesör onu görünce, hemen daha yakından görmek istedi. ‘Bunu nereden buldun, bilmiyorum dostum,’ dedi bana sonunda, ‘ama ne kadar büyük bir hazine olduğunu bilmiyorsun, yoksa çantanda takırdıyor olmazdı.’ Hemen dairesine dönmemiz konusunda ısrar etti. Dairesi tavana dek kitaplar ve parşömenlerle doluydu. Oraya vardığımızda teksorgucu güçlü bir lambanın altına koydu ve geceyi eski ciltleri karıştırıp, kendi kendine mırıldanarak geçirdi. Bu arada, Gertrude’la ben de sabaha kadar sohbet ettik ve sonunda eski bir koltukta uyuyakaldım.

Profesör ilk ışıklarla beni sarsarak uyandırdı. Izgaraya düşmüş çekirge gibi zıplıyordu. Kendi kitaplarından, şapkadakilere çok benzeyen simgelerle desenler gösterdi ve teksorgucun Dagat halkından geriye kalan tek eser olduğunu söyledi.”

“Kim halkı?” dedi Kontes Fontainbleu.

“Dagatlar, yüzyıldan fazla zaman önce, El Bab limanında yaşamış bir halktı. Nesiller içinde limanı zengin bir ticaret merkezine dönüştürmüşlerdi, ama sonunda denizci barbarların saldırısına uğradılar. Savunmaları aşıldı ve katledilmeyenler de, tek bir uskunaya yükleyebildikleri servetle kaçtılar. Geriye kalan o bir avuç Dagat’ın kaderi tarihte unutuldu, ama rastlantı eseri profesör, Dagat kültürünü derinlemesine incelemişti. Teksorguçtaki simgeleri hemen tanımıştı ve çevresinde kıvrılan çizgilerin bir tür harita olduğunu fark etmişti. Profesör,

Dagatların El Bab'dan kaçıp kıyıyı takip ederek yolculuk ettiklerine ve Sindhu Deltası'ndaki mangrov bataklıklarında saklandıklarına inanıyordu. Orada gemileri batmıştı ya da onlar bilinçli olarak batırmışlardı ve teksorgucun kendisi de hayatta kalan Dagatların –hayatta kalan olduysa tabii– kaybettikleri serveti bulmasına yardımcı olsun diye yapılmıştı.”

“Uzun çivi neden?” diye sordu Fabio.

“Profesör ondan pek emin değildi,” dedi Baltinglass. Çivinin yol bulmaya yardımcı olan bir tür güneş saati olduğunu düşünüyordu. Ben onun kullanışlı bir silah olduğunu düşünüyordum, ama barbar yontmak gerektiğinde denge açısından iyi bir kılıç daha faydalıdır. Her durumda, profesör gecikmeden bir keşif gezisi başlatmak için yeterince bilgi sahibi olduğunu hissetti. Donanmadaki sözleşmem yeni bitmişti ve anlatılamaz bir serveti arama fikri, on sene daha kırbaç altında çalışmak için sözleşme imzalama fikrinden daha cazip geldi. Mücevherler ve ihtişam içinde dönüp, güzel Gertrude'un sağlam basan ayaklarını yerden kesmeyi düşünüyordum.

Böyle bir macerayı finanse edecek para ne bende, ne de profesörde vardı; ama profesörün bir planı vardı. Lardeli Lord Partridge diye genç bir züppe Fuera'daki Regal Oteli'nde kalıyordu. Bataklık gibi para yutabilecek entrikası olan herkes için kolay av olduğu söyleniyordu. Söylentiler doğru çıktı. Onu odasının balkonunda, ağzı kızarmış ekmeğe ve marmelat dolu halde bulduk. Yarım saat sonra ise çek defterini açmış, bir Japon balığının poposundan çıkan kabarcıklar gibi sıfırlar döküyordu.

Zor anlarda yardımı dokunacağını bildiğim iki eski denizci ayarladım ve Partridge'in parasıyla küçük bir uskuna tuttum. Daha bir hafta geçmeden, ambarları erzak ve araçlarla doldurmuş, profesörün kitap ve harita dolu sandığını taşımasına yardım ediyordum. Yerel gazeteden bir muhabir bir şekilde planlarımızı haber almıştı. Kulakları sürahi kulplarına benzeyen,

taze yüzlü, Tenniel adlı bir oğlan –yüzünü dünmüş gibi hatırlıyorum– yola çıkmamızdan bir gün önce, yerel gazete gezimizi ilk sayfa haberi yaptı. Ertesi sabah rıhtımdaki kalabalık o kadar yoğundu ki, iğne atsan yere düşmezdi.

Elbette, Gertrude da bizi uğurlamaya gelmişti. İhtişam içinde demir aldık ve şafağa doğru yola çıktık. Yalnızca beş kişiydik. Ben, kitap ve haritaları olan profesör, ücretli tuttuğumuz, Gannet ve West adlı iki kişi, bir de gezinin belgelenip fotoğraflanması gerektiğine dair beni ikna eden, yolda yardımcı doku-nabileceğine inandığım Tenniel adlı gazeteci vardı.

Sert rüzgârı arkamıza aldık ve üçüncü gün, öğlen vakti, ufukta mangrov bataklıklarının gri-yeşil bir leke halinde görebiliyorduk. Deltaya girdiğimiz yerde kanallar geniş ve açıldı, ama kısa zamanda sığ ve köklerle dolu oldular ki uskunayı demirleyip, küçük cankurtaran sandalıyla devam etmek zorunda kaldık. Çarpık ağaçların arasında ağır ağır kürek çektik. Sudaki her dalgalanma aç bir timsah olabilirdi. Profesör kitaplarını karıştırıyor, teksorgucu bir gözlük yardımıyla inceliyordu. Arada, ya bir kanala işaret ediyor ya da bizi döndürüp bir başka yönü deniyordu. Endişeden ateşlenmişti ve nerede olduğumuzu bizden daha iyi bilmediğinden kuşkulanmaya başlamıştım.

Mangrovlar arasındaki üçüncü günümüzde, profesörün ateşi çok yükselmişti ve erzağımız da bitmek üzereydi. Şansımızın tükendiğine inanıyordum ve bu kadar uzun sürecek bir aramaya böylesine hazırlıksız geldiğim için kendi kendime küfrediyordum. Kuru zeminli bir adada duran geniş bir ağaç görünce dinlenmek için oraya yanaştık. Profesör jöle gibi titriyordu. Teksorguç elinden düştü ve suya doğru yuvarlandı. Onu aldım ve güvende olsun diye kemerime taktım. O noktada, profesöre tam olarak ne aradığını sormanın akıllıca olacağını düşündüm, çünkü görece kadar yaşacağını sanmıyordum.” Baltinglass öne eğildi ve sesini alçalttı. Kamp ateşinin çevresindeki herkes de kaleydoskopta kayan boncuklar gibi öne eğildi.

Profesör gülümsemekle yetindi ve ayağa kalkacak gücü olsa, attığı taşın muhtemelen batık hazinenin tam ortasına düşeceğini söyledi. Ağacın uzak tarafına bakmamı istedi. Dediğini yaptım ve bir cennet manzarasıyla karşılaşarak hayrete düştüm. Tam orada, onca pis kokulu kanalın ortasında, serin berrak sudan bir lagün vardı. Güneş, tıpkı bir elmas kolye gibi suyun yüzeyinden yansiyordu ve kar beyazı su kuşları kenardaki sığıklarda dikkatle adım atıyordu. Seamus amcamı düşündüm ve onun da gençken tam bu noktada durup durmadığını, onu genç bir maceracıdan çocukluğumda tanıdığım kaçık adama dönüştürenin ne olduğunu merak ettim.

Gannet ile West'i timsahlara karşı nöbete diktim, sonra daha fazla gecikmeden suya girdim. Lagün pek derin değildi; her an bir altın külçeye ya da paha biçilmez bir kadehe takılmayı bekliyordum. Su çeneme geldiğinde yanımda getirdiğim deniz gözlüğünü taktım ve derin bir nefes aldım. Profesörün bizi doğru yere getirdiğini anlayınca kalbim heyecanla çırpındı. İki yanımda eski bir geminin çürümeye yüz tutmuş kirişlerinin dev bir yaratığın kaburgaları gibi çamurdan çıktığını görebiliyordum. Eğildim ve çok fazla karıştırırsam hiçbir şey göremeyeceğimi bilerek, dikkatle yumuşak çamurları kazdım. Hiçbir şey bulamadım; ne madeni bir para, ne bir fincan, ne de takma bir diş. Daldım ve defalarca kazdım, ama geminin keresteleri arasına halı gibi serilmiş altınlar, yosunların içinde gizlenmiş değerli taşlar yoktu. Moral bozukluğu içinde son kez yüzeye çıktım. Enkazı bizden önce bulanlar olduğu çıktı, belki defalarca gelmişlerdi ve Dagat'ın efsanevi servetinden tek kuruş kalmamıştı.

Gannet'in bana bir şeyler bağırdığını duydum; ama ben daha ne olduğunu anlamadan bir şey sol bacağımı dizimin altından yakaladı ve kuvvetlice büktü. Tavadaki krep gibi takla attım ve suyun altına sürüklendim. Kocaman, pullu bir ayak göğsüme

dayandı ve ciğerlerimde kalan hava da kabarcıklar halinde fıskırıp gitti. Bir timsah bacağıma ağzına almıştı ve sarı gözleriyle bana bakıyordu. İşimin bittiğini düşündüm, ama aniden kemerrime taktığım teksorgucu hatırladım.

Baltinglass duraksadı ve bir an için sol incik kemiğini ovaladı. “Tuhaf olan şu ki, o çiviye gözüne saplarken yaratık için üzıldüm. Ben budalaca bir maceranın peşindeydim, o ise dürüstçe yemek avlamaya çalışıyordu. İyi nişan alınmış bir dürtmeyle onu kaçırabileceğimi biliyordum. Gerçekten de beni hemen bıraktı, ama bacağıma da köpek mamasına çevirdi. Yara izleri hâlâ duruyor. Deli bir konserve açacağına saldırısına uğramışım gibi görünüyor.”

Arabistanlı Baltinglass pantolonunun paçasını dizine kadar sıyırdı. Incik kemiğinin üzerindeki çarpık yara izleri ateş ışığında parıldadı ve seyirciler hep bir ağızdan nefeslerini tuttular. Miles öne eğilip baktı. Neden olduğunu bilmeden, uzanıp yaşlı adamın sakat bacağına dokundu ve Yeryüzü’nün, altında dönmeye başladığını hissetti. Gökgürültüsünün uzak gürlemesi solup dindi ve sirk halkının mırıltıları kulaklarında zayıf bir uğultuya dönüştü. Tıpkı Dulac Zipplethorpe’un yüzündeki kanı silerken olduğu gibi, hafif ve hava dolu hissediyordu. Baltinglass’ın sesini, çok uzaktan geliyormuş gibi duyuyordu.

“... o günden bugüne ağrısı hiç dinmedi. Sabah, öğlen ve...” Baltinglass aniden sustu. Miles elini çekti ve dimdik oturdu. Başını dönüyordu ve kütükten düşmekten korkuyordu. Gözlerini açtığı zaman Baltinglass’ın parmaklarını incik kemiğinin üzerinde gezdirdiğini gördü. “Eh, çamaşır suyuna yatırılıp şişeleneyim, e mi! Lanet şey şimdi de uyuşturdu. Daha önce hiç böyle olmamıştı.” Pantolon paçasını indirdi ve bacağına gerdi. Dizi bir tüfek gibi “çat” diye ses çıkardı.

“Daha sonra anlaşıldığı gibi, hayvanı oracıkta öldürsem daha iyiydi,” diye devam etti yaşlı adam. “Gannet ile West sudan

çıkma yardım etti. Gannet ilkyardım kutusunu getirip bacağımı sarmaya başladı. İşini bitirdiğinde ise genç Tenniel, ağacın yanında durup fotoğraf çektirmem konusunda ısrar etti. O, fotoğraf makinesini ayarlarken, tuhaf bir biçimde, aniden teksorgucu kafama takmak istedim. O şey hayatımı kurtarmıştı ve bulabildiğim her tür şansa ihtiyacım vardı. Şapkanın kafama ikinci bir deri gibi oturduğunu fark ederek şaşırdım. Bacağımdaki acı büyüktü, ama teksorgucu takarak ağacın yanında durdum ve Tenniel fotoğrafı çekti.”

Gökgürültüsü hırladı ve Baltinglass da bir yabandomuzu ile yüzleşen köpek gibi hırlayarak karşılık verdi. “Fotoğrafın gazeteye nasıl ulaştığını bilmiyorum,” dedi, “çünkü Tenniel dahil, yoldaşlarımın hiçbiri eve dönemedi.”

YIRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YILDIRIM İKİ KEZ DÜŞER

İncik kemiğinden vurulmuş, hikâyeye tutulmuş Miles Wednesday, Mandalina'nın lime lime başını gece havasına çıkarmaya çalışırken kıvrandığını hissetti. Miles onun da güzel hikâyelerden zevk aldığını biliyordu, bu yüzden ayının heyecanlanıp cebinden çıkmaması için elini cebine soktu. Baltinglass'ın her kelimesiyle, Miles içindeki macera açlığının büyüdüğünü hissediyordu, bizzat kör kâşiften miras aldığı ve Fuera'nın tuzlu havasının keskinleştirdiği bir yolculuk tutkusunu. Bu tutku onu ve Ufaklık'ı tepenin yamacından, o zamanlar hayal bile edemediği yerlere götürmüştü zaten.

“O gece orada kamp kurmaya karar verdim,” diye devam etti Baltinglass, “sabah da dönüş yolculuğuna başlayacaktık. Geceyi uzak tutması için küçük bir ateş yaktık ve West bir tencere alıp, doldurmak için suyun kıyısına gitti. İşte bu hataydı. Yaralı timsah sığılıkta bekliyordu, sudan fırladı ve bir anda adamı

kaptı. Gannet bir tüfek alıp omzuna dayadı, ama dalgalardan başka nişan alacak hiçbir şey yoktu. Bir daha West'ten en ufak iz görmedik.

O gece kimse yerde uyumak istemedi. Profesörü ağaca taşıdık ve dalların arasında biz de tüneyecek yerler bulduk. Gannet sessizdi, profesör ateşi yükselip düştükçe gerçeklikle hayal dünyası arasında gidip geliyordu. O gece gözümü bile kırpmadım ve şafak söktüğünde ağacın en yüksek yerine tırmanıp çevreye bakındım.

Tepede gökgürültüsü pathıyordu ve bulutlar alçaktı, ama fırtına sırasında yüksek bir ağacın tepesinde bakırdan bir miğferle durmanın akıllıca olup olmayacağı hiç aklıma gelmedi. Yağmur puslu bir perde gibi yağıyordu. Tam başımı kaldırıp mor bulutlara baktığım sırada bulutlar yarıldı ve yıldırımın bir halat bana doğru indi. İşte o zaman teksorgucun takana getirdiği şans için yüksek bir bedel istediğini anladım.”

Miles, Ufaklık'a baktı. Kız, sonra gelecekleri dinlemek istemezmiş gibi ateşe bakıyordu. Gözlerinde yaşlar ışıldıyordu.

“Yıldırım alev alev bir balyoz gibi indi ve dumanları tüten ağaçta, vücudum arı gibi uğuldayarak, baş aşağı asılı kaldım. Hayatta kalan yoldaşlarım bataklığa fırladı. Onlar göreceli olarak daha sağlamdılar, ama ben bakır şapkam yüzünden yıldırımın gazabına uğramıştım. Duyularım bir deste iskambil kâğıdı gibi karışmıştı ve bundan uzun süre sonra, Titrek Fıski'nin çılgın sayıklamalarında tarif ettiği diyarlarda dolaştım. Ayaklarımın dibinde gömülü kayaların ulumalarını dinledim ve günleri saatlerden, saniyeleri haftalardan ayırt edemedim. Tek gözümün kör olduğunu fark ettim, ama yine de yaşadığım için kendimi şanslı saydım. Kayığımız yıldırım yüzünden un ufak olmuştu. Haritamız ya da pusulamız olmadan denizden daha da uzaklaşıp, patikasız yağmur ormanına daldık. Profesör ıslak bir yerde öldüğünde, humma yüzünden eriyip gitmiş, iskelete

dönmişti. Erzağımız tükeneli çok olmuştu ve yapraklarda biriken damlaları içmek ve içlerinde boğulmuş her ne bulursak yemek zorunda kaldık. Bir süre sonra artık ormanda olmadığını belli belirsiz fark ettim. Ufka kadar uzanan çalılık bir çöldeydik. Toz ve kumların içinde ne kadar yürüdük bilmiyorum, ama bir gün kuvvetli bir kum fırtınasına yakalandık ve fırtına geçtiği zaman Tenniel ya da Gannet'tan iz bulamadım.

Tek başıma, şeytani bile korkudan titretecek bir dünyada dolaşım; amacımı unuttum, yolumu kaybettim. Geceleri Teksorgucu kuma baş aşağı saplıyordum. Sabahları bir fincan dolusu çiy içebiliyordum. Vahalarla çalılar arasında gezindim, bulabildiğim kökleri ve yemişleri yedim. Bir seferinde ani bir boranın ürküttüğü kaçak bir keçiyi kestim, ama çölde bundan daha büyük suç yoktur. Sahibi beni yakaladığında, büyük bir nezaketle, devesini suladıktan sonra kafamı keseceğini söyledi. Teksorgucu çıkarıp başıma taktım. Keçi öldürme ayrıcalığına sahip bir tür sefil asil olduğuma onu ikna edebileceğim gibi çaresiz bir fikre kapılmışım. Bu hareket hayatımı kurtardı, ama benim düşündüğüm gibi değil. Ve karşılığında, Teksorguç diğer gözümü de aldı.”

Baltinglass piposunu çıkarmak için cebine uzandı, ama eli öyle titriyordu ki, pipoyu uzun otların arasına düşürdü. Ufaklık onu alıp adama verdi. Elini onun düğüm düğüm bileğine koyunca adamın titremesi biraz geçti.

“Yıldırımın asla aynı yere iki kez düşmediğini söylerler, ama ben kurallara uyan biri değilim. Fırtına güçlenmişti ve ben Teksorgucu kafama koyar koymaz tepeme tekrar yıldırım düştü. Ayaklarımdaki ayakkabılar uçtu ve çevremdeki kumlar cama dönüştü, ama tuhaf bir biçimde, bu sefer aklımı başıma getirdi. Aylardır ilk defa adımları ve nereden geldiğimi hatırlayabildim, ama sağlam gözüm yumurta gibi kızarmıştı ve artık her yanda beyazlıktan başka hiçbir şey göremiyordum.

Keçinin sahibi, tanrısıyla yüksek sesli ve telaşlı bir şekilde tartıştı. Anlaşılan tanrısı ona dersimi verdiğini söylemişti. O andan itibaren çöl konukseverliği hakim oldu. Adam benim hem ev sahibim hem de koruyucum oldu ve yolundan yüz altmış kilometre sapmayı göze alarak beni El Bab limanına geri götürdü. Bana Fuera'ya giden bir gemi buldu ve ücretini kendi cebinden ödedi. Ayaklarımı kuru toprağa basar basmaz doğrudan profesörün evine gittim ve Gertrude'a babasının öldüğünü söyleyerek, bunda oynadığım rol için özür diledim.”

Ufaklık, Baltinglass'ın elini sıktı ve gözlerini koluna sildi. “Sizin hatanız değildi,” dedi. “Sizin olduğu kadar profesörün de keşif gezisiydi.”

“Yine de o benim gözetimim altındaydı,” dedi Baltinglass. “Onu sağ salim kızına getirmem gerekirdi, ama beni bekleyen başka çirkin sürprizler de vardı. Ben gideli üç sene olduğunu ve uzun zaman önce bizi ölü kabul ettiklerini öğrendim. Gertrude, Lord Partridge denen o alıkla evlenmişti ve onun Larde'deki malikânesine taşınmıştı. Ona özürlerimi mektupla ilettim ve göremiyor olmama aldırmandan yine yollara düştüm, çünkü başka türden yaşam bilmiyordum. Gertrude'u, seneler sonra bir sürü polis memuruyla kapıma dayanana ve birlikte siz, ikinize ne olduğunu öğrenmek için yollara düşene kadar bir daha görmedim. Partridge'in seneler önce patlayan pudingle paramparça olduğunu ancak o zaman öğrendim.”

“Gözleriniz olmadan yolculuk etmek çok daha zor olmuş olmalı,” dedi Ufaklık.

“Ben de başta öyle olacağını sanıyordum, ama yanılmışım. Önceden bildiğim dünyanın ardında bambaşka bir dünya buldum. Kokladıkların, işittiklerin ve dokundukların sana gözlerinin söylediğinden çok daha fazlasını anlatır. Ben kimsenin göremeyeceği şeyler deneyimledim; bir geyiğin atan kalbini işittim, dilimle karanlığı tattım. Bazen, gece durgunken, ayın

gökyüzünde kaydığını işitebiliyorum. Onu artık göremediğinde dünya canlanıyor küçük kız.”

“Teksorguç’a ne oldu?” diye sordu Miles. “Hâlâ sizde mi?”

“Belki bendedir,” dedi Baltinglass, çenesini çıkartarak, “belki de değildir. Doğrusunu söylemek gerekirse, onu tekrar görmek için can attığım falan yok. Bir ucu gözünü çıkartabilecek kadar sivri, diğeri de aynı işi görüyor gibi.”

“İlkinde yıldırım çarptıktan sonra onu bir daha takmaya korkmadınız mı?”

Baltinglass yılan gibi hızla uzanarak Miles’ın bileğini yakaladı. Öne eğildi ve Miles ile burun buruna geldi. “Bazen kazanmanın tek yolu seni en çok korkutan şeyin ağzına elini sokmaktır. O lanet şapkayı kafama tekrar takmasaydım, onu takacak bir kafam kalmazdı ve bu kütüğün üzerinde oturmuş, size hikâyeler anlatıyor olmazdım, değil mi Miles Efendi?”

YIRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

BİR SÜRÜ YABA

Dağ yamacında, güneş altında, küçük Gökyüzü Böceği, Bolsillo biraderlerin karavanında ezik bir gümüş cezveden koyu kahve dolduruyordu. Araba çukurlu yolda sallanıp sarsılıyordu, Ufaklık da onunla birlikte sallanmasına rağmen, tek damla kahve dökmüyordu. Baltinglass gece sirkte kalmıştı ve sabah Miles ile Ufaklık onu beyaz badanalı evinin kapısına kadar götürmüştü. Kapı açılırken Miles ile Ufaklık'a dönerek, "Bana şunu söyleyin," diye bağırdı, "küçük yatma zamanı hikâyem size kâbus gördürdü mü?"

"Birkaç tane," dedi Miles, "ama iyi kâbuslardı."

Baltinglass güldü. "Demek yolculuk tutkunun tekerleklerini sökmedi."

"Sizi kâşiflikten vazgeçirmemiş. Üstelik bacağına timsaha kaptıran sizdiniz," dedi Miles.

“O konuda haklısın. Aklıma gelmişken...” Eğildi ve sesini alçalttı. “Dün gece bacağıma ne yaptın, bilmiyorum Miles Efendi, ama bana kırk sene çektiren acı iz bırakmadan kayboldu.”

“Aslında hiçbir şey yapmadım,” dedi Miles, ama Bolsillo biraderlerin buna inanmadığını biliyordu.

“Nasıl istersen,” dedi Baltinglass, “ama şimdi yirmi yaşında birinin bacağına sahibim ve ihtiyar kemiklerimin geri kalanına yetişebilmek için çok adım atması gerekecek. Aslında, son bir yolculuk daha yapabileceğimi düşünmeye başladım. Belki sirkle gezinmekten vazgeçtiğiniz zaman sizinle birlikte yollara düşeriz, hı?”

“Bu hoşuma giderdi,” dedi Miles.

“Bir ara benim ihtiyar gözlerime de bakabilirsin,” dedi yaşlı adam. Kırıksık yüzünden endişeli bir ifade geçti. “Bir daha düşününce, belki de bakmasan daha iyi,” diye ekledi, “aynıyla karşılaşmaktan korkarım.”

Miles şimdi sessizlik içinde oturuyordu. Demir yaylar üzerinde sallanan araba onu uyuşturmuştu ve annesinden miras aldığı dokunuşu düşünüyordu. Büzüşmüş Adam’ın sözleri aklına geldi: “*Parlak ellerin var, buhall.*” Kastettiği bu olmalıydı. Birine bahsettiği ömürden dolayı kendinde ömür kalmamasının mümkün olup olmayacağını merak etti ve düşünceyle ürperdi. Hava soğumaya yüz tutmuştu ve yola çıktıklarından beri ilk defa Partridge Malikânesi’nde onları bekleyen yumuşak yatakları ve sıcak yemekleri özlüyordu. “Fazla kalmadı,” diye fısıldadı Mandalina’ya ve onun küçük başının ceketinin cebinin sıcaklığında sessizce sallandığını hissetti.

Sirk, tepelerin arasında yavaşça ilerleyerek dolana dolana dağ yamaçlarına tırmandı. Fabio ranzasında uyuyunca Miles dizginleri ele almıştı. Şimdi sürücü koltuğunda oturuyor, Fabio’nun atlarla konuşurken kullandığı cıklamaları ve ısıkları taklit etmeye çalışıyordu. Dağın tepesine akşamın ilerleyen

saatlerinde ulaştılar. Miles, Ufaklık'la birlikte, Gümüşnokta'yı ve Mandalina'yı bulmak için bu yolun aksi yönünden geçmelerinin üzerinden bir sene geçmiş olduğunu fark etti. Aşağıda, kaplanın sırtında saklandıkları taraçalı üzüm bağlarını ve sarı ayçiçeği denizini görebiliyordu. Onun ardında da, yolun ötesinde, Samanköy'e kadar uzanan koyu yeşil orman vardı. Kaplanın orada bir yerde olup olmadığını merak etti. Ağaçların gölgesinde sessizce yürüyor muydu? Şişman bir balığın yüzerek geçmesini bekleyerek derenin berrak sularında duruyor muydu?

Fabio ve Gila sürücü koltuğunda ona katıldı ve akşam güneşi altında gözleri kamaşarak dağ yamacından inmeye başladılar. Zaman zaman tarlalara yayılmış, ellerinde yabalar ve sağlam sopalarla, asma kütüklerinin ve ayçiçeklerinin arasında amaçlı bir şekilde yürüyen çiftçi grupları görüyorlardı.

"Bu akşam dışarıda çok çiftçi var," dedi Fabio.

"Ne bekliyordun," dedi Gila, "banka memuru mu?"

"Korkuluk," dedi Fabio. "Çiftçiler akşam yemeklerinin başında olmalıydı."

Yol dolana dolana taraçalı bağların arasından geçti ve bağlar yerlerini ayçiçeği tarlalarına bıraktı. Sirk, başları akşam ışığında uyuklayan nine kafaları gibi önlerine düşmüş devasa çiçeklerin arasında sallana sallana ilerledi. Önlerinde, ağaçların karanlık silueti yaklaştı ve sonunda ayçiçeği tarlaları sona erdi. Solda, ormandan hemen önce, küçük bir otlak açıldı.

"Bu gece burada duracağız," dedi Fabio.

"Güzel," dedi Umor. "Atlar yoruldu."

"Yorulanlar atlasın madem," dedi Gila.

Alana girdiler ve diğer arabalarla kamyonlar da peşlerinden gelip düzensiz bir halka oluşturdular. Sirk halkı yumuşak çimenlerin üzerine atladı ve esneyip gerinerek yolculuğun yorgunluğunu üstlerinden attı. Araba atları ise derin derin iç

çekerek kuyruklarıyla sinek kovaladılar. Ufaklık karatavuk gibi sakıdı. Mandalina, aylar sıcak ceplerin içinde her ne düşlerse, uykusunda onu düşleyerek kıpırdandı. Umor bir taş halkasının içinde küçük bir ateş yakarken Fabio atları çözdü ve Gila saman arabasından atların yem torbalarını doldurdu.

“Acaba o çiftçiler ne arıyordu?” diye sordu Miles, Umor odun eklerken ateşin üzerine eğilip üfleyerek.

“Kaybolan çocukluklarını,” dedi Umor.

“Ya da kaybolan bir patatesi,” dedi Gila.

“Neden onlara sormuyorsun?” dedi Fabio.

Miles dönüp baktığı zaman, çiftlik aletleri taşıyan bir grup adamın ihtiyatla onlara yaklaşmakta olduğunu gördü.

“Kendinizi tanıtın,” dedi tıknaz, kel bir adam, boyundan uzun bir yaba tutarak.

“Sizin için de uygunsa, yani,” diye ekledi daha da uzun boylu bir adam arkasından.

Fabio yanındaki arabaya kocaman, rengârenk harflerle yazılmış EŞSİZ BOLSILLO SİRKİ yazısına baktı.

“Ben Fabio Bolsillo,” dedi, “bu da eşsiz Bolsillo Sirki.”

Yabalı adam homurdandı. “Başiboş dolaşan bir şeytan var,” dedi. “Yolda onu gördünüz mü?”

“O şeytan değil, dev bir babun,” dedi uzun boylu yoldaşı. Karışık kızıl saçları ve gaga burnu vardı.

“Ben yeti olduğunu duydum,” dedi üçüncü bir adam. Diğerleri dönüp ona dik dik baktı.

“Ya da öyle bir şey,” diye mırıldandı adam.

“Neye benziyor?” diye sordu Miles endişeyle. Yanıtı bildiğini hissediyordu.

“Onu görmedik,” dedi gaga burunlu adam, “ama iri ve kıllı olduğunu söylüyorlar. Dişleri çit kazıkları kadarmış.”

Miles sesli sesli boğazını temizledi. “En son nerede görüldü?” diye sordu.

Tıknaz, kel adam dönüp ona baktı. “Bu akşam Samanköy’de bir kümes dolusu tavuk yedi, sonra ağaçların arasına kaçtı. Bu tarafa geldiğini söylediler,” dedi. “Tarlalarımıza girerse pişman olacak.” Yoldaşları, kimin daha pişman olacağından o kadar emin değilmiş gibi görünüyordu.

“O yalnızca korkuyor,” dedi Miles. Endişeli çiftçilerin tarifine uyan yalnızca tek yaratık biliyordu ve onu kışkırtıp korkunç bir şey yapmaya zorlamalarından korkuyordu. Hiç, birini daha incitecek olursa, onu bu sefer kurtaramayacağından emindi.

“Tavuklardan o kadar da korkmuyormuş, değil mi?” dedi uzun boylu, gaga burunlu adam. “Söylememe izin verirsen, yani,” diye ekledi.

“Sen onu nereden biliyorsun ki?” diye sordu kel adam, kuşkuyla Miles’a bakarak.

“Eskiden bizim sirkimizdeydi,” dedi Fabio.

“Ama erken emekli oldu,” dedi Gila.

Kel adam alanı dolduran rengârenk arabaları, gerçekten de sirk olup olmadığını –baş yaba taşıyıcısı olarak– kontrol etmek zorundaymış gibi süzdü. Denetimi, yaklaşan bir motorun gürlemesiyle kesildi. Adam sinirle döndü. Eski, mavi bir polis minibüsü hızla yaklaşıyordu. Minibüs bej tozlar saçarak, ciyak ciyak fren yaptı ve durdu. Ön camdaki toz o kadar kalındı ki, sürücünün yolu nasıl görebildiğini hayal etmek güçtü. Sürücü pencereden sarkınca Miles, onu hemen tanıdı. Bu, Çavuş Bramley’di ve kel adamın aksi kaş çatışını gölgeleyen, resmi polis kaş çatışını takınmıştı.

“Bak şimdi,” dedi Çavuş Bramley, çiftçilere hitaben. “Sizin tarlalarınızı ve kanallarınızı tarıyor olmanız gerekmiyor muydu?” Miles’ı gördü ve şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı. “Wednesday Efendi,” dedi, sertçe başını sallayarak. Başını tekrar tozlu minibüse soktu ve bir an sonra yeniden belirdi. “Leydi P. seninle iki çift laf etmek istiyor, genç adam,” dedi. Çavuşun

çifte çenesinin altından turuncu bir kedi başını uzattı. Miles arabanın diğer yanına koştu. Gerçekten de Leydi Partridge bir anıt gibi durmuş, altın kafesteymiş gibi eski arabadan ona gülümsüyordu.

Üzerinde, senelerdir içinde yaşadığı aynı Çin sabahlığı vardı, ama görkemli evine tekrar taşındığından beri süslü şapkalar takmayı alışkanlık haline getirmişti. Eskiden olsa, ağaç evinin dolaşık dalları ve dağınık eşyaları arasında, şapkası her yere takılırdı. Şimdi taşıdığı şapka, tavuskuşu tüyleriyle süslenmişti ve kırmızı ejderhalarla süslü bir tür tarih öncesi ağaca benzemesine neden olmuştu.

“Merhaba Leydi Partridge,” diyerek sırttı Miles.

“Seni gördüğüme *o kadar* memnun oldum ki Miles!” diye gürlledi Leydi Partridge. “Tam yerini bulmuşsun! Birlikte oturabileceğimiz ilk fırsatta bütün maceralarını anlatman lazım, ama korkarım şu anda acil bir işimiz var. Kılıklı konuğumuzun firar ettiğini duydun sanırım?”

“Hiç kaçtı mı demek istiyorsunuz?” dedi Miles. Leydi Partridge’in ansiklopedisinde Q harfine geldiğinden ‘firar etmenin’ ne demek olduğunu bilmesi gerektiğinden emindi; ama kitaplardan öğrendiği birçok şey kafasından çıkmış, zifiri karanlıktaki bir mağarada yaşayan bir halktan kaçarken ve hiç yıkanmayan bir adam ona bıçak fırlatırken edindiği bilgilere yer açmış gibiydi.

“Korkarım öyle,” dedi Leydi Partridge. “Yaratık gece ortadan kayboldu ve umarım onu bulan biz oluruz. Yaba taşıyan korkmuş bir adamın, özellikle kendi kendine nasıl bir zarar verebileceğini bilmek imkânsız.”

“Ben de sizinle gelebilir miyim?” diye sordu Miles.

“Elbette,” dedi Leydi Partridge. “Yaratığı bulabilirsek, senin sesini tanıyabilir. Eğer hafıza diye bir şeyi varsa, tabii. Çok dikkatli olmamız gerekecek, ama minibüsün arkasında bir sürü

güçlü polis memuru var ve buraya gelirken dolaştıkları ağdan kurtulmayı başarabilirlerse çok faydalı olabilirler.”

“Ben Ufaklık’ı getireyim,” dedi Miles.

“Fazla oyalanma,” dedi Leydi Partridge. “Yakında gece çöker. Yolumuza devam etmeliyiz.”

Miles tekrar alana koşup Ufaklık’ı aradı. Toki kardeşlerin karavanlarını nereye park ettiklerini göremiyordu, ama Doktor Tau-Tau’nun arabasının yanından geçerken kırmızı yüzlü falcı, sabahlıklı bir kukla gibi gölgeden çıkarak onu ürküttü. Miles, Cnoc’tan ayrıldıklarından beri Tau-Tau’yu görmemişti ve kendi köyüne yaklaşınca falcının arabasında saklanmaya başladığını düşünmüştü. “Ah, Miles Wednesday!” dedi Tau-Tau gergin bir sesle, “seninle biraz konuşabilir miyim lütfen?”

“Korkarım beklemesi gerekecek,” dedi Miles. “Acelem var. Ufaklık’ı gördün mü?”

“Boş ver Ufaklık’ı!” dedi Doktor Tau-Tau, Miles’in kolunu yakalayarak. “Kaplan Yumurtası’nı nereye sakladığını bana göstermen *gerek*.”

Miles kolunu silkeleyip kurtardı. Doktor Tau-Tau her zaman-
kinden de tuhaf davranıyordu. “Bu konuda hiçbir şey bilmediğimi biliyorsun,” dedi. “Var olduğunu bile senden duydum!”

“Bana söylemen daha iyi olacak,” dedi Tau-Tau. “İkimiz için de daha iyi.” Aniden arabanın basamaklarına oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. “Başım ağrıyor,” dedi ümitsizlik içinde. “Uzanmam gerek.”

“Sen uzan,” dedi Miles. Ufaklık’ı, alanı ormandan ayıran tel çitin tepesinde yürürken görmüştü. Topuğunun üzerinde döndü ve ona doğru koştu. “Sana bilmediğim bir şeyi söyleyemem,” diye bağırdı omzunun üzerinden, alanı geçerken.

Ufaklık’la birlikte döndüğünde, Çavuş Bramley yabalı müfrezeyle arama stratejisini konuşmayı yeni bitirmişti. Çiftçilerin geldikleri yoldan dönmelerine karar verilmişti,

çünkü evleri sirkin geldiği yöndeydi. Çavuş Bramley ile adamları da Samanköy'e dönecek, orman kıyısında uzanan yolu bir kez daha tarayacaktı.

"İkiniz de kendinize iyi bakın," dedi Fabio, kulaklarını sallayarak kamp ateşine daha fazla odun atarken.

"O yaratık oyuncak ayıya benzemez," dedi Umor.

"Senin de çok iyi bildiğin gibi Miles Efendi."

"Bize bir şey olmaz," dedi Ufaklık.

Çavuş sigarasını söndürdü ve çiftçileri yolladı. Miles ile Ufaklık ön koltukta Leydi Partridge ile Çavuş Bramley'nin arasına sıkıştıktan sonra, polis minibüsü bir kez daha yola koyuldu. Çavuş gözlerini kısarak tozlu ön camdan dışarı bakıyor, bir sürü aç kurt peşinden kovalıyormuş gibi araba kullanıyordu. Miles açık yan pencereden, elinden geldiğince ağaçların arasını tarıyordu. Ufaklık ise, motorun kükremesi yüzünden başka kimsenin duyamadığı seslere kulak kabartıyordu. Fazla yol gitmeden Ufaklık elini çavuşun koluna koydu. Adam başka işaret beklemeden frenlere asıldı ve minibüs, birbirine dolaşmış bir polis memuru yığınının arka bölmenin duvarına yapışmasının çıkardığı ses eşliğinde ciyaklayarak durdu.

"Ne oldu, canım?" diye sordu Leydi Partridge.

"Dinleyin," dedi Ufaklık.

Zamanla bej toz bulutu yatıştı ve biraz önce motorun kükremesi yüzünden duyamadıkları bir ses duydular. Ormanın içinden bir yerden gelen, bir tür dehşet dolu melemeye benziyordu. Çavuş Bramley şapkasını düzeltti ve copunu ön camın üzerinde durduğu yerden aldı. "Kendine koyun bulmuş gibi," dedi.

YIRMİ ALTINCI BÖLÜM

GÖLGELER VE DİŞLER

Tepetaklak asılmış Doktor Tau-Tau yüksek bir ağaçtan, kemerinden sarkıyor, bir yandan da koyun gibi meliyordu. Hiç, röntgen filmindeki gölge gibi tepesine tünemişti. Ağaçların altındaki aydınlık hemen hemen kaybolmuştu, ama yine de yaratık karanlık saçıyor gibiydi ve kıllı silüetinde yalnızca gözlerinin kırmızı kenarları görünüyordu.

“Bu Doktor Tau-Tau!” diye fısıldadı Miles. “Burada ne işi var? Onun karavanında hasta yattığını sanıyordum.”

“Biri polis çağırmalı,” diye fısıldadı endişeli bir ses arkalarından.

“Polis biziz, Memur Wigge,” dedi Memur Flap.

“Biri orduyu çağırmalı,” dedi Memur Wigge.

Leydi Partridge, sabahlığının eteğine takılmış dalları ve yaprakları sürükleyerek, oflaya puflaya peşlerinden geldi. “İşte

orada!” diye fısıldadı açıklığın kıyısında, arama grubunun çalı-
ların içinde çömeldiği yere gelince. “Yakaladığı şey de ne?..”

Hiç, daldan sarkan Doktor Tau-Tau’yu havada hoplattı.
Adam yüksek sesle inledi.

“Her şey yolunda Doktor Tau-Tau,” dedi Miles, cesaret ede-
bildiğince yüksek sesle. “Sizi bir şekilde indireceğiz.”

Hiç dişlerini çıkardı ve hırladı. Geniş poposu arama gru-
buna dönük duran falcı dönüp omzunun üzerinden bakmayı
başardı.

“İşte geldin. Hem de tam zamanında!” dedi titrek bir sesle.
“Uyku suyumu getir evlat. Seni o yeraltı barbarlarından nasıl
kurtardığımı hatırla, hı?”

“Uyku suyu mu?” diye sordu Miles. İsim tanıdık geliyordu.

“Deri çantamda evlat,” dedi Doktor Tau-Tau, altındaki ze-
mine işaret ederek. “Yaratık kırmamışsa, küçük sarı şişede.”

“Çok dikkatli ol Miles, hayatım,” dedi Leydi Partridge.

Miles, gözlerini Hiç’ten ayırmadan, yavaşça yaklaştı. Yaşlı
doktorun çantası ağacın altında yan yatmıştı, ağzı açıktı ve için-
dekiler yosunların üzerine saçılmıştı. Miles şimdi Hiç’in tam
altındaydı ve yaratık gözünü kırpmadan onu izliyordu. Miles
yaratığın küflü kokusunu alabiliyordu, ona hep çürük muzları
hatırlatan koku. Bir defasında canını çıkaracak olan ezici ku-
caklamayı neredeyse hissedebiliyordu. Yavaşça çömeldi ve ya-
ratık aniden ağzını açıp, onu iliklerine dek donduran ürkütücü
bir kahkaha attı. Miles elleri titreyerek Doktor Tau-Tau’nun
çantasından saçılanları karıştırdı. Eline deftere benzeyen şeyler
geldi; küçük tahta bir figür, ortasına kare şeklinde delik açılmış
bir madeni para. Parmakları bir şişe buldu ve Miles dikkatle
doğruldu. Kaplanın yanında olmasını diliyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye fısıldadı.

“Buraya tırman ve onu sıvıyı içmeye zorla,” dedi Doktor
Tau-Tau.

“Sakin öyle bir şey yapma!” diye seslendi Leydi Partridge açıklığın kenarından.

“Onu yukarı fırlat Miles,” dedi Ufaklık. “Doktor Tau-Tau’nun onu Hiç’e içirmenin bir yolunu düşündüğünden eminim.”

“Düşünmüşüm mü?” diye fısıldadı Tau-Tau gerginlikle. “Düşündüm elbette,” diye ekledi. “Ama yeterince yükseğe fırlatamazsın. Buraya kendin tırmansan daha iyi. Oğlanlar ağaçlara tırmanmaktan hoşlanır, değil mi?”

“Elini uzat,” dedi Miles. Yaz boyunca hançer fırlatmayı öğrenmişti ve artık neredeyse öğretmeni Stranski kadar becerikliydi. “Ve kıpırdama!” Doktor Tau-Tau titreyen elini uzattı. Miles bir an mesafeyi kestirmeye çalıştı, sonra kolunu arkaya attı ve küçük şişeyi fırlattı. Şişe kararan havada yay çizerek uçtu ve doğrudan falcının uzanmış eline çarptı. Adam neredeyse şaşkınlıktan şişeyi yakalamayı unutacaktı.

“Tamam...” dedi Doktor Tau-Tau, ama daha o hiçbir şey yapamadan, Hiç aniden canlandı. Bir kıl fırtınası halinde dalda süzüldü, kıvrık sarı tırnaklarıyla dehşet içindeki falcıyı yakasından kavradı ve çekip, kemerini onu tutan daldan kurtardı. Tau-Tau’nun elinden düşen şişeyi havada yakaladı ve adamı bıraktı. Falcı altı metre aşağıdaki yere paldır küldür düştü ve halımsı yosunların üzerine ıslak bir gümlemeyle çarptı. Açıklığın kenarındakiler bir ağızdan inlediler. *Çağdaş Polis Memuru* dergisinin düzenlediği ilkyardım kursundan diploma almış olan Memur Flap, daldaki Hiç’e endişe içinde bakarak, yosunların üzerinde Doktor Tau-Tau’nun yattığı yere doğru yaklaştı. Tam zamanında geri çekilmiş olan Miles da başını kaldırıp Hiç’e baktı. Yaratık, şişenin ağzını çatur çatur ısırıp ve herkesi şaşırtarak içindekileri ağzına boca etti. Tık naz hanım, dört yüz yaşındaki kız çocuğu, oğlan çocuğu, çavuş ve polis memurları nefeslerini tuttuğu için bir anlık sessizlik oldu ve Hiç gözlerini

kapatıp, ağzını kocaman açarak ağaç gövdesine yaslandı. Duyulan tek ses, Doktor Tau-Tau'nun bileğini tutmuş olan Memur Flap'in alçak sesle sayı sayarak, fısıltılı bir metronom gibi nabzına bakmasıydı.

Miles tam uyku suyunun Hiç üzerinde işe yaradığını düşünmeye başlamıştı ki, yaratığın gözleri faltaşı gibi açıldı ve yaratık öyle bet bir uluma kopardı ki, Memur Wigge saklandığı yerden fırladı ve minibüsün güvenli bir yerine kaçtı. Hiç daldan sarktı ve bir an, iri dişlerini çıkarıp, çılgın kara gözlerle Miles'a bakarak orada asılı kaldı. Miles yavaşça gerileyerek ağaçtan uzaklaştı. Yaratığın boş gözleri doğrudan ona bakıyordu ve solan ışıktan kalanları da içine çeker gibiydi. "Belki," diye düşündü Miles umutla, "ona gazete okuduğum sabahları hatırlıyordur." *Haftalık Larde Gazetesi*'ni baştan sona dolduran onca dedikoduyu ve kasaba söylentilerini düşündü. "Belki de hatırlamaması daha iyi," diye mırıldandı kendi kendine.

Hiç dalı bıraktı ve yere düştü. Miles'ın ayaklarının altındaki yosunlu zemin sarsıldı. Yaratık olduğu yerde büzülen polis memurunun üzerinden atladı ve koşarak Miles'a doğru geldi. Zaman yavaşladı ve Miles yaratığın uzun siyah kıllarının savrulmasını, kabarmış burun deliklerini, iğrenç bir sırtıyla aralanmış kırmızı ağzını ayrıntılarıyla gördü. Sirtında kaba ağaç kabuğunu hissetti. Göz ucuyla arkadaşlarının açık ağızlarını ve bembeyaz kesilmiş yüzlerini gördü. Çavuş Bramley'nin çalıların içindeki saklanma yerinden, "Kanun namına dur!" diye bağırdığını duydu.

Sırtınız bir ağaca dayanmış ve kıllı bir lokomotif benzeyen bir kabusu size saldırırken bulmuşsanız, muhtemelen kendinizi, tıpkı Miles'ın yaptığı gibi, son anda bir şeyin gelip sizi korkunç bir sondan kurtarmasını dilerken bulmuşsunuzdur. Ani bir sel baskını. Patlamış mısır alacağınız bir film arası. Kollarını kavuşturmuş on altı haşin hemşire. Elbette, Miles bir

kaplan diledi ve bunu öyle içten diledi ki sol tarafında, çalıların arasından gelen bir hırlama duyduğunda neredeyse şaşırmaı unutacaktı. Kaplan çalıların içinden fırladı ve tek bir sıçrayışta açıklığı aştı; koca ön pençelerini Miles'ın önüne güm diye koyup, yerdeki yaprakların arasında kayarak dengesini buldu. Tüm orman nefesini tuttu.

Kaplan ve yaratık, bir kuyruk uzunluğu mesafesinde yüz yüze durdular. Ölümcül sessizlikte derin nefesleri duyulabiliyordu. Bir rüyanın, siyah ve turuncu, iki yarısı gibi görünerek loş açıklıkta birbirlerinin çevresinde döndüler. Hiç, kudretli pençelerinin üzerinde ilerlerken, kaplan yere yaklaşp kuyruğunu iki yana savurarak, yağmurlu bir akşam kadar yavaş süzülüyordu. Miles arama grubunun çalıların arasına çökmüş olduğu yere baktı. Ufaklık gözlerini yaratıkla kaplanın üzerine dikmişti. Leydi Partridge, Miles'a çılgınca, ağacın arkasına saklanmasını işaret ediyordu. Çavuş Bramley ise tombul dudaklarına bir düdük götürmüştü, ama Memur Wigge'den başka destek kuvvet olmadığını biliyordu ve o da hırıltılı sireni ve tek yanan farı olan bir minibüste saklanıyordu.

Hiç dimdik durdu ve tüylerini kabartarak cüssesini iki katına çıkarttı. Bu haliyle, çevresindeki her şeyi yutma tehdidi savuran mürekkepsi bir gölgeye benziyordu. Kaplanın alev alev turuncu böğrü bile gün ışığından çıkıp bulutun içine girmiş gibi donuklaştı. Koca kedi aniden yorulmuş göründü; kaburgaları kabarıp iniyordu, sarkık karnı altında sallanıyordu. Hiç sarı dişlerini çıkardı ve güldü, sonra bir anda halkadan çıkarak Miles'a doğru atıldı.

Ani hareket Miles'ı hazırlıksız yakaladı, ama kaplan şahlandı ve kudretli pençesini uçan yaratığa savurdu. Miles kendini yana fırlattı ve Hiç'in sert kıllarının bacaklarının arkasına çarparak geçtiğini ve yaratığın ağaca çarptığını hissetti. Öfkeli yaratığın uluması ağaç tepelerindeki kargaları kaçırttı. Yaratık

kanayan omzunu tutarak hızla döndü ve kendini tüylerini kabartmış kaplandan birkaç santim uzakta buldu. Kaplan, Hiç'in çaresiz bakışlarını karşılamak için muazzam bir çaba gösteriyor gibiydi. Kaplan dişlerini çıkardı, ama saldırmayarak Miles'ı şaşırttı. Bunun yerine bir şeyler geveleyen yaratığa hitaben konuştu.

“Kendini kaybettin,” dedi ve gür sesi sanki gücünü de biraz yerine getirdi. Muhteşem kaplan derin bir nefes aldı ve böğrünün parıltısı geri geldi. Bakışları sakinleşti. Hiç onun önünde sönmüş gibiydi. Yaratık, Miles'a döndüğünde gözlerinin karanlık boşluklarında ürkek bir ifade vardı. Bir an oradaydı, bir sonrakinde gitmişti; ağaçların arasında koşuyor, gölgelerden bir iz gibi peşinde yalnız gülüşünü bırakıyordu. Kudretli kaplan yaratığın peşinden gitti ve gece, bir oyunun sonundaki perde gibi, yavaşça ağaçların arasına indi.

YIRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

BİR DOZ KARANLIK

Ejderhaya sarınmış, tüylerle taçlanmış Leydi Partridge, Partridge Malikânesi'nin çimenliğinde, yüksek sırtlı bambu bir sandalyede oturmuş; beyaz örtülü, ince porselenli, zengin bir kahvaltı sofrasının üzerinden gülümsüyordu. Porselenler, tıpkı sahipleri gibi eskiydi ve kenarları hafifçe oyulmuştu; üstleri yumurtalar, pastırmalar, sosisler, mantarlar, taze ahududular, küçük bir köyü besleyebilecek kadar çok kızarmış ekmek ve marmelatla tıka basa doluydu. Miles ve Ufaklık onun solunda oturmuş, bir aydır yemek yemiyormuş gibi, tabaklarını kahvaltı malzemeleriyle dolduruyorlardı. Güz güneşi çimenlerin üzerinde parlıyordu ve taze bir esinti saçlarını çekiştiriyor, masa örtüsünün köşelerini savuruyordu.

“Onca heyecandan sonra iyi uyumuşsunuzdur, herhalde?” dedi Leydi Partridge.

Ufaklık, çenesinden tereyağı damlayarak başını salladı.

“Pek değil,” dedi Miles. “Kendi yatağında olmak güzeldi, ama Hiç’i düşünmekten uyuyamadım.”

“Şimdilik o zavallı yaratığa karşı güvendesin bence. Güvenilir polis memurlarımız kovalamaya devam etti ve şansları varsa Hiç’i kimseye zarar gelmeden yakalayabilirler.” Meraklı bir ifadeyle Miles’a baktı. “Beni asıl ilgilendiren,” dedi, “nasıl olup da bir kaplanın hiç yoktan gelip seni kurtardığı. Hiç bu kadar şaşırtıcı bir şey görmemiştim, ama seni o kadar şaşırtmadığımı hissetmeden edemiyorum.”

Miles yüzünün kızardığını hissetti. “Umarım birbirlerini öldürmezler.”

“Ya da bir başkasını,” dedi Leydi Partridge. “Ama kimbilir, belki de kırlarda koşarken birbirlerini yormuşlardır ve oturup dostça sohbet etmeye başlamışlardır. Tereyağını uzatır mısın Ufaklık, hayatım.” Gözlüğünün üzerinden tekrar Miles’a baktı. “Kaplanın Hiç’e birkaç kelime ettiğine yemin edebilirdim, ama o anın heyecanı içinde hayal etmiş de olabilirim.”

“Kaplan bizim dostumuz,” dedi Ufaklık, “ama Miles bundan bahsetmekten pek hoşlanmıyor.”

“Aslında aldırmam,” dedi Miles. “Sanırım birinin bana inanaçağını sanmıyordum.”

“Bunun iyi de bir nedeni var Miles, canım,” dedi Leydi Partridge. “Bizzat orada olmasam, bana da tamamen uyduruk gelirdi. Kaplan tehlikeli bir arkadaş değil mi?”

“Olabilir,” dedi Miles. “Oldukça korkutucu olabiliyor, ama birkaç zor anda kurtulmamıza yardım etti ve isteseydi bizi yemek için bol bol fırsatı vardı.”

“Konuşmayı nasıl öğrenmiş?” diye sordu Leydi Partridge.

“Hiç sormadım,” dedi Miles. “Kaba bir soru gibi geldi. Hem, bir süre sonra alışıyorsun.”

Sohbet, küçük bir oğlanın koşarak gelmesi ve Leydi Partridge'in sabahlığının kolunu çekiştirmesi ile bölündü. "Ne oldu Marcus?" diye sordu Leydi Partridge.

"Leydi P, Baumella size Bay Tau-Tau'nun uyandığını söylüyor."

"Gerçekten mi?" dedi Leydi Partridge. "Koşarak oraya dön genç adam ve Baumella'dan Doktor Tau-Tau'ya buraya kadar eşlik etmesini iste. O da kahvaltıda bize katılsın."

Oğlan, Leydi Partridge'in tüylü şapkasına bakarak olduğu yerde kaldı.

"Yani onu buraya getirsin," dedi Miles. "Baumella'ya söyle, Doktor Tau-Tau'yu buraya getirsin."

"Kesinlikle," dedi Leydi Partridge ve küçük çocuk tekrar çimenlerin üzerinde koşup, malikânenin köşesinde gözden kayboldu.

"Eh," dedi Leydi Partridge. "Şimdi belki bu adamın kendini pantolonundan ağaca astırmayı nasıl başardığını öğrenebiliriz."

"Başını derde sokmak konusunda yeteneği var gibi," dedi Miles.

Bir an sonra Doktor Tau-Tau belirdi ve sallanarak kahvaltı sofrasına doğru yürüdü. Dişi dev Baumella da omzunu sıkı sıkı tutarak peşinden geldi.

"Lütfen bize katılın, Doktor Tau-Tau," dedi Leydi Partridge. Falcı masanın sonundaki sandalyeye çöktü. Yüzü her zamanki tuğla kırmızından çok nane yeşiline yakındı. Leydi Partridge sert bakışlarını ona dikti. "Karşılaştığımız zaman siz bir daldan sarkmakta olduğunuz için doğru düzgün tanıştırılmadık," dedi. "Benim adım Leydi Partridge ve evimde konuksunuz. On iki saattir baygınsınız, ama biraz kahvaltının sizi canlandıracağından eminim."

“Müteşekkirim Leydi Parfe. Ben de... Doktor Tau-Tau,” dedi fesini düzelterek. “Yoksa bunu bana siz mi söylemişsiniz?” Çatalını aldı ve üçüncü denemesinde bir sosise saplamayı başardı.

“Biz de, en son başı ağrıdığı için yatmaya giderken görülen bir insanın nasıl kendini tanımsız bir yaratık tarafından ağaca asılmış halde bulabileceğinden bahsediyorduk,” dedi Leydi Partridge nazikçe, Tau-Tau’nun fincanına çay doldurarak.

“Acil bir iş için pasta yatağımdan kaldırıldım,” dedi Tau-Tau. “Yasta hatağı. Hasta yatağı. Onlar yumurta mı?”

“Doktor Tau-Tau’ya bir yumurta uzatır mısın,” dedi Leydi Partridge Ufaklık’a.

“Her durumda,” dedi Tau-Tau, bir ağız dolusu sosisin üzerinden. “Ben ünlü bir kâhinim. Sanırım.” Alnını kırıştırdı. “Evet, bu benim. Doktor Tau-Tau. Sık sık acil işler için çağırırım ve ormanda kaçmaya herkes kadar hakkım var.”

“Kaçmak mı?” diye tekrar etti Miles. “Neden kaçıyordun?”

“Kaçtığımı kim söyledi?” dedi Doktor Tau-Tau, lokmasını bir yudum çayla yutarak.

“Siz,” dedi Ufaklık. “Hiç’in yolda olduğunu gördüyseniz, ikinci görünüş çok açık olmalı. Muhtemelen neden sirke geldiğini bile biliyordunuz.”

“O bir uc... ucube. Nadir bir varlık, demek istedim. Sirk onun yuvası,” dedi Doktor Tau-Tau, Ufaklık’a kim olduğunu hatırlamaya çalışmış gibi bakarak. “Onun yuvası,” diye ekledi, “sirktir.”

“İnsan merak etmeden geçemiyor, neden o geldiğinde orada olmak istemediniz?” diye sordu Leydi Partridge.

“Bunun açık olduğunu sanıyorum!” dedi Tau-Tau. “Onu uyku suyumuyla alt etmesem beni yiyecekti. Öyle bir canavar yapmak için kuvvetli bir kosyon gerekir. Kuvvetli bir losyon.

Ve yatıştırmak için de, muazzam bir yetenek.” Omzunun üzerinden aydınlık çimenliğe ve ağaç evde oynayan çocuklara baktı. “Umarım yaratığı yine kilit altına almışsınızdır.”

“Ne yazık ki hayır. Sizin uyku suyunuz yaratığa şurup gibi geldi ve en son görüldüğünde tek esneme bile bastırmadan ormanda koşturuyordu,” dedi Leydi Partridge.

“Uyku suyunuz gerçekten kuvvetli,” dedi Ufaklık. “Biliyorum, çünkü bir seferinde bana da içirilmişti ve bir buçuk gün uyudum. Yine de,” dedi, bir parça kızarmış ekmekle tabağındaki yumurta sarısını sıyrarak ve berrak, mavi gözlerle Tau-Tau’ya bakarak, “Hiç’i bu hale getiren iksir daha güçlü olmalı. Belki de o iksiri yapan kişi size daha güçlü bir uyku suyunu nasıl yapacağınızı öğretebilir.”

Doktor Tau-Tau fincanını fincan tabağına şangır şungur bıraktı. “Uyku suyu şırınga iğnelenmek üzere hazırlanmıştır. Şırınga edilmek, demek istedim. İğneyle. Doğru kullanıldığında on kat daha etkilidir. Dahası, öyle bir yaratığı yapabilecek başka kimse yaşamıyor. Hiç de yaşamadı.” Göğsünü balon gibi şişirdi. “Bir cehennemden babundan çıkmış bir insana dönüştürebilecek iksir hazırlamayı bilen yegane kişi Doktor Tau-Tau’dur! Bir insanı cehennemden çıkmış bir babuna dönüştürmek, demek istedim!”

“Hiç’i sen mi yarattın?” diye sordu Miles hayretle.

“Ne olağan dışı!” dedi Leydi Partridge. “Demek zavallı yaratık eskiden bir insandı?”

Falcı sırayla yüzlerine baktı. Yanakları yine kızarmıştı, ama yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı. “Doktor Tau-Tau,” diye mırıldandı. “Bu gerçekten benim, değil mi?”

“Sanırım bize bu yaratık hakkında daha fazla bilgi vermeli-siniz,” dedi Leydi Partridge. “Onu bulmamıza yardımcı olabilir. Belki bir gün bir tedavi bile bulabiliriz. Sizin yardımınızla, elbette.”

Falcının yüzüne ürkek bir ifade geldi. “Sanmıyorum,” dedi. “Uzun zaman önceydi. Çok iyi hatırlamıyorum. Sanırım biraz uzanmam lazım.”

“İyice dinlenmek size iyi gelir, eminim,” dedi Leydi Partridge, “ama bu yaratık başkalarına zarar vermeden, onun hakkında acilen daha fazla bilgi edinmemiz gerek. Belki bir fincan çay daha içseniz, uyumaya gitmeden önce bize daha fazlasını anlatabilecek kadar canlanırsınız.”

Ufaklık, Doktor Tau-Tau’ya bir fincan çay daha doldurdu. Tau-Tau, Leydi Partridge’in sabit bakışları altında huzursuzca kıpırdandı. Fincanı dudaklarına götürürken eli titriyordu. “Benimki gibi bir yetenek büyük risk de getirir,” dedi. “İşimi yaparken, sıradan bir insanı aklını kaçırtaacak kadar korkutabilecek güçler kullanırım. Sirk’e katıldığımda –Adı Herneyse Sirk’i’ne– daha öğrenecek çok şeyim vardı, ama fazla zaman geçmeden yeteneklerim sınırlarına dek sınıandı. Büyük Cortado kızgındı. Celeste ölünce sevilen falcısını kaybetmişti. Gösterisi kaplan yapmıyordu... kaplanı gösteri yapmıyordu, Bumble olmadan değil. Fumble. Barty Fumble.” Doktor Tau-Tau peçeteyle alnını sildi. “Nerede kalmıştım?” diye sordu.

“Kapan gösteri yapmıyordu,” dedi Ufaklık.

“Bu hikâyeyi daha önce de duydun mu?” diye sordu Tau-Tau.

“Sen anlatıyordun,” dedi Miles. Bu hikâyeyi, Meşe Cücelerinin derin yeraltı mağaralarında dinlemişti, ama Doktor Tau-Tau’nun anlatacak başka şeyleri de var gibiydi.

“Elbette,” dedi Doktor Tau-Tau. Bir an kaşlarını çattı, sonra devam etti. “Büyük Cortado bir gece beni karavanına çağırdı ve zihin şifası hakkında Celeste’in bildiklerinden ne kadarını öğrendiğimi sordu. Ona yeteneğimin enginliğinden bahsettim ve Celeste’in defterlerini detaylı olarak incelediğimi anlattım. Sözümü kesti ve Bumble Fumble’ın aklını hemen düzeltmemi

talep etti. Elinde bir şişe viçki vardı ve karabinası kucağında-
dı. Reddedersen beni oracıkta vurmakla tehdit etti.”

Doktor Tau-Tau tabağındaki sosisi dikkatle dilimleme-
ye başladı. “Böyle bir tehdit altında çalışmak kolay değildir
ve yeteneklerimi azıcık abartmış olabilirim. Celeste yaşarken
defterlerini kimsenin görmesine izin vermiyordu ve ben onla-
rı çözmeye yeni başlamıştım. Zor işti ve hatalar kaçınılmazdı.
Ayrıntılı bir çalışma yapmaya zaman olmadığından, Celeste’in
notlarına mümkün olduğunca uyarak, acı bitkilerden ve onun
arabasında bulduğum nadir içeriklerden bir... bir iksir yaptım.
İksiri Bumble Fumble’a götürdüm. Şeyden... onu bu hale ge-
tiren her neyse ondan beri olduğu gibi, karanlık karavanında
oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu.”

Miles, Doktor Tau-Tau’ya bakıyordu. Ayak tabanlarından
yukarı bir dehşet hissi yayılıyor, bu his falcının sözlerini kay-
gan ve kavranamaz hale getiriyordu. Ufaklık’ın elini elinde his-
setti ve masa örtüsünü sıkı sıkı kavramış olduğunu fark etti.
Doktor Tau-Tau, pörtlek gözlerini sosise dikerek anlatmaya
devam ediyordu.

“Elbette, benim gibi usta bir şifacı tarafından hazırlanmış
olan o iksirin gücünü tam olarak anlamamıştım. İksir ümitsiz-
liğe kapılmış olanların moralini düzeltmeliydi, ama bazı önem-
li içeriklerin miktarlarını yanlış okumuş olmalıyım. Işık da kö-
tüydü elbette ve el yazısı...”

“Ne oldu?” diye sordu Miles. Kuru gırtlığından çıkan sesi
çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

Doktor Tau-Tau başını kaldırdı ve ağzından çıkan ilk kez
fark etmiş göründü. “Ah evet... bü... büyük talihsizlik,” diye
kekeledi. “İksir yüz kat güçlüydü. Ya da bin mi? Adamı daya-
nılmaz bir sevinçle çılığına çevirdi. Adam sandalyesinden fırladı
ve tilt makinesindeki top gibi karavanın içinde oradan oraya
sıçradı. Celeste’in bazı güzel eşyalarını kırdı... ama boş ver onu.

Nerede kalmıştım? Ah evet... Fumble. Sevinçten deliye dönmüştü. Böğürerek kahkahalar attı ve bana o kadar sıkı sarıldı ki, neredeyse kaburgalarımı kırıyordu. Büyük Cortado'nun şamatayı duyacağından ve bu muhteşem iksirin başarısız olduğunu sanacağından korktum. Bumble yere düşmüş, isteriyle yuvarlanıyordu, ama henüz iksir tam etkisini göstermemişti.

Durumu düzeltmem gerektiğini biliyordum, hem de bir an önce, bu yüzden onu oraya kapattım ve hemen kendi karavanimı koştum. Celeste'in defterlerini karıştırarak, kullandığım bitkilere zan-pehir aradım. Panzehir, demek istedim. Pence-reden dışarı baktım ve Cortado'nun elinde silahla karanlıkta yaklaşmakta olduğunu gördüm. Doğaçlama yapabildiğim en iyi karışımı yaptım ve şişeyi sallayarak Barty'nin arabasına geri koştum.”

Leydi Partridge boğazımı temizledi. “Belki de ürkütücü detayları dinlemesek daha iyi. Panzehirin işe yaramadığını anlıyorum.”

Doktor Tau-Tau, Miles ile göz göze gelmekten kaçınarak başını salladı. “Heyhat, hayır,” dedi. “Kimse öyle bir baskı altında çalışmak zorunda bırakılmamalı, özellikle de...”

“Tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum,” dedi Miles.

“Emin misin hayatım?” diye sordu Leydi Partridge. Miles dudaklarını ısırıp ve başını salladı.

“Anlatacak pek bir şey yok,” dedi Tau-Tau. “Kullandığım malzemeler doğrudur elbette, ama karışım hiç denenmemişti ve ben baştaki iskirin... iksirin etkisini geri çevireceğinden emin olmak istiyordum. O deli gibi gülerken panzehirin birazını ağzına dökmeyi başardım ve bu, işe yaramış gibiydi. Hemen sakinleşti, ama ne yazık ki orada kalmadı. Zaman geçtikçe ruh hali karardı; önce somurtkan, sonra öfkeli oldu.”

Doktor Tau-Tau bir an nahoş anılara daldı. Tuz aldı ve çayına biraz serpti. Miles pörtlek gözlü falcıya baktı. Hiç ona yine

sarılmış gibi, göğsünün sıkıştığını hissediyordu. Nefes almakta zorluk çekiyordu.

“Barty... Fumble’ın derisi lekелendi ve kararmaya başladı,” diye fısıldadı Doktor Tau-Tau. “Ben izlerken sakalı yayıldı sanki. Dayanılmaz mutluluğu sonsuza dek kaybolmuştu ve geri kalan her şey de onunla birlikte gitti. Sonra keh keh gülmeye başladı, bir insanın çıkardığı seslere hiç benzemeyen, kabuslardan fırlamış gibi bir kahkaha. Gözlerindeki ışığın söndüğünü gördüm ve gözlerimin önünde bir banavar miçimleniyordu... bir canavar biçimleniyordu. Ünümün haksızca lekелeneceğini görebiliyordum. Büyük Cortado’nun karabinasıyla kapıya dayandığını fark ettim. Tüfikle bir el ateş etti, ama o kadar sarhoştuk ki beni tamamen ıskaladı ve pencereyi parçaladı. Onu ittirip geceye çıktım. Küçük adam, sağduyusunu kaybetmişti; canımı kurtarmak için kaçtım. Hiçbir şey almaya zamanım olmadı; ne giysilerimi, ne bitkilerimi, hatta ne de Celeste’in kıymetli defterlerini.”

“Bu defterleri mi kastediyorsun?” diye sordu Miles. Cebine uzandı ve Doktor Tau-Tau’ya göstermek için iki eskimiş defter çıkardı. Falcının karanlık hikâyesi onu sersemletmişti. Leydi Partridge’in ve Ufaklık’ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama o, gözlerini Doktor Tau-Tau’nun şaşkın yüzüne dikmişti. Bu şişmiş, palavracı adam onu babasının yaşadığına inandırmıştı; ama baştan beri Barty Fumble’ın başına ne geldiğini biliyordu, çünkü onu canlı bir kabusa dönüştüren kendisiydi.

Miles’in göğsündeki ağırlık daha da büyüdü, Hiç’in yaydığı çürük muz kokusu sanki burnuna geliyordu. Başı dönüyordu, bir anlığına gözlerini kapattı. Titrek elindeki defterler sallanıyordu. Tau-Tau babasının kaderini anlatırken zihninde büyüyen korkunç bir düşünce aniden yüzeye çıkmıştı. Belki de Hiç, Kahkaha Sarayı’ndaki sütunun tepesinde onu kaburga kıran bir kucaklamayla sararken öldürmeye çalışmamıştı. Belki de

yaratık Gümüşnokta'yı devirip doğrudan ona doğru atılırken, kanının uzak yankısını izliyordu. Belki kör bir dürtüyle içinde hissettiği uluyan sessizliği doldurmaya çalışmıştı. Belki o ölümcül kucaklama, tuhaf bir şekilde kayıp bir babanın kayıp oğluna sarılmasıydı. Bütün bunlar Leydi Partridge'in çimenliğindeki kahvaltı masasında düşünülemez kadar fazlaydı. Miles düşünceyi aklından zorlukla çıkarttı ve gözlerini açtı.

Doktor Tau-Tau hâlâ ağzı bir karış açık, ona bakıyordu. "Onlar benim!" diye kekeledi. "Nereden buldun onları?"

Miles, kendini nefes almaya zorlayarak, "Sen ağaçtan düşerken çantandan saçıldı," dedi. "Onları daha önce de, arabada, yerde gördüm. Kapağın içine Celeste ismi yazılmış."

"Celeste mi? Hayır, yazılmamış!" dedi Doktor Tau-Tau, yüzü sağlıksız mor bir renge dönüşerek. Miles defterleri açtı. "Elbette yazılmış," dedi Tau-Tau. "Ama isim dışında boşlular. O yazıların hepsi benim bilgi arayışı içinde yabancı yörelerde dolaşırken yaptığım araştırmaların sonucu. Para da arıyordum elbette, ama daha çok bilgi arıyordum."

Miles defterleri cebine soktu. Bu kırmızı suratlı laf ebesi hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, hayatlarının birbirlerine dolaşmış olduğundan o kadar emin oluyordu. Asla koparılmayacak bağlar var gibiydi. "Baltinglass'ın sözlerini hatırla," dedi Miles, Doktor Tau-Tau'ya. "Günlükler benim."

Baltinglass'ın adı geçince Doktor Tau-Tau çöktü. "Yoluna koyman gereken çok şey var," dedi Miles, "ve bunların ilki babamı bulmama yardım etme sözün. Sen unutmuş olabilirsin, ama ben hatırlıyorum."

YIRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BÜKÜK ÇİVİ

Gözleri kızarmış, üstü tozlanmış Çavuş Bramley gözlerini yorgunluk içinde kırıştıtarak polis minibüsünü taş köprüden geçirip, karakola giden Geniş Cadd'e ye sürdü. Çavuş elinden geldiği sürece fazla mesai yapmaktan kaçınırdı, ama ne zaman Leydi Partridge'in işlerine bulaşsa uykusuz kalıyor gibiydi. O ve arama ekibi geceyi kırlarda Hiç'i aramakla geçirmişti, ama boşuna. Diğer polis memurlarını çevre köylere ve mezralara bıraktıktan sonra, Leydi Partridge'e rapor verme işini birkaç saat uyuduktan sonraya bırakabileceğine karar vermişti. Ama kader aynı fikirde değildi.

Sokağın tepesindeki küçük meydana vardığında onu beklenmedik bir kargaşa bekliyordu. Elli altmış kişi polis karakolunun önünde dolaşıyordu ve kalabalığın havası çirkindi. Çavuş Bramley'nin bunu bir bakışta nasıl anladığını merak etmiş olabilirsiniz, ama o senelerdir bu meslekteydi ve belli bir yere

toplanmış birçok insan yanlarındaki insanların boğazlarını sıkıyorsa, bunun pek iyi bir işaret olmadığını öğrenmişti. Buna pek çok morarmış göz, en az iki sargılı kafa ve bir sürü de dürtükleme eklenince, sorun çıkmak üzere olduğunu anlamak için alim olmak gerekmezdi. Çavuş Bramley inledi. Kalabalık onu fark etmeden U-dönüşü yapmayı düşündü, ama tam da bunu yaptığı için ceza kestiği birkaç kişi görebiliyordu ve onlar da onu çoktan fark etmişti. Meydanın tam ortasına park etti ve üniformasındaki tozu silkeleyerek minibüsten indi.

“Ee,” dedi, buyurgan bir gaklamayla. “Bütün bunlar da nedir? Kamu yolunu kesmek. Halkta korku uyandırmak. Buradan kim sorumlu?”

“Sen!” diye bağırdı fırıncı Piven. Adam hamur suratlı, endişeli görünen bir oğlanın kolunu yakalamıştı. “Ve bu suçlunun tutuklanmasını istiyorum.”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” diye itiraz etti oğlan. Kalabalığın diğer üyelerinden bağırışlar yükseldi. Hepsi şikayette bulunmak için öne geçmeye çalışıyordu. Çavuş Bramley elini kaldırdı ve dik dik kalabalığa baktı.

“Pek iş yapmamış olabilirsin,” dedi Piven, “ama arkam dönükken para kasasını temizlemeyi başarmışsın. Üstelik seni daha iki hafta önce tutmuştum. Ve sonra,” tekrar Çavuş Bramley’ye döndü, “sonra maaşından avans isteme küstahlığını gösterdi.”

Kaygılı görünen çocuk avuçlarını kaldırdı. “Bisikletimi tamir ettirmem gerekiyordu, yoksa işe gelmek için dört buçuk kilometre yürümem gerekecekti. Geç kalırsam maaşımdan kesiyor.”

Çavuş defterini çıkardı ve kulağının arkasındaki kalemi aldı. Herhangi bir şey yazmaya niyeti yoktu; ama bu, düşünmesine yardımcı olan eski bir alışkanlıktı.

“Şimdi şunu doğru dürüst anlayalım,” dedi Piven’a. “Bu delikanlının senden para aşırıldığını mı söylüyorsun?”

Piven başını salladı. “Dün bankaya götürmek için kasayı çıkardım ve içinde tek kuruş kalmamıştı.”

“Çocuk bütün parayı çaldıysa,” dedi Çavuş Bramley, “senden daha fazla para istemek için görüldüğünden daha büyük bir aptal olması gerekir, değil mi?”

“Ben de ona böyle dedim,” dedi oğlan, “ve kesinlikle görüldüğünden daha büyük bir aptal değilim Çavuş, efendim.”

O noktada kalabalıktan ufak tefek bir adam sıyrıldı ve çavuşun önüne dikildi. Gözü feci morarmıştı ve kolu askıdaydı. “Onu boş ver,” diye sözünü kesti öfkeyle. “Komşu evde yaşayan şu yalancı paçavraya ne demeli? Merdivenle eve girip yatak odasından kol saatini çaldığımı söylüyor. Halbuki asıl o bizim evdeki gümüşleri yürütmüş.”

Kalabalıktan başka bağırışlar yükseldi ve herkes ilerlemeye çalıştı. Herkesin şikâyet edecek bir hırsızlık vakası var gibiydi ve hepsini araştırmanın Noel’e kadar bitmeyeceği açıktı. Çavuş Bramley düdüğünü ağzına götürdü ve bütün gücüyle çaldı. Delici düdük sesi istediği etkiyi yarattı. İnsanlar, pek çok polis memurunun belirmesini ve kalabalığı kuşatmasını beklermiş gibi, hemen geri çekildiler.

“Şimdi,” dedi çavuş, boğuk bir sesle, “bütün şikâyetlerle zamanı gelince ilgilenilecek. Polis karakolu öğleden sonra dörtte tekrar açılacak. Bütün suçlamalar dilekçe haline getirilip ve üç kopya yapıp, suçyılan tarafından imzalanmalı.” Sözcüğü doğru söylediğinden emin değildi ve bir an düşününce gözlerinin önüne, olmayan ellerinde kırışık kâğıtlarla kapıyı döven altmış sinirli yılan geldi. “Suçlayan,” demek istedim.

Yaşlı bir kadın öne çıktı ve yeşil şemsiyesiyle çavuşun göğsünü dürtükledi. “Zamanı gelince, benim için yeterli değil genç adam!” diye bağırды. “Ben paramı bu akşama kadar geri istiyorum. Kedi maması satın almam gerekiyor ve kömürcü sabah erkenden gelecek.”

Bağırışlar ve itişmeler tekrar başladı ve çavuş, düdüğü ikinci defa çaldığı takdirde ilki kadar etkili olup olmayacağını merak ederken, saat on iki imdadına yetişti. Şimdi, öğlen saatinin gelmesinin yalnız bir polis memurunu davalı altmış komşunun elinden kurtaramayacak kadar sıradan bir olay olduğunu düşünüyorsanız, Pinchbucket saatlerinin tuhaf özelliğini hesaba katmamışsınız demektir. Fowler Pinchbucket'ın Leydi Partridge'e armağan ettiği çirkin saat, yaz mevsimini konsolun üzerinde, açık pencerenin yanında geçirmişti ve günde yalnızca iki kez çalsa da, onu işiten herkes güzel müziğiyle büyülenmişti. Fazla zaman geçmeden Pinchbucketlar, olağanüstü ucuza sattıkları saatlerle iyi iş yapar olmuşlardı. Her çınlama farklıydı, ama öyle beceriyle yapılmışlardı ki, sesleri birlikte işitilince muhteşem bir senfoni gibi geliyor, ezgiler dar sokaklarda yaz esintisi gibi süzülüp dolanıyordu ve bütün işler kısa bir süre için duruyor, kahveler demleniyor, insanlar haftanın hangi günü olduğunu hatırlamasalar bile, bu günde hoşlarına gidenin ne olduğunu hatırlıyorlardı.

İşte, saat öğlen on ikiyi vurduğunda kalabalık bu hisse kapıldı ve Pinchbucket saatleri büyülerini yaptı. Bir an şikayetlerindeki aciliyet kayboldu, dostları ve komşuları hakkında acele yargılara vardıkları için utandılar. O bir an, Çavuş Bramley için yeterli oldu, yatağını hedefleyerek, çok daha zayıf bir adamın çevikliğiyle kalabalığın arasından sıyrıldı. Kalabalık şikayetlerini yazıya döküp dilekçe haline getirmek için dağılmaya başladı. Çavuşun önerisi aniden çok mantıklı gelmeye başlamıştı. Çavuş rahat bir nefes alarak anahtarını polis karakolunun kapısındaki kilide sokup çevirdi ve tozlu minibüsünü meydanın ortasında, olduğu yerde bıraktı.

Nefes nefese kalmış, işlerine dalmış Miles Wednesday, işinin aciliyetine rağmen polis karakoluna yaklaştığında bir anlığına

yavaşladı. Havada, aynı anda her yerden, ama aynı zamanda hiçbir yerden gelmiyormuş gibi gelen şingirtılı bir çınlama vardı. Neredeyse Ufaklık'ın sirk orkestrasından çıkardığı müzik kadar güzeldi ve bir an Doktor Tau-Tau'nun açıklamalarının yüreğinde bıraktığı korkunç ürpertiye siler gibi oldu.

Ufaklık gülümseyerek ona yetişti ve Leydi Partridge ile Doktor Tau-Tau'yu beklemek için durup, birlikte müziğin onları sarmasına izin verdiler. İkili arkadan bir kedi dalgası eşliğinde geliyordu. "Bunu duydun mu?" diye sordu Miles.

Ufaklık başını salladı. "Dün gece de duydum. Leydi Partridge'in evindeki gibi, bir sürü saat çınıyor sanki. Ezgiler yıldızlar gibi birlikte dans ediyor. Çok akıllıca."

"Ne güzel, değil mi?" dedi Leydi Partridge, onlara yetişirken. "Bazen Pinchbucket denen o adamın yalnızca çocuklarla mı çalışmaya uygun olup olmadığını merak ediyorum. Saat işi yapmaya başladığından beri çok tutulur oldu. Gerçi, saatler adamdan daha güzel değil."

"Onlardan bir sürü var gibi," dedi Miles. Pinchbucket Evi'nde kötü muamele gördüğü seneler için Fowler Pinchbucket'ı he-nüz affetmeye hazır değildi.

"Pinchbucketlar ithal eder etmez kapışılıyorlar," dedi Leydi Partridge. "Her hafta ufak tefek bir yabancı beyefendi yeni bir parti malla geliyor ve genelde ertesi gün hepsi satılmış oluyor. Sık sık bozuluyorlar. Aslında benim saatim salıdan beri çalmadı, ama sanırım böylesine oynak bir ezgi hassas bir mekanizma gerektiriyordur ve Bay Pinchbucket çok ucuza onarım yapıyor. Aslında, bir şarkıdan ucuz." Leydi Partridge kendi şakasını çok komik bularak kahkahayı patlattı.

"Fowler Pinchbucket saatleri *kendi mi* onarıyor?" diye sordu Miles inanamayarak. Pinchbucket Evi'ndeki bütün onarımları Fowler Pinchbucket yapardı ve onun bakımı altında o kasvetli bina gün geçtikçe daha harap hale geliyordu ve binayı bir arada tutan tek şey duvarlardaki boya gibiydi.

Saatlerin müziği soldu ve Miles karakola yaklaştıkça adımlarını sıklaştırmaya çalıştı. Hiç bulunana kadar durmaya niyeti yoktu ve Çavuş Bramley karakolu açıyormuş gibi görüldüğü için memnundu. Meydan her zamankinden daha kalabalık görünüyordu ve Miles çevrede yara bere içinde pek çok insan fark etti. Ayaklanmak üzere gelmiş ama vazgeçmiş gibi dağılıyorlardı.

“Çavuş Bramley!” diye gürledi Leydi Partridge’in sesi meydana. Çavuş, polis karakolunun merdiveninde donakaldı ve Miles, adam onlara dönmeden önce omuzlarının gözle görülür bir biçimde çöktüğünü fark etti.

“Sana yettiğim için çok memnunum,” dedi Leydi Partridge. “Hiç’i başını belaya sokmadan bulmamızı çok daha önemli kılan bir haber getirdik. Elbette, yaratık şu anda zaten minibüsünde değilse.” Merakla meydanın ortasında kalakalmış minibüse baktı.

Merdivenin tepesinde duran Çavuş Bramley derin bir nefes aldı ve kollarını kavuşturdu. “Soruşturma sürüyor,” diye bildirdi, kendine güvenen resmi sözcü sesiyle. “Her ipucunu değerlendirme için aralıksız çalıştığımızdan emin olabilirsiniz. Karakol akşam saat dörde kadar kapalı olacaktır.”

“Yani Hiç’i kaybettiğini söylüyorsun,” dedi Leydi Partridge, “ve şimdi yatmaya gidiyorsun.”

“Evet,” dedi Çavuş Bramley. “Demek istediğim, hayır. Yaratık şimdilik kaçmış olabilir, ama saat dörde kadar yeni bir ekip oluşturacağım.” Sesi yalvarır gibiydi, ama Leydi Partridge fark etmiş görünmedi.

“Eminim bir fincan çaya ihtiyacın vardır,” dedi, bir fincan çayın her şeye çare olduğuna inanan Leydi Partridge, “ve sana katılmaktan memnun oluruz. Aramamızı sürdürmenin en iyi yolunu tartışırız.”

“Pekâlâ,” diye içini çekti Çavuş Bramley. İtiraz edemeyecek kadar bitkindi. Küçük karakola yorgun argın girdi ve çaydanlığı

doldurdu. Karakolun içi kâğıtlar, bej dosyalar, ataçlar, kayıp evcil hayvanlar, çaresiz suçluları duyuran soluk ilanlar, eski piyango biletleri, kullanılmış defterlerle karbon kâğıtları, boş sigara paketleri, kullanılmış lastik mühürler ve mürekkep şişeleriyle karman çormandı. Çavuş Bramley eskimiş bir demlikte çay demlerken Leydi Partridge döner koltuktan bir kâğıt yığını kaldırdı ve oturdu.

“Ee, Çavuş,” dedi. “Saldırı planı nedir?”

Çavuş Bramley, sararmış bir harita en üstte kalana kadar masasındaki kâğıtları gelişigüzel karıştırdı. Haritayı dikkatle açtı. Harita o kadar çok katlanmıştı ki, kat yerleri boyunca uzun dikdörtgenler halinde dağılmak üzereydi. “Larde, Samanköy ve Sığgeçit arasında titiz bir arama yaptık,” dedi, küt parmağını haritaya koyarak. “Ama henüz şüpheliyi tutuklamayı başaramadık.”

“Hiç, şüpheli değil,” dedi Leydi Partridge. “Yasadışı bir şey yapmadı.”

“Şüpheli değil mi?” diye sordu Doktor Tau-Tau kızgınlıkla. “O yaratık beni kaçırdı ve ağaca astı!”

“Evet, şey...” dedi çavuş, bu konuda Hiç’in tarafını tuttuğunu açıkça belli ederek, “öyle olsa bile, yaratığın hangi yöne gitmiş olabileceğini belirlemek için bölgeyi ayrıntılı olarak incelemem gerekecek.” Lime lime olmuş haritayı sıvazlayarak düzeltti ve dirseklerine dayanarak öne eğilip, şapkasını gözlerinin üzerine çekti.

Miles ile Ufaklık dağınık ofisten farklı farklı emaye kupalar ve çentilmiş çay fincanları toplayıp çay doldurdular. Doktor Tau-Tau çayını iki yudumda içti ve bir an durup çay fincanına baktıktan sonra, onu önündeki tezgâha bıraktı. Parmak uçlarıyla şakaklarını ovmaya başladı. “Çay yapraklarında bir şey görüyorum,” dedi. “Ortaya çıkan bir yaratık resmi. Çok uzak olmayan, ama henüz aramadığımız bir yerde.”

Miles merakla kupaya baktı. “Ben yalnızca bir kabarcık görebiliyorum,” dedi.

“Elbette sen kabarcık görürsün,” dedi Doktor Tau-Tau aksi aksi. “Çay yapraklarından fal bakabilmek için keskin bir ikinci görü gerekir.” Şakaklarını ovmaya geri döndü. “Yaratık kuze-ye gitti. Yakında –bir dakika– biz konuşurken Iota kasabasına yaklaşıyor.”

“Gerçekten de korkmuş ve tehlikeli bir yaratığı bulabilmek için çay yapraklarının sözünü dinlememiz gerektiğini mi söylüyorsun?” diye sordu Leydi Partridge.

Doktor Tau-Tau sesli sesli burnunu çekti. “Tavsiyeme uya-bilirsiniz ya da göz ardı edebilirsiniz,” dedi. “bana gelince, sırf ekstra-güçlü uyku suyumu sınavabilme fırsatı için bile olsa, sizinle birlikte Iota’ya geleceğim.”

“Sen ne diyorsun Çavuş?” diye sordu Leydi Partridge. “Çavuş?”

Çavuş hafifçe irkildi ve telaşla haritayı katlamaya başladı.

“Uyuyor muydun Çavuş?” diye sordu Leydi Partridge.

“Elbette hayır, hanımefendi,” dedi çavuş. Miles onun alçak sesle mırıldandığını duydu. “Nerede bende o şans?”

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

KAYIP KİŞİLER

Sarsılmış, sallanmış, Iota yolcusu Miles Wednesday, Çavuş Bramley'nin devriye arabasının ön konsolunda oturan küçük tahta köpeği izliyordu. Boynunda yay olan ve yoldaki her çukura girdiklerinde mutluluk içinde başını sallayan türden bir köpek olmalıydı, ama çavuşun çılgın şoförlüğü ve arabanın amortisörlerinin doğru düzgün çalışmaması yüzünden küçük tahta hayvan öyle çılgınca baş sallıyordu ki, başı her an uçup gidebilirmiş gibi görünüyordu.

Miles bunu fark etmiyordu bile. O, eskiden babası olan canavarı düşünüyordu ve bu duyguyu üzerinden atmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onun gerçek doğasını daha önceden fark etmeyerek, bir şekilde onu yalnız bıraktığını hissetmeden edemiyordu. Yine de, Hiç'in gözlerinin içine hiç istemediği kadar yakından bakmıştı ve oradaki uluyan boşluğu hatırladığı zaman babasını bulma umudunun her zamankinden uzak olduğunu düşünüyordu.

Tozlu ön camdan bakarak Iota kasabasından iz aradı. Kapının bir sene önce, kamp ateşinin başında anlattığı hikâyeye bakılırsa orası doğduğu yerdi; yani aynı zamanda annesinin öldüğü kasaba. Kafasında fırtınaların, heykellerin, tuhaf kapıların olduğu bir yere dair görüntüler vardı ve o önündeki yolu izlerken ağaçların üzerinde bir kilise kulesinin silueti belirdi. Minibüs aniden yol kenarındaki küçük bir piknik alanına döndü ve kayarak durdu. Çavuş Bramley arabadan aşağı atladı ve arkaya giderek bir süre sonra, yayıkta iki saat geçirmiş gibi görünen Doktor Tau-Tau ile birlikte döndü. “Ben önde yolculuk etmeliydim,” diye homurdanıyordu falcı, “özellikle de yaratığın nerede olduğunu bildiğim için.”

“Bunu göreceğiz. Dahası, öndeki yer yetkili personele ayrılmıştır ve yetkilendiren kişi de benim.”

Doktor Tau-Tau arabanın yanında durup, incinmiş bir ifadeyle şakaklarını ovdu. Motordan bir buhar bulutu yükselerek, olaylara özel efekt verdi. “Çok yaklaştık,” dedi Tau-Tau etkili bir sesle, “ama tehlike büyük. Yaratık kovalandığı için öfkeli ve ona büyük dikkatle yaklaşmak gerek. Bundan sonra sadece oğlanla ben gitsek daha iyi.”

“Korkarım bu söz konusu değil,” diye gürledi Leydi Partridge. “Değil mi, Çavuş Bramley?”

“Şey... kesinlikle,” dedi çavuş. “Memur Flap ve Wigge de oğlanla garabete eşlik edecek. Kıdemli subay olarak, ben burada kalıp kumanda ve kontrol faaliyetleriyle ilgileneceğim.”

“Çok alçak gönüllüsün çavuş,” dedi Leydi Partridge. “Ben burada kalıp minibüse göz kulak olurum. Yaratık bulunursa senin çelik gibi sinirlerine ihtiyaç duyulacak ve polis memurların da senin önderliğini arayacak.”

Sessiz bir yer bulup, kumanda ve kontrol faaliyetlerini yürütmeye hazırlanarak şapkasını gözlerinin üzerine çekmiş olan

Çavuş Bramley derin derin iç çekti. “Eh, o şekilde söyleyin-
ce...” dedi. Teslimiyet içinde copunu kemerine taktı.

“Şüphelinin nerede olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu
Doktor Tau-Tau’ya.

“Yaratık kilise avlusunda olacak,” dedi Tau-Tau.

“Orada olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?” diye sordu
Miles.

“Çünkü ikinci görüş öyle diyor,” dedi Tau-Tau. “Hem seni
ele geçiremiyorsa, gideceği yer orası olacaktır.”

“Ama neden?” diye sordu Miles. Aniden aklına bir fikir gel-
di. “Orası... annemin gömüldüğü mezarlık mı?”

“En olası yer,” dedi Doktor Tau-Tau. “Ben hiç gitmedim.
Zihinsel yolculuklarım dışında,” diye ekledi.

“Onu boş ver,” dedi Çavuş Bramley. “Kilise avlusu ne taraf-
ta?”

Doktor Tau-Tau yanıt veremeden, “Bu tarafta,” dedi Memur
Flap. Memur *Çağdaş Polis Memuru* dergisinden yön bulma kur-
su almıştı ve kilise avlusunun ilerideki ağaçların üzerinde yük-
selen kilise kulesinden bir taş atımı uzakta olması gerektiğini
biliyordu.

“Başı çek o zaman Flap,” dedi Çavuş Bramley. Arama ekibi,
dolana dolana ağaçların arasından geçen dar patikada yürüme-
ye koyuldu. Dürülmüş ağı taşıyan Memur Flap ile korkudan
titreyen Memur Wigge önden yürüyorlardı. Arkalarından Çavuş
Bramley, sonra da Miles ile Ufaklık geliyordu. Doktor Tau-
Tau en arkadaydı. Falcı uzun siyah bir çanta taşıyordu ve endi-
şe içinde çevresine bakmıyordu. Ağaçlığın kıyısına geldiler ve
Memur Flap, uluslararası alanda kabul edilmiş jestler kullana-
rak durmalarını işaret etti. Önlerinde koyu renk taşlardan inşa
edilmiş bir kilise vardı, sivri uçlu kulesi yeşil bakır çatıdan bı-
çak gibi yükseliyordu. Kulenin gölgesi mezarlığa ünlem işareti

gibi düşüyor, devasa porsuk ağacının altındaki yuvarlak, koyu gölge ile bitiyordu.

“Gerçekten de orada,” diye fısıldadı Memur Flap, porsuk ağacını göstererek. Miles başta ağacın gölgesindeki çarpık mezar taşlarının arasında sıra dışı bir şey göremedi, ama sonra silüetlerden birinin diğerlerinden çok daha eğri büğrü olduğunu fark etti. Gözlerini gölgelediğinde Hiç’in şeklini seçmeyi başardı. Kamburunu çıkarmış, koca ağaç gövdesinin yanında kıpırdamadan duruyordu. Miles yaratığın onları görüp göremediğini anlayamıyordu. Doğrudan ona bakıyor gibiydi; ama ne kıpırdadı, ne de ses çıkardı. Miles yavaşça ilerlemeye başladı, ama Memur Flap uzanıp kolunu tuttu. En azından, diye düşündü Miles, kulak çekmeli tutuklama yönteminden daha iyiydi.

“O kadar çabuk değil evlat,” diye fısıldadı Çavuş Bramley arkasından. “Önceki sefer şüpheli seni gördüğüne çok da memnun olmadı. Dahası, en son tehlikeli ve muhtemelen ruhsatsız bir kedi eşliğinde görüldü.”

“Aslında, bir *Panthera tigris*,” diye ekledi Memur Flap.

“Fazla yaklaşmam,” dedi Miles. “Hem sanırım uyuyor.”

Çavuş Bramley boğazını temizledi. “Pekâlâ. Flap, Wigge, ağı açarak oğlana eşlik edin.”

Miles güneş altına adım attı. Ayaklarının altındaki çimenler kuru ve sertti; yüksekte bir yerde bir tarla kuşu şakiyordu. Miles yavaşça porsuk ağacına doğru yürüdü ve yaklaştıkça, Hiç’in onu izlediğinden bir o kadar emin oldu. Onun deli kahkahasını duymayı ya da yaratığın gölgelerden kopup ona saldırmasını bekliyordu, ama Hiç kılını bile kıpırdatmadı. Miles omzunun üzerinden arkaya baktı. Memur Flap onun yanında yürümeye çalışıyor gibiydi, ama bembeyaz suratlı, ağın diğer ucunu sıkı sıkı kavramış olan Memur Wigge fren rolünü üstleniyordu. Çavuş Bramley, düdüğünü etli dudaklarına kıstırmış, kaşlarını

çatarak ağaçlığın kenarından onları izliyordu. Doktor Tau-Tau ise yere diz çökmüş, yanında getirdiği uzun, siyah çantayı karıştırıyordu. Ufaklık, koyu yeşil yaprakların arasındaki beyaz bir kuş gibi, alçak dallardan birine tünemişti.

Miles mezarlığı kuşatan alçak taş duvara vardı. Şimdi Hiç'i açık seçik görebiliyordu. Üzeri otlarla kaplanmış bir mezarın üzerine eğilmiş, kara kara düşünerek oturuyor, kızarmış gözlerle doğrudan Miles'a bakıyordu.

“Merhaba,” dedi Miles sessizce. “Beni hatırladın mı?” Kendini Hiç'le göz göze gelmeye zorladı. Yaratık sanki boştu, içinde evrenin boşluğundan başka hiçbir şey yoktu. Miles, Meşe Cücelerinin mağarasında, cehennemin ağzına baktığı zamanki gibi hissetti kendini. Ensesindeki saçlar diken diken oldu, ama aynı zamanda, bir şekilde Hiç'in onu dinlediğinden emindi.

“Neden eve gelmiyorsun?” diye sordu yaratığa. Hiç, derin bir nefes aldı ve koca başını yavaşça çevirip, gözlerini kaçırdı. O anda Miles'ın arkasından, bir şişeden yavaşça çıkarılan tıpanın sesine benzer bir ses geldi. Bir şeyin sağ kulağının dibinden ışık çalarak geçtiğini hissetti ve Hiç'in boynunda, büyü eseriymiş gibi, küçük sarı bir ok belirdi. Yaratık gerildi ve sağır edici bir feryat kopardı. Pençesiyle boynundaki gür kılları tırmaladı, ama oku bulamadan iki büküm oldu ve otların arasına yığıldı.

Miles şokla inledi. Hızla arkasındaki iki polis memuruna döndü, ama onlar da ağızları bir karış açık, yerdeki Hiç'e bakıyorlardı ve Miles kadar şaşırılmış görünüyorlardı. Miles, Memur Wigge'nin omzunun üzerinden Doktor Tau-Tau'nun ağaçların arasından elinde bir üfleme çubuğu, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle yaklaştığını gördü.

“Canavar bayıldı mı?” diye bağırdı falcı gülümseyerek. Miles'ın içine bir öfke dalgası ve korkunç bir hayal kırıklığı doldu. Doktor Tau-Tau merakla yaklaştı. “Tam düşündüğüm gibi,” dedi, porsuk ağacının gölgesine bakarak. “Artık güvendesin evlat. Gerektiği gibi verildiğinde, Yeryüzü'nde hiçbir şey

benim uyku suyumun tam gücüne dayanamaz. Uyku suyum ezicidir,” diye tekrarladı, “ama gerektiği gibi verilmesi lazım.”

Aniden Miles’in dizleri boşandı. Ufaklık’ın tünediği daldan atladığını ve çimenlerin üzerinde ona doğru koştuğunu görebiliyordu. Bütün ağırlığıyla taş duvara çöktü. “*Bunu neden yaptın?*” diye sordu Tau-Tau’ya.

Falcı şaşkın şaşkın baktı. “Bunu neden?.. Yaratık seni ramparça ederdi evlat. Sen neden yaptığımı sandın?”

Miles başını iki yana salladı. “Hayır, etmezdi. İlk defa yaklaşmama izin vermişti. Ne yapacağını bilmiyorum ve sayende asla öğrenemeyeceğim!”

Doktor Tau-Tau’nun yüzü koyu kırmızıya döndü. “Saçmalık evlat. Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Ben yaratığı uyutmasaydım, şu anda bir ağaçtan sarkıyor olurdun. Belki daha kötüsü. Yaratığın aklını kaçırdığı açık. Hırpalanmanın şokundan kurtulduğun zaman, hemen eyleme geçtiğim için bana teşekkür edeceksin, hiç endişelenme.”

“Bin yaşına kadar yaşasam da etmem,” diye tısladı Miles. “O yaratık eskiden babamdı ve seni ağaca assa, hak etmiş olursun.” O anda Çavuş Bramley, eline defterini, kulağının arkasına da sıkıştırdığı kalemi alarak açıklığın uzak ucundan geldi. “Bay Tau-Tau,” dedi, “korkarım tehlikeli bir üfleme çubuğu bulundurmaktan seni tutuklamak zorundayım.”

“Beni tutuklamak mı?” diye kekeledi Doktor Tau-Tau. “Oğlanı kurtardığım için mi?”

“Memur Wigge,” dedi çavuş. “Bu garabetin silahını al, polis aracına kadar ona eşlik et ve onu arka tarafa kilitle. Sonra minibüsü buraya getir ki şüpheli... Hiç’i uyanmadan önce arabaya yükleyebilelim.”

Memur Wigge’nin, uyku suyu verilmiş olsa da olmasa da, Hiç’le arasına mesafe koymak için daha fazla uyarılmasına gerek kalmadı. Üfleme çubuğunu hızla morarmakta olan falcıdan

aldı ve bileklerine kelepçeyi taktı, sonra kolunu tuttu ve geldikleri yoldan döndü.

Doktor Tau-Tau silkelenip bir anlığına Memur Wigge'nin elinden kurtuldu ve Miles'a döndü. "Evlat," dedi titrek bir sesle, "nankörlüğüne pişman olacaksın. Kartlarda ölümün seni izlediğini gördüm ve ne kadar yakın olduğunu yalnızca ben biliyorum." Memur Wigge adamın kolunu daha sıkı yakaladı ve ağaçlara doğru yürüttü. "Ölümünü gördüm," diye bağırdı Doktor Tau-Tau, omzunun üzerinden, "ve çok uzakta değil evlat."

Toza belenmiş, uyku suyuyla engellenmiş Miles Wednesday, eskiden babası olan kıpırtısız canavarın yanında, otların arasında diz çöktü. Cüssesine rağmen Hiç, gevşekçe açılmış ağzı ve yarı kapanmış görmeyen gözleriyle, savunmasız görünüyordu. Miles eğildi ve yaratığın kıllı yüzüne yakından bakarak, iç cebinde sakladığı solmuş fotoğraftaki adamdan iz aradı.

"Sence babanı geri getirebilecek misin?" diye sordu Ufaklık sessizce, Miles'ı yerinde sıçratarak.

Miles omuzlarını silkti. "Orada ondan kalan bir şey olup olmadığını bilmiyorum," dedi. "Sen ne dersin?"

"Ben de bilmiyorum," dedi Ufaklık. "Daha önce, Tek Şarkı'da adı geçmeyen hiçbir varlık görmedim. Ama Barty Fumble ismi orada bir yerde olmalı, çünkü yok olmadı."

"Onu bulamıyorsan, nereden biliyorsun?" diye sordu Miles.

"Tek Şarkı'daki yerini bulamıyorum," dedi Ufaklık, "ama orada olmasa, Barty Fumble adı daha... boş gelirdi. Rengi olmazdı. Açıklaması zor."

"Ya onu geri getirebilirim," dedi Miles, "ve ondan hoşlanmazsam? Ya herkesin söylediği kadar hoş biri değilse?"

Ufaklık bunu biraz düşündü. "Benim annem ya da babam olmadı," dedi, "bu yüzden bu konuda çok bilgim yok. Ama iyi

bir nedeni olmasa, herkesin onu bu kadar seveceğini sanmıyorum.”

“Tau-Tau ondan hiç hoşlanmıyordu,” dedi Miles.

“Doktor Tau-Tau kendini çok fazla seviyor,” diye güldü Ufaklık. “Kalbinde başkasına yer kaldığını sanmıyorum.”

Ufaklık'ın kahkahası kasveti biraz sildi sanki ve Miles gülümsedi. Topuklarının üzerine çöktü ve çevresine bakındı. Hiç, uyuşukluğundan uyanma işareti vermiyordu. Çavuş Bramley ile Memur Flap biraz ötede taştan bir mezarın üzerine rahatça yerleşmişti. Memur, çavuşa *Çağdaş Polis Memuru* dergisinden öğrendiği ölümcül bir boğma hareketini gösteriyordu. Çavuşa el sürmenin akıllıca olacağını düşünmediğinden, hareketi kendi üzerinde gösteriyordu. Fazla ilgilenmiş görünmek istemeyen Çavuş Bramley, polis memuru yavaş yavaş morarırken, acele etmeden sigarasını yakıyordu. Uzakta bir yerde bir motor kükreyerek canlandı ve bir süre uğuldadıktan sonra güz havasında solup gitti.

Miles ile Ufaklık, devasa kılı bir bebeğe bakıcılık edermiş gibi, Hiç'in yanında oturdular. Hiç, dolaşık otların yarı yarıya örttüğü sade granit mezar taşının dibinde yatıyordu ve Miles bir süre sonra sade, boyasız harflerle taşta kazınmış olan ismi fark etti. Hiç'in üzerinden uzanıp otları araladı. Yazı şöyle diyordu:

Celeste Mahnoosh Elham

Zamanın çaldığı

Öyle olsun

Miles yazıyı defalarca okudu. Demek ailem bu, diye düşündü, sonunda birlikteyiz. Annem yerin altında, babam bir gölgeden farksız; içi boşalmış, kıllarla kaplı. Ve annemle babamın hiç tanımadığı, dört yüz yaşında bir kız kardeşim var. Bu garip aile buluşmasının ona tuhaf gelmesi gerektiğini düşündü, ama

gelmiyordu. Başka bir hayat tanımamıştı, bu yüzden sahip olduğu hayatı neyle karşılaştırabilirdi ki?

“Yalnızca sen ve ben varız,” dedi Ufaklık’a. Mandalina’nın cebinde hareketlendiğini hissetti. Pelüş ayı turuncu kafasını akşam havasına çıkardı. Uyuyan canavara baktı ve hemen cebin güvenliğine daldı. “Bir de Mandalina, elbette,” dedi Miles.

Ufaklık ona gülümsedi. “Şimdiye kadar başımızın çaresine baktık, değil mi?” dedi.

“Sanırım öyle,” dedi Miles.

Yoldan polis minibüsünün sesi geldi ve bir an sonra araba sallanarak görüş alanına girdi. Yeşilliğin yanında sarsılıp sekti ve kilisenin çakıl kaplı yoluna çektğinde motor hemen sustu. Miles şaşkın şaşkın izlerken Leydi Partridge güçlkle sürücü koltuğundan sıyrıldı ve çakılların üzerine adım attı. “Korkarım araba kullanmak konusunda hamlamışım, ama beklemekten sıkıldım,” diye bağırdı. “Hiç’ten iz buldunuz mu?”

“İzden daha fazlasını bulduk Leydi P.,” dedi Çavuş Bramley. “Aslında, şüphelinin tamamını bulduk ve teslim aldık. Memur Wigge ayrıntıları anlatmadı mı?”

“Memur Wigge mi?” dedi Leydi Partridge. “Sizin yanınızda olduğunu sanıyordum.”

“Bir süre önce onu arabaya yolladım,” dedi çavuş, fark etmeden defterini çıkararak, “kırmızı şapkalı garabeti kilit altına alsın diye. Yani oraya gelmediler mi?”

“Hiç iz yok,” dedi Leydi Partridge. “Onları hemen aramaya başlasak iyi olacak.”

Çavuş Bramley defterini açtı. “Memur Flap ve ben bir arama ekibi oluşturalım,” dedi ve şişman yuvarlak harflerle yazdı: Kayıp kişi sayısı, 2.

OTUZUNCU BÖLÜM

YALAN DEDEKTÖRÜ

Yumurtalanmış, pastırmalanmış, tornavidayla silahlanmış Miles Wednesday, Partridge Malikânesi'nin yemek odasında, önünde Leydi Partridge'in Pinchbucket saati ile masanın başında oturuyordu. Kahvaltı malzemeleri kaldırılmıştı ve Leydi Partridge, Miles'tan günlerdir çalmayan saatini onarıp onaramayacağına bakmasını istemişti. Fowler Pinchbucket'ı çağdırmaktan bıktığını söylemişti, ama aslında Miles'ın mekanik aletleri kurcalamaktan hoşlandığını biliyordu ve ona bir önceki günün olaylarını unutturacak bir şey arıyordu.

Memur Wigge'yi mezarlıktan biraz uzakta, yalnız başına, yüzü çalılara gömülmüş halde bulmuşlardı. Kafasının arkasında büyük bir yumru vardı ve bebek gibi uyuyordu. Mücadele izi yoktu ve bu da –çavuşun uzman görüşüne göre– Memur Wigge'nin bir şekilde kendi kendini bayılıp tutsağın kaçmasına

izin verdiği anlamına geliyordu. Çevreyi aradıklarında falcıdan iz bulamadılar ve kimse Hiç uykusundan uyanana kadar burada oyalanmak istemiyordu. Arabayı geri geri porsuk ağacına yanaştırdılar ve yarattığı güçlkle arka tarafa yüklediler.

Larde'ye döndüklerinde Bolsillo Sirki'nin tepenin dibindeki arsada çoktan kamp kurmuş olduğunu görmüşlerdi. Memur Wigge, baygın kişilere bakmak konusunda uzman olmaya başlayan Baumella'ya emanet edilmişti ve Ufaklık sirke gönderilmiş, Hiç'i güçlendirilmiş yuvasına götürmeye yardım etmesi için K2 çağrılmıştı.

Miles gece doğru düzgün uyuyamamıştı ve gün doğumundan önce sessizce giyinmiş, çardağa gidip Hiç'e bakmıştı. Yarattığı, Doktor Tau-Tau'nun güçlü uyuşturucusu yüzünden hâlâ sersem bir halde bulmuştu, ama kahvaltı zamanına kadar parmaklıkların yanındaki eski koltukta oturup ona eşlik etmişti. Şimdi Leydi Partridge'in saatini incelerken, Hiç'in hayatında, surat asarak düşüncelere dalmak ve isterik öfke patlamaları dışında herhangi bir şey olup olmayacağını merak ediyordu. Babasını geri getirmenin ve onu eski haline döndürmenin yolu olup olmadığını hiç bilmiyordu. O kıllı devin içinde bir Barty Fumble olduğuna ondan başka inanan yok gibiydi.

Bolsillo biraderler Kaplan Yumurtası'nın Celeste'in şifa güçlerini fazlasıyla arttırdığını söylemişti ve eğer bu doğruysa, babasını geri getirmek için tek umudu Yumurta'ydı. Ama onun nerede olduğunu öğrenmeye daha fazla yaklaşmış değildi ve onu bulsa da, nasıl kullanılacağına dair anahtarın Büyük Cortado'da olduğunu biliyordu. Annesinin mezar taşındaki yazıyı düşündü: "Zamanın çaldığı, öyle olsun." Bu yazıtı kendisi mi seçmişti? Oğluna bir mesaj bırakmış, Fabio Bolsillo'nun söylediği gibi ölüp gitmiş babasını arayarak hayatını boşa harcamamasını mı öğütlemişti?

"Onu nasıl açacağını buldun mu?" diye sordu Ufaklık, yanına oturup saatin çirkin yüzünü inceleyerek.

Miles gözlerini kırpıştırarak düşüncelerinden sıyrıldı ve saatin arkasını çevirdi. Beklediğinden çok daha ağırdı ve onu konsoldan masaya taşımak için bile bütün gücünü kullanması gerekmişti. Saatin içindeki her şey yerinden kurtulmuş, ağır siyah kutunun içinde oraya buraya kayıyor gibiydi. Saatin arkasında bir tür kapak vardı, ama onu açmasını sağlayacak bir kilit ya da çengel göremiyordu. Saatin tabanının yakınında, iki yanda ikişer tane olmak üzere dört büyük vida vardı ve üzerine YALNIZCA NİTELİKLİ ONARIM PERSONELİ AÇABİLİR yazılı küçük pirinç bir plaka takılmıştı. Miles vidaları söktü ve dikkatle bir kenara bıraktı, sonra dış kutuyu daha rahat kaldırmak için sandalyesinde ayağa kalktı.

Kutudan dökülenler, bir saatin içinde bulmayı umduğunuz türden şeyler değildi. Masaya bir madeni para çığı, eski bir cep saati, pek çok kaşık, porselen bir yüksük, tuzluk, çeşit çeşit mücevher, gümüş bir sosluk, iki peçete halkası, denizci üniformalı küçük bir oğlan fotoğrafı içeren altın bir madalyon, gümüş bir sigara kutusu, opal bir şapka iğnesi, bir manşet düğmesi ve pek çok başka parlak nesne döküldü, ama en şaşırtıcı olanı, ani aydınlığa karşı gözlerini kırpıştırarak bu hazinenin ortasında oturan beyaz tüylü, pembe gözlü iki fareydi. Kendilerini Leydi Partridge'in yemek odasındaki masanın üzerinde bulduklarına şaşırılmış görünüyorlardı.

Miles hayretle beyaz farelere bakakaldı. Ufaklık güldü ve kahkahasının müziği saatin içindeki karmaşık mekanizmanın çanlarını harekete geçirdi. "Merhaba!" dedi Ufaklık farelere. Ciyaklayarak onlara bir soru sordu ve iki fare birbirlerine baktılar. Bıyıkları seyirdi ve iki fareden küçük olanı Ufaklık'a dönerek bir şeyler ciyakladı. Miles saatin kutusunu elinden geldiğince yavaş bir biçimde masaya bıraktı, ama farelerin bir yere gitmeye niyeti yok gibiydi. Doğal yaşam alanları sanki bir para ve gümüş eşya yığınının ortasıydı. Ufaklık onlara yine ciyakladı

ve fareler olduğu yere kıvrılıp, gözlerini kapatmış gibi yaptılar; ama Miles büyük farenin onları gözetlediğini açık seçik görebiliyordu.

“Ne dediler?” diye sordu Miles.

“Saatin içinin güzel ve karanlık olduğunu ve onların yalnızca dinlendiğini söyledi.”

“Oraya nasıl girdiklerini sor,” dedi Miles. Kutuyu yan yatırdığında, küçük kapağın iç tarafında basit bir çengel olduğunu görmüştü ve bu ona tuhaf gelmişti. Ufaklık farelere yine ciyakladı, ama fareler yanıt vermediler ve içlerinden biri biraz da horlamaya benzeyen minik bir hıhlama çıkardı.

O anda Leydi Partridge bir kedi dalgası eşliğinde içeri süzüldü. “Miles?” dedi. “Çavuş Bramley seninle...” Masaya dökmüş küçük hazine yığını görüncü cümlesinin ortasında sustu. “Bu da ne?..” dedi ve daha iyi görebilmek için yaklaştı. “Bu, Dartforth’un sigara kutusu... ve benim inci küpelerim. Her yerde bunları arıyordum. Madalyonum da burada. Bunca eşya neden burada?”

“Biz de aynı şeyi merak ediyorduk,” dedi Miles. “Ufaklık bu ikisine soruyordu.” Kıvrılıp yatmış fareleri gösterdi. “Sanırım Fowler Pinchbucket’a aitler. O hep fare yetiştirir.”

Leydi Partridge sabahlığının cebinden gözlüğünü çıkardı ve burnuna kondurdu. “Aman Tanrım! Bunlar gerçekten fare. Ben bir çift eldiven sanmıştım. Onların da mı saatten çıktığını söylüyorsun?”

Gri iri bir kedi yumuşak bir gümleme eşliğinde masaya atladı. Fareler onun da ilgisini çekmiş gibiydi. Ufaklık ona bir şey söyledi ve fare ona hayal kırıklığına uğramış gibi bakarak aklındaki son şey iki lezzetli beyaz fareymiş gibi patilerini yalamaya başladı.

“Uyuyor görünüyorlar,” dedi Leydi Partridge, farelere yakından bakarak.

“Bence yalnızca numara yapıyorlar,” dedi Miles. “Saatin içi güzel ve karanlık olduğu için orada uyumaktan hoşlandıklarını söylediler.”

“Bu, benim değerli eşyalarımın ve bir dolu paranın oraya nasıl girdiğini açıklamıyor,” dedi Leydi Partridge. “Ama paranın onları rahat ettirdiğini söyleyebilirsin, sanırım!” Leydi Partridge kahkahayı patlatarak fareleri öyle çok ürküttü ki, artık uyuyormuş gibi yapamadılar ve doğrulup, mahcup mahcup gözlerini kırıştıtarak hazinenin ortasında oturdular.

“Çavuş Bramley,” diye seslendi Leydi Partidge, “sanırım gelip bunu görmem lazım.”

Çavuş Bramley çevresindeki kedilere basmamaya özen göstererek kıyın kıyın odaya girdi. Bir an sonra Memur Flap de onu takip etti. “Miles Efendi. Ufaklık Hanım,” dedi çavuş, şapkasının siperliğine dokunarak. Değerli eşya yığını ve iki beyaz fareyi inceledi. Fareler her geçen saniye daha da huzursuzlanıyorlardı.

“Vay vay,” dedi Çavuş Bramley. “Burada ne varmış?”

“Tamir edip edemeyeceğime bakmak için saati açtım,” dedi Miles, “ve içinde bu eşyaları buldum. Fareler de saatin içindeydi.”

“Fareler, hı?” dedi Çavuş Bramley.

“*Rattus Norvegicus*,” dedi Memur Flap.

“Teşekkür ederim Memur Bey,” dedi çavuş, arkasına bakmadan. “Şimdi, sizce neden bir insan saatin içine iki fare ve bir yığın para saklar?”

“Bence eşyaları saatin içine getiren farelerdi,” dedi Miles. Polis memurlarının içini görebilmesi için saat kutusunun altını çevirdi. “Bakın. Burada bir tür kapak var, ama içeriden kilitlemiyor.”

Çavuş Bramley, Miles'a baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Dedektiflik işlerini profesyonellere bırakmak en iyisi Miles Efendi," dedi. "Bir fare neden cep saati istesin ki?"

"Biz de biraz önce onlara bunu soruyorduk," dedi Miles.

"Soruyor muydunuz?" diye yineledi Çavuş.

"Ufaklık hayvanlarla iyi anlaşıyor Çavuş," dedi Leydi Part-ridge. "Onlarla konuşabiliyor."

"Öyle mi?" dedi Çavuş, yüzünden hafif bir sinir ifadesi geçerek. "Korkarım bir şüpheli yalnızca bir polis memuru tarafından sorgulanmalı. Mahkemede geçerli olması için böyle olması gerekir."

Memur Flap'in yüzü aydınlandı. "Kıza yemin ettirip özel yardımcı olarak atayabiliriz," dedi. Aklına fareleri doğrudan sorgulayarak, kapı kapı dolaşıp araştırma yapmaktan kurtulabileceği gelmişti. Memur Wigge hasta olduğu için izinliydi ve çavuşun da hep önemli masa başı işleri çıktığından böyle bir araştırmada yıpranacak olan kendi ayakkabılarıydı.

"Özel yardımcı mı?" dedi Çavuş Bramley. "Öyle canın istedi diye herkese yemin ettiremezsin. Prosedürlere aykırı."

"Hayır değil, efendim," dedi memur Flap. "Kıdemli memur olarak sizin yetkiniz var. Bunu dergide oku..."

"Evet, evet, kuşkusuz," dedi Çavuş.

"Gereken sözler burada var, efendim," dedi memur, göğüs cebinden katlanmış bir kâğıt çıkararak. "Acil durumlara karşı üzerimde bulunduruyorum." Kâğıdı çavuşa uzattı.

Çavuş Bramley gözlüğünü taktı ve boğazını temizledi. "Sağ elini kaldır küçük hanım," dedi.

"O hangisi?" diye fısıldadı Ufaklık Miles'a.

"Yazı yazdığın elin," dedi Miles.

"Ben ikisiyle de yazıyorum," dedi Ufaklık ve aynı anda iki elini birden kaldırdı.

“Yemin ederim ki...” dedi çavuş, kâğıttan okuyarak. Duraksadı ve Miles, Ufaklık’ı dirseğiyle dürtükleledi.

“Ben de,” dedi Ufaklık.

“Söylediklerimi tekrarla küçük hanım. Yemin ederim ki ülkenin yasalarına uyacağım ve onları koruyacağım...”

“Yemin ederim ki ülkenin yasalarına uyacağım ve onları koruyacağım...” dedi Ufaklık, çavuşun sesine çok benzeyen bir sesle. Çavuş Bramley kaşlarını çatarak ona baktı, sonra kâğıda döndü.

“En ciddi... Pah!” Kâğıdı katladı ve Memur Flap’e geri verdi.

“En ciddi pah,” dedi Ufaklık, iki eli havada. İnsanların kendilerini meşgul etmek için kullandıkları bu törenlerden çok hoşlanıyordu. Ona eskiden tüybulutları arasında, gideceği yere doğrudan uçmak yerine, bulutlara dokunmaktan kaçınarak zikzaklar çizmesini hatırlatıyordu.

Çavuş tekrar başladı. “Kanunlara uyacağıma, ama nüfuzumu orada burada kullanmayacağıma ve rozetimi istendiğinde geri vereceğime söz veririm,” dedi.

“Benim rozetim yok,” dedi Ufaklık, “ama yine de söz veririm.”

Çavuş Bramley döndü, Memur Flap’in üniformasında taşıdığı rozetlerden birini aldı ve Ufaklık’ın gömleğine taktı. Taktığı, ikinci sınıf Memur Flap’in Dâhi Suçluyu Dâhice Alt etme rozeti idi ve Memur Flap onunla özellikle gurur duyuyordu. Adam dudağını ısırды, ama bir şey söylemedi.

“Teşekkür ederim,” dedi Ufaklık. “Artık ellerimi indirebilir miyim?”

Çavuş başını salladı. “Şimdi,” dedi, kurşun kalemiyle çenesine vurarak, “bu kemirgenlere sor bakalım, nasıl oluyormuş da bir yığın parayla bir saatin içinde uyuyorlarmış?”

Ufaklık, sözcülük görevini üstlenmiş görünen küçük fareyle bir süre konuştu. “Uyumak için içine girdiklerini ve paranın zaten orada olduğunu söylüyorlar.”

“Bence saatin çalmasını para durdurdu,” dedi Miles. “Mekanizmanın çalışmasına yetecek kadar yer yok.” Onun sözlerini kanıtlamak ister gibi, boşalan saatten öksürüklü bir uğultu geldi ve bir dizi minik pirinç çekiç çanlara vurmaya başladı. Daha öğlene çok vardı, ama saat çınlamak için yapılmıştı ve çok uzun zamandır sessiz duruyordu. Onu boğacak kalın siyah kutu olmadığından, her zamankinden de güzel bir müzik odaya doldu. İki polis memuru, siyah saçlı oğlan, tombul hanım ve özel yardımcı bir süre dünya içinde dünyalarda kayboldu ve farelerin kıyın kıyın uzaklaşıp, para dağınının kenarından kaydığını ve masanın kenarına süzülüğünü kimse fark etmedi. Ama masanın kenarından daha ileri gidemediler. Aşağıda, oda kedilerle kaplıydı ve fareler ne kadar kurnaz olursa olsun, onlar bir kaçış yolu bulamadan saatin çınlamaları kesildi ve Memur Flap onların kaçmaya çalıştığını fark etti.

“Adaletten kaçmaya çalışıyorlar efendim,” dedi.

“Bunu göreceğiz,” dedi Çavuş Bramley. “Memur Flap, minibus git ve yalan dedektörümü getir.”

Çavuşun talebini duyunca Flap’in bakışları aydınlandı. “Bizde onlardan var mı?” diye sordu.

“Sürücü koltuğunun altında bulacaksın,” dedi çavuş, bakışlarını farelerden ayırmadan. Memur atletik bir sıçrayışla kedileri aştı ve kapıda kayboldu.

“Yalan dedektörü ne?” diye sordu Ufaklık.

“Doğruyu söyleyip söylemediğini anlayan bir araç,” dedi Leydi Partridge. “Söylemeliyim ki, yerel polis karakollarına onlardan dağıttıklarını ben de bilmiyordum.”

“Bizdekini ben dağıttım Leydi P.,” dedi Çavuş Bramley, Miles’a göz kırparak. Miles, Leydi Partridge’e baktı ve omuzlarını silkti.

Memur Flap dar yüzünde şaşkın bir ifadeyle geri döndü. Çavuşa büyük, tahta bir çekiç uzattı. “Koltuğun altında bundan başka bir şey bulamadım efendim,” dedi.

“Benim yalan dedektörüm bu,” dedi çavuş. Uzandı ve küçük farenin kuyruğunu yakalayıp, çekici havaya kaldırdı. “Şimdi,” dedi Ufaklık’a, “bu kemirgenlere sor bakalım, o saatin içine nasıl girdikleri konusunda başka şey hatırlıyorlar mıymış?”

Ufaklık soruyu tekrarlayamadan, fare bir dizi korku dolu ciyıklama çıkardı.

“Onları oraya Ödül Veren Adam’ın koyduğunu söylüyor,” dedi. Fare biraz daha ciyıkladı.

“Ödül Veren Adam onlara parlak şey bulmayı ve geri getirip karşılığında ödül almayı öğretiyor. Sonra onlara saatteki küçük kapağı açmayı öğretiyor, ama bunu yalnızca karanlıkta yapmaları gerekiyor. Bunu da öğrenince, her saate iki fare koyuyor ve gönderiyor. Her gece saatten çıkıp bulabildiklerine bakıyorlar ve çanlar çalmayı bırakana kadar saatin içine yığıyorlar. Bundan sonra bekliyorlar, bekliyorlar, sonra Ödül Veren Adam kapağı açıyor ve bir gün tatil yapıyorlar, ayrıca yiyebildikleri kadar ödül yiyecek yiyorlar. Adam saatteki parlak şeyleri boşaltıyor ve sonra yeni bir göreve gidiyorlar.”

Çavuş Bramley çekici indirdi, ama farenin kuyruğunu bırakmadı. “Şüpheli, bize bu Ödül Veren Adam’ı tarif edebilir misin?” diye sordu.

“Ödül Veren Adam bulaşık makinesinin altındaki cıvık şey gibi kokuyor,” diye çevirdi Ufaklık. “Tırnakları hep pis.”

“Bu kesinlikle Fowler Pinchbucket,” dedi Miles.

Çavuş fareyi bıraktı ve çekici Memur Flap'e geri verdi. "İyi iş çıkardın memur," dedi. "Sen de Ufaklık Hanım. Rozet şimdilik sende kalabilir. Bu kemirgenlerin şüpheli mi, tanık mı, yoksa kanıt mı olduğuna karar verdikten sonra, mahkemede tanıklık etmeni isteyebilirim."

"Hangisi olursa olsun," dedi Leydi Partridge, "zavallı Fowler Pinchbucket'ın saygınlığını kemirdikleri kesin." Ve kontrolsüz kahkahalara boğuldu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SAYGIN BİR KURULUŞ

Terli yüzlü, gümüş düğmeli Çavuş Bramley yumruğunu kaldırdı ve Kurnaz Sıçan'ın kapısına indirerek, “Kanun namına aç,” diye bağırdı. Memur Flap içeridekileri hazırlıksız yakalamalarını önermişti, ama çavuş kanun namına herhangi bir şey bağırma fırsatını nadiren bulabiliyordu ve kucağına düşen fırsatı kaçırmaya niyeti yoktu. Emrini duyan komşular pencerelerini açtılar ve Larde halkı başlarını dar so-kağa uzattı. Çavuş kapiya tekrar vurmak için yumruğunu kaldırdı, ama o fırsat bulamadan kapı açıldı. Bayan Pinchbucket, ekşi yüzüne bir gülümseme kondurarak içerinin loşluğundan çıktı. “Günaydın Çavuş,” dedi. “Genç Miles ile... kardeşi de gelmiş. Hepinizin uğraması ne hoş.”

“Bu mekânı aramak için izniniz var,” dedi Çavuş Bramley, formaliteleri atlayarak. Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve Bayan Pinchbucket'in burnunun dibinde salladı. Kadın minik yazıları okuma zahmetine katlansa, bunun çavuşun önceki

haftasonu satın aldığı kanepenin garanti belgesi olduğunu görecekti. Çavuş, arama izni başvurusu yapmaktan hoşlanmıyordu, çünkü şüpheliler kaçarken onun Sığgeçit'e gitmesi ve bölge yargıcının evine giden dik yolu tırmanması gerekiyordu. İnsanların resmi belgelere okumadan inandığını anlamıştı ve bu, onca zahmete katlanmayı iki kat aptalca kılıyordu.

Bayan Pinchbucket da istisna değildi. Kadın hafifçe soldu ve kapıyı iyice açtı. "Elbette," dedi. "Burada yasadışı hiçbir şey yok. Burası son derece saygın bir kuruluştur ve burada yasadışı bir şey olsaydı –ki yok– o da bize ait olmazdı ve bizim ondan hiç haberimiz olmazdı. *Fowler!*" diye seslendi omzunun üzerinden. "Yukarı gel ve o mahzen kapısını arkandan kapat. Çok cereyan yapıyor."

"Gelemem," diye yanıt verdi Fowler Pinchbucket'ın boğuk sesi, aşağıdan bir yerden. "Ganimeti sayıyorum. Zaten cereyan yapamaz, kadın. Burada pencere yok."

Bayan Pinchbucket'ın yüzü daha da soldu ve gülümsemesi daha kırılğan hale geldi. "*Konuklarımız var Fowler,*" diye bağırdı, kırık cama benzeyen bir sesle.

"Tanıştırmaya gerek yok hanımefendi," dedi Çavuş Bramley. Bayan Pinchbucket'ın önünden geçip mahzen kapısına yöneldi; Miles ile Ufaklık da peşinden. Memur Flap meyhanenin kapısını kapattı ve kollarını kavuşturarak önünde durdu. Endişeli meyhaneciye çavuş ve yoldaşlarını izlemekten başka çare bırakmadı.

Mahzeniniz çalıntı eşyalarla doluyken bir kanun görevlisi tarafından ziyaret edilmişseniz, muhtemelen siz de, tıpkı Bayan Pinchbucket'ın yaptığı gibi, kendinizi tam zamanında bir şey olup, sizi uzun bir hapis cezasından kurtarmasını dilerken bulmuşsunuzdur. Eşyaları çabucak saklayabilen bir koca, ani bir deprem, sizin tarafınızda olan yetişkin bir Bengal kaplanı... Ama bunların hiçbiri Bayan Pinchbucket'ın imdadına

yetişmedi. Miles, Ufaklık ve çavuş mahzene indiklerinde Fowler Pinchbucket'ı, Larde'nin toplam servetinin yarısı etmesi gereken devasa bir para, gümüş, mücevherat ve süs eşyası yığınının ortasında otururken buldular. Bu durum, kasabayı süpüren gizemli hırsızlık olaylarını kesinlikle açıklıyordu. Arkasındaki uzun bir masanın üzerinde, o çirkin siyah saatlerden yaklaşık bir düzine vardı ve onun da arkasında tel yüzlü kafesler koca bir duvarı kaplamıştı. Kafeslerin bazıları boştu ve Miles diğerlerinde ikişer beyaz farenin fındık fıstık yediklerini ya da yırtılmış kâğıtlardan yaptıkları yuvalarında kıvrılmış uyumakta olduklarını görebiliyordu.

“Vay vay vay,” dedi Çavuş Bramley. “Burada ne varmış?”

Fowler Pinchbucket ağzı bir karış açık, çavuşa bakarak çevresindeki suç kanıtlarını açıklayacak parlak bir fikir, hatta herhangi bir fikir aradı. “Bu bir araştırma projesi,” dedi Bayan Pinchbucket'ın keskin sesi mahzen merdiveninden. “Sigorta amaçlı. Yabancı bir beyefendi bizi kasabanın değerli eşyalarını değerlendirmemiz için tuttu. Bütün bu eşyalar değerlendirilecek ve iade edilecek. Onların yalnızca ödünç alındığını söyleyebilirsiniz.”

“Bu doğru,” dedi, karısının açıklamasını pek iyi anlayamamış, ama yine de desteklemenin iyi bir fikir olacağını bilen Fowler.

“Değerlenecek, ha?” dedi çavuş, loş ışıkta doğru düzgün görememesine rağmen kalemini defterin üzerine götürerek. “Peki, bu yabancı beyefendi kim?”

“Tam olarak bilmiyoruz,” dedi Fowler. “Her iki haftada bir falan geliyor. Hiç önceden haber vermiyor. Ganimeti karıştırıyor –ödünç aldığımız eşyaları, her birini– sonra yine gidiyor. İstediklerimizi alıkoyabileceğimizi söylüyor.”

“Hayır, söylemiyor,” dedi Bayan Pinchbucket soğuk bir sesle. “Nazikçe bütün eşyaların listesini çıkarmamızı ve sonra onları sahiplerine iade etmemizi söylüyor.”

“Ben de tam olarak bunu kastetmişim,” dedi Fowler. Ayağa kalktı ve terli ellerini pantolonuna sildi.

“Bana pek listelenmiş gibi görünmedi,” dedi Miles. “Peki, hepsini nasıl iade edeceksiniz? Fareler eşyaları buldukları yere koyma konusunda eğitildiler mi?”

Fowler dik dik Miles’a baktı. “Wednesday denen çocuk, hı?” dedi. “Farelerimi nereden biliyorsun?”

“Saygınlığın fareler tarafından kemirildi,” dedi Çavuş Bramley, Leydi Partridge’in esprisini deneyerek. Fowler ona boş boş baktı ve çavuş çaresiz suçlular üzerinde mizah denememeyi aklının bir köşesine yazdı. Özellikle de Leydi Partridge’in mizahını. Boğazını temizledi. “Korkarım sizi fare yardımıyla hırsızlık suçundan tutuklamak zorundayım. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz ve ben de böylesini tercih ederim. Şu basamakları koşarak çık Miles Efendi ve Flap’e söyle, postayla sipariş ettiği şu ekstra-güvenli kelepçeleri alıp buraya gelsin.”

Miles, Ufaklık ve iki polis memuru kelepçeye vurulmuş Pinchbucketlarla dışarı çıktığında, komşular hâlâ pencerelerden sarkıyordu. Sabahı canlandıracak bir parça dram beklemişlerdi ve Pinchbucketların tutuklanması tam da bekledikleri türden bir şeydi, ama bazıları birkaç bağıriş çağırışın işleri daha da heyecanlı hale getirebileceğini düşündü. Bayan Pinchbucket kelleşmeye yüz tutmuş yelekli bir adamın penceresinin önünden geçerken adama seslendi, “Geçen Salı’dan beri bize iki şilin borcun var. Unuttuğumu sanma.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

ÇOK BİR YERDE

Sirk konusunda uzmanlaşmış, on ikisine basmasına az kalmış Miles Wednesday, Bolsillo Sirki'nin sezonun son gösterisine hazırlanmakta olduğu uzun arsaya yollandı. Pinchbucketlar polis karakolunun arkasındaki küçük hücreye kapatılmışlardı ve Kurnaz Sıçan, çalıntı malları ayırıp sahiplerine iade edecek biri atanana kadar kapatılmıştı. Bu arada, dikilmesi gereken büyük bir çadır, bakılması gereken hayvanlar vardı ve alışık olduğu işleri düşünürken Miles'in adımları canlanıyordu.

Arsaya vardığında iki kubbeli büyük çadırın çoktan kurulmuş, kanvas duvarların yerlerine bağlanmakta olduğunu gördü. Çalışmaktan da en az ringteki gösterileri kadar hoşlanıyor görünen Tembo ile Mamba, işleri bittiği için Umor onları yerlerine geri gönderken yüksek sesle haykırıyorlardı. Miles eğilerek boş oval çadırın geniş serinliğine daldı ve başını kaldırıp baktı. Beklediği gibi, Fabio ile Gila iki ana çadır direğini birleştiren

kirişin üzerine tünemiş, halatları ve trapezleri kontrol ediyor, renkli spot ışıklarını kuruyorlardı. “Miles Efendi!” diye seslendi Gila. “Nerelerdeydin?”

“Pek bir yerde değil,” dedi Miles.

“O zaman buraya çık, bir yere tırman da bize yardım et,” diye seslendi Fabio.

“Bütün gün bekleyemeyiz,” dedi Gila.

Miles çadır direğinde, uzaktaki tavana doğru tırmanmaya başladı. Yükseklerde Ufaklık kadar rahat değildi ve bastığı yerleri dikkatle seçiyordu, ama sirkte büyük çadırın çizgili tavanının altındaki yükseklikler kadar sevdiği yer de yoktu. Orada, donanımın arasında, bir huzur vahası vardı. Orada cıvata sıkarken ve makara çekerken durup aşağıdaki koşturmacaya bakabiliyordu ve midesindeki sinirli heyecan oranın cazibesini daha da artırıyordu.

“Ee, Miles Efendi,” dedi Fabio, Miles kirişin bir ucundaki platforma ulaştığında. “Bu gece sezonun son gösterisini yapıyoruz.”

Gila, Miles’a uzun saplı bir somun anahtarı uzatarak, “Ondan sonra sen okula dönüyorsun,” dedi.

“Artık ikiye kesilmek yok,” dedi Fabio.

“Ama yine de gelip bizim için fil pisliği küreyebilirsiniz.”

“Gelmezsen Tembo ile Mamba seni özler.”

“Küreğin de öyle.”

Miles işe koyularak donanımı yerinde tutan çelik kabloları germeye başladı. Bolsillo biraderlere soracak bir sorusu vardı, ama düşününce, midesi somun anahtarının her dönüşüyle gerilen kablolar kadar geriliyordu. İlk önce daha kolay bir soru sormaya karar verdi. “Barty Fumble’ın Büyük Çadırı kışları nerede geçiriyordu?”

“İlk senelerde her yerde,” dedi Gila.

“Ama sonra Fuera’nın hemen dışında kışı geçirmeye başladık,” dedi Fabio, bir çekiçle şişman bir civatayı yerine oturtturarak.

“Babam Fuera’ya bayılırdı Miles Efendi.”

“Oraya dünyanın nabzı derdi.”

“Hayır demezdi, kıtalar kokteyli derdi.”

Umor, tulumlu bir maymun gibi kabloların üzerinde koşarak, “Bana sorarsan,” dedi, “onu çeken meyhanelerin cazibesiydi.”

Miles derin derin nefes aldı ve mümkün olduğunca kayıtsız bir sesle konuşmaya çalıştı. “Neden Hiç’in eskiden benim babam olduğunu söylemediniz?”

Fabio’nun çekici hemen durdu. Gila aniden sağır olmuş gibi spot ışığının arkasındaki kablolarla uğraşmaya devam etti, ama kamburunu çıkartmıştı. Donanımına hep yalınayak tırmanan Umor, ayak parmaklarına bakarak sustu.

“Bunu sana kim söyledi?” diye sordu Fabio, Miles’a sert kara gözlerle bakarak.

“Doktor Tau-Tau,” dedi Miles.

Fabio aşağıda kimin olduğuna bakmadan donanımın kenarından aşağıya tükürdü. “Tau-Tau devamlı zırvalar,” dedi.

“Olabilir,” dedi Miles, “ama doğruyu söylediğinden eminim. Geçen gün kahvaltıda bize tüm hikâyeyi anlattı. Leydi Partridge de oradaydı.”

“Sana ne anlattı?” dedi Fabio sessizce.

“Barty Fumble’ı yanlışlıkla Hiç’e dönüştürdüğünü söyledi. Büyük Cortado, babamı kendine getirmezse onu öldürmekle tehdit etmiş ve o da Celeste’in günlüklere bakarak bir tedavi bulmaya çalışmış, ama her şeyi mahvetmiş.”

“Demek doğruymuş!” dedi Gila, spot ışığına hitaben.

“Zavallı Barty,” dedi Umor.

“Bilmiyor muydunuz, yani?” dedi Miles. “Barty’nin kaybolduğu gece Hiç belirmişti. Nasıl tahmin edemezsiniz?”

“Pek benzerlik yoktu,” dedi Gila.

“Ve herkes Barty’nin gittiğini söyledi,” dedi Umor.

Miles, üç küçük adamı teker teker süzerek yüzlerinde ipucu aradı. O geceki tuhaf olayları hiç sorgulamamış olduklarına inanmak güçtü; arkadaşları Barty Fumble’ı hiç aramamış olmaları, kendi kendilerine o kadar iri bir adamın nasıl iz bırakmadan yok olabildiğini sormamaları...

“Ben biliyordum,” dedi Fabio sessizce. “Doğrusunu söylemek gerekirse, hepimiz biliyorduk.”

Gila konuşmak için ağzını açtı, ama Fabio ona karanlık bir bakış fırlattı ve Gila ağzını tekrar kapattı.

“Zihinlerimizin bir köşesinde, sanırım Hiç’in babandan geriye ne kalmışsa o olduğunu hepimiz biliyorduk,” dedi Fabio. “Yalnızca itiraf etmek istemiyorduk.”

“Onlar tehlikeli günlerdi Miles Efendi,” dedi Umor.

“Büyük Cortado korkunç bir adamdı.”

“Ölüm döşeginde bile.”

“Döneceğinden korktuk.”

“Döndü de.”

“O kadar da değil,” dedi Fabio. “Hiç, Barty Fumble değil. Artık değil.”

“İçinde hiç kimse yok,” diye onayladı Umor.

“Nereden biliyorsunuz?” diye sordu Miles. “Neden kimse ona ulaşmaya çalışmadı?”

Umor, çok aşağıda seyirci sıralarını kurmakta olan çadırıcı çocukların üzerinde oynayan ayak parmaklarına baktı. “Çok değişti,” dedi.

“Hiç’i divana oturtamazsın,” dedi Fabio.

“Hangi doktoru getirsen, dört dakika içinde yiyip bitirir.”

“Ve stetoskobuyla dişlerini temizler.”

“Belki Kaplan Yumurtası yardımıyla ben ona ulaşabilirim. Celeste’e şifa gücünün bir kısmını onun verdiğini söylemişsiniz.”

Umor ile Fabio aynı anda başlarını iki yana salladılar. “O şöyle oynama,” dedi Umor, gergin bir sırıtışla sivri dişlerini göstererek.

“Kaplan Yumurtası’nı kullanmak için büyük beceri gerekir,” dedi Fabio.

“Ve senelerin deneyimi.”

“Onu kullanabilen ve hayatta olan kimse yok.”

“O zaman Kaplan Yumurtası gerçekten var,” dedi Miles. “Gerçekten de Doktor Tau-Tau’nun söylediği gibi benim içimde mi?”

Gila, kaşları kıvrıkcık saçlarına dek kalkarak, omzunun üzerinden Fabio’ya baktı. Fabio da Umor’a baktı ve üçü birden beklenmedik bir biçimde kahkahalara boğuldular.

“O adamın emri altında derin bir budalalık kuyusu var!”

“Kovasında da delik yok.”

Miles derisinin kızarıarak diken diken olduğunu hissetti. Harika bir espriden dışlandığını hissediyordu ve güvenmeli mi, yoksa gülmeli mi karar veremiyordu.

“Yumurta senin içinde değil Miles Efendi,” dedi Umor.

“Sen onun sahibisin,” dedi Fabio.

“Ama efendisi olmayabilirsin.”

“Ama sahibi bensem,” dedi Miles, “nasıl oluyor da onu hayatım boyunca hiç görmemiş oluyorum?”

Fabio iki kardeşine baktı ve derin derin iç çekti.

“Sana bütün hikâyeyi anlatacağım,” dedi, “ama daha sonra bize eskisi kadar saygı duymayacaksın.”

Umor sesli sesli boğazını temizledi ve başını iki yana salladı. Elinde kocaman bir sapanla kırık pencerenin yanında yakalanmış küçük bir oğlan çocuğuna benziyordu.

“Bilmeye hakkı var,” dedi Fabio. “Ve sır çok uzun zamandır bize yük oluyordu.”

“O zaman anlat ona,” dedi Gila. Umor sessiz kaldı, ama Miles ile göz göze gelmekten kaçınıyordu.

“Annenle tesadüf eseri tanışmadık Miles Efendi,” dedi Fabio.

“Ona göz kulak olmak için gönderilmiştik.”

“Ona ve Kaplan Yumurtası’na.”

“Sizi kim gönderdi?” diye sordu Miles.

“Babamızın halkı gönderdi,” dedi Fabio.

“Babamız Meşe Cücelerindendi.”

“Adı Dokuz Ayakparmaklıların Fathach’ıydı.”

Miles, üç küçük adama onları ilk defa görüyormuş gibi baktı. Karşılaştığı Meşe Cüceleri kadar kılıklı olmadıkları doğruydu, ama küçük sivri dişleri ve ıslıl ıslıl küçük gözleri küçük mağara adamlarına o kadar benziyordu ki daha önce anlamamasına şaşıyordu. “Babamız, halkına çok benzemezdi,” dedi Umor.

“Yerinde duramazdı.”

“Mağaralardan çıkar, haftalar boyunca yolculuk ederdi.”

“Hep geceleyin, elbette.”

“İşığa karşı soyundakiler gibi tahammülsüzdü, ama doğru-sunu söylemek gerekirse, soyundan diğerlerine de tahammül edemiyordu.”

“Sirkte ek gösteri yapmak üzere iş buldu.”

“Ona Kathmandu’nun Küçülmüş Adamı diyorlardı.”

“Loş kırmızı ışıkta onu görmek beş şilindi.”

“Ve yarım şilin daha ödersen kavalıyla öyle bir ezgi çalıyordu ki saçların kıvrır kıvrır oluyor, nasırların iyileşiyordu.”

“Annemizle orada, Neptün Dangerfield’in Üç-Ringli Şamatası’nda karşılaştı.”

“Annem de onun gibi küçüktü ve iyi bir biniciydi. Bizim Fathach da bir kadının kalbini tıpkı kolunun altındaki kaval gibi çalabilirdi.”

“En azından annem bize öyle anlattı.”

“Babamın servetinin peşinde değildi, orası kesin.”

“Babam seneler boyunca Üç-Ringli Şamatası’yla birlikte yolculuk etti, ama sık sık halkının yanına dönüyordu.”

“Ne zaman bizden biri doğsa o, onları ziyarete gitmiş oluyordu.”

“Ben Fabio’dan bir sene sonra doğdum,” dedi Umor, “Gila da benden iki sene sonra.”

“Annemiz babamızın halkını ziyaret etmemize izin vermedi.”

“Bizi bir daha göremeyeceğinden korkuyordu.”

“Neden öyle düşündü?” diye sordu Miles.

“Çünkü doğruydu Miles Efendi,” dedi Fabio. “babamızın en büyük kız kardeşi bizi sahiplenirdi ve bir daha gitmemize izin vermezlerdi.”

Miles sonsuza dek yeraltında, loş ışıkla karanlık arasında, tavşan ve bataklık otu yiyerek yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Orada, Doktor Tau-Tau ile geçirdiği iki gün ona sonsuzluk gibi gelmişti. Aşağıda, çadircı çocuklar kırmızı-altın rengi kutuları halka halinde dizerek geniş bir ring oluşturuyorlardı. Diğerleri ise ringi taze talaşla dolduruyordu. Bağırıp şakalaşıyor, ışıkla anlaşılmaz ezgiler çalıyorlardı. Gevşekçe bağlanmış çadır duvarlarından sızan akşam ışığı onları çizgi çizgi boyuyordu. Arada bir içlerinden biri, Fabio’nun her zaman yaptığı gibi talimatlar yağdırıyor olmamasına şaşarak çizgili tavana bakıyordu, ama bugün Fabio’nun gözü onları görmüyordu.

“Meşe Cüceleriyle hiç karşılaşmadıysanız, Celeste’e göz kulak olmanız için sizi nasıl gönderdiler?” diye sordu Miles.

“Babamız yeterince büyüdüğümüzde bizi Divan’a götürdü ve orada onun halkıyla tanıştık.”

“Divan nedir?” diye sordu Miles.

“Yaz ortasını takip eden ilk yeni ayda yapılan bir toplantı.”

“Meşe Cücesi kabilelerinin bütün büyükleri bu toplantıya katılmak için Cehennem Dışleri’ne gelir.”

“Cehennem Dışleri’ndeki Meşe Cücelerinden başkaları da mı var?” diye sordu Miles şaşkınlıkla.

“Divan’a temsilci gönderen yedi kabile var,” dedi Umor.

“Geceleri yolculuk etmek ve saklanmak zorunda kalıyorlar.”

“Neden oraya gittiğinizde sizi yakalamadılar?” diye sordu Miles.

“Babamızın koruması altında gittik.”

“Fathach’ın kız kardeşi üzerimizde hak iddia etti, ama babamız bizi vermeyi reddetti. Divan’da konuşarak halledilemeyen anlaşmazlıklar için savaşılr.”

“Babanız kendi kız kardeşiyle mi savaştı?” diye sordu Miles hayretle.

Gila kahkaha attı. “İş oraya varmadı, ama Meşe Cücesi kadınları haşin yaratıklardır.”

“Ziyaretinde bunu fark etmedin mi?”

“Babamızın kardeşi içi eşekarısı dolu bir gelincik gibidir.”

“Ama sonunda bir anlaşmaya varıldı; o bizim üzerimizde hak iddia etmekten vazgeçti ve karşılığında biz de Kaplan Yumurtası’na göz kulak olmayı kabul ettik.”

Gila, o an hissettiği rahatlamayı hâlâ hatırlıyormuş gibi alnını sildi.

“O kadın, korkunç bir kocakarıydı,” dedi.

“Ve ondan doğru düzgün yemek pişirmeyi öğrenemezdim,” dedi Umor.

“Kürkü yüzülmemiş, yarı kaynatılmış tavşanlar yiyor olurduk,” dedi Gila.

“Verdiğimiz yemek davetlerine de o kadar misafir gelmezdi.”

“Ve fazla bulaşık da çıkmazdı,” dedi Umor.

“Ya Kaplan Yumurtası?” diye sordu Miles. Bolsillo biraderlerin asla sadede gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

“Kaplan Yumurtası, Cehennem Dişleri Meşe Cücelerine aitti,” dedi Fabio, tıraşsız çenesini kaşıyarak. “Onu nereden bulduklarını bilmiyorum, ama bir ömür boyudur onlardaydı.”

“Ondan pek faydalanamıyorlardı,” dedi Umor.

“Nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı. Zaten yeraltına hiç kaplan gelmiyordu.”

“Onu yirmi bir seneliğine Celeste’e ödünç vermeyi kabul ettiler.”

“Celeste de, bu sürenin sonunda, onlar için bir şey yapacaktı,” dedi Umor.

“Ama ne olduğunu bize söylemediler.”

“Beş senedir Celeste’den haber alamamışlardı ve endişelenmeye başlamışlardı.”

“Bizden onu bulmamızı, ona ve yumurtaya göz kulak olmamızı istediler.”

“Siz aydınlıkta görebildiğiniz için mi?” diye sordu Miles.

“Elbette, Miles Efendi. Üstelik, gerçek bir Meşe Cücesi gibi göze çarpmazdık.”

“Bir süre Celeste’i aradık ve onu Barty Fumble’ın Büyük Çadırı’nda bulduk.”

“Orada rahatça iş bulduk ve kısa zamanda hem Barty hem de Celeste’le arkadaş olduk.”

“İki sene sonra evlendiler ve fazla zaman geçmeden Celeste sana hamile kaldı Miles Efendi.”

“Barty’yi hiç o kadar mutlu görmemiştik.”

“Ama Celeste mutlu değildi,” dedi Fabio sessizce, çalı kaşlarının altından Miles’a bakarak. “Celeste değil.”

“Kötü bir şey olacağını görmüş olmalı,” dedi Umor.

“Ama Doktor Tau-Tau diyor ki,” dedi Miles, “bir falcı kendi geleceğini okuyamazmış.”

“Celeste de hep öyle derdi,” diye onayladı Umor.

“Ama seninkini okuyabilirdi.”

“Belki senin öksüz büyüyeceğini görmüştür.”

Miles başını salladı. Aniden, hiç tanışmadığı annesine kızdı. Annesi bir şifacıysa ve geleceği okuyabiliyorsa, ayrıca Kaplan Yumurtası'nın gücünü de kullanabiliyorsa, oğlunun Bayan Pinchbucket ile kötü kocasının ellerine düşmesine nasıl izin vermişti? Bu beklenmedik his öyle ani gelmişti ki, Miles hazırlıksız yakalandı ve şu soruyu ağzından kaçırdı. “Kendisinin ölmesine nasıl göz yumabildi?”

Gila tokat yemiş gibi irkildi. Umor ayak parmaklarını incelemeye devam etti. Ama Fabio doğrudan Miles'ın gözlerinin içine baktı.

“O göz yummadı Miles Efendi,” dedi. “Biz yumduk.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÂHİYANE BİR İŞ

A blak yüzlü, kara gözlü Fabio Bolsillo, Miles'in ona anlatılanları kavramaya çalışmasını izledi. Talaş kaplı bir ringten on sekiz metre yüksekte tünemiş oturuyor olmak, muhtemelen şok edici bir sırrı öğrenmek için en iyi yer değildi ve küçük ring idarecisi, Miles dengesini yitirecek gibi olursa uzanıp tutmak üzere hazır bekliyordu. Fabio, iki kardeşinin de aynı şeyleri düşündüğünü anlayabiliyordu.

"Anlamıyorum," dedi Miles sonunda. "Sizin annemin ölümlüyle ne ilginiz var?"

"Kaplan Yumurtası'nı ödünç aldık Miles Efendi," dedi Fabio.

"Gila'nın hayatını kurtarmamız gerekiyordu," dedi Umor.

"Senin doğduğun gece korkunç bir fırtına vardı."

"Gökgürültüsü o kadar şiddetliydi ki, Yeryüzü'nün yanılacağını sandık," dedi Umor.

“Hayvanlar sinirliydi, Tembo bile ürkü,” dedi Fabio.

“Ağılından kaçtı ve kampı eze eze geçti.”

“Gila onu durdurmaya çalıştı, ama Tembo korkudan aklını kaçırmıştı.”

“Beni görmedi bile,” dedi Gila.

“Gila’yı çadır kamyonlarından birine çarparak ezdi ve onu bulduğumuzda ölmek üzereydi.”

“Ne yapacağımızı bilemedik. Barty ve Celeste doğumla ilgilenyorlardı... senin doğumunla, Miles Efendi,” dedi Umor.

“Gila’nın öleceğinden emindik,” dedi Fabio sessizce, “bu yüzden Celeste’in arabasından Kaplan Yumurtası’nı alması için Umor’u gönderdim.”

“Nerede saklandığını biliyorduk.”

“Babamın anlattığı birkaç şeyden dolayı, onun nasıl kullanılacağı konusunda bir fikrimiz vardı.”

“Biraz dakikalığına onun gücünü ödünç alabileceğimizi düşündük Miles Efendi ve kimse bilmeyecekti.”

Bolsillo biraderler sustu. Çadırcı çocuklar arabalarına dönmüşlerdi ve tutturulmuş çadırın kabloları arasında hafif bir esinti uğulduyordu. Çadır bezinden yapılmış duvarlardan biri rüzgârda çırpınıp dans ediyordu ve ringte küçük talaş fırtınaları dönüyordu.

Umor hikâyeye devam etti. “Kaplan Yumurtası’nı Gila’nın yattığı yere getirdim.”

“Gila badem ezmesi rengini almıştı ve yaprak gibi titriyordu.”

“Yumurta’yı göğsüne tuttum ve gökgürültüsü hemen kesildi.”

“Varippuli’nin, kafesinde, arabayı parçalarcasına kükrediğini duyabiliyorduk ve o zaman gerçekten korkuya kapıldık,” dedi Fabio.

“Koşa koşa Celeste’in karavanına döndüm ve Yumurta’yı bulduğum yere sakladım. Döndüğümde Gila tekrar nefes alıyordu.”

“Ama bedelini Celeste ödedi.”

“Böyle olmasını istememiştik Miles Efendi,” dedi Umor.

“Gila’yla ilgilenmeye o kadar dalmıştık ki, ancak ertesi sabah öğrenebildik.”

“Annenin tam olarak nasıl öldüğünü asla öğrenemedik.”

“Ama en çok ihtiyaç duyduğu anda Kaplan Yumurtası’nın korumasından mahrum kaldı.”

“Yani, gördüğün gibi,” dedi Fabio, “Kaplan Yumurtası şaibeli bir nimet sayılabilir.”

“Ya da şaibeli bir lanet,” dedi Umor.

Fabio, güneşten kararmış yüzünde küçük zeytinlere benzeyen gözlerle, doğrudan Miles’ın gözlerinin içine baktı. “Kaplan Yumurtası’nı bulduğunu farzet,” dedi, “sen olsan onunla ne yapardın?”

Büyük çadır esintiye direnirken kablolar gıcırdadı. Aniden yer çok uzak göründü. “Nerede olduğunu biliyorsunuz, değil mi?” diye sordu Miles.

“Hayır, bilmiyoruz,” dedi Gila.

“Uzun zaman önce kahvaltı için kızarttık,” dedi Umor.

“Evet, biliyoruz,” dedi Fabio.

“Ona söyleme,” diye fısıldadı Umor.

“Onun mirası,” dedi Fabio. “Ve öğrenme zamanı geldi.”

“Onunla ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi Miles, “ama babamı geri almak için tek şansım o ve ilk önce bunu denemem lazım.”

“Bunu asla yapamazsın,” dedi Fabio.

“Öğrenmek için bir ömür boyu çalışmak lazım.”

“Ve sana öğretecek kimse yok.”

“Annemin günlükleri var,” dedi Miles. En çok ihtiyaç duyduğu günlüğün Büyük Cortado’da olduğundan bahsetmedi. “O nasıl kullanılacağını biliyordu.”

Fabio içini çekti. “Kaplan Yumurtası’nı seneler önce sakladık Miles Efendi. Seni de saklamamız gerekiyordu.”

“Annen öldükten ve baban... gittikten sonra, artık güvende değildin,” dedi Umor.

“Varippuli’nin saldırısı Büyük Cortado’yu her zamankinden de tehlikeli kıldı.”

“Annenle baban yoldan çekilince, sirkin tek hakimi yine o oldu.”

“Ve iyileşir iyileşmez seni öldüreceğine yemin etti.”

“Neden ben?” diye sordu Miles ürpererek. “Yalnızca bir be-bektim.”

“Celeste’in bir cadı olduğuna ve Varippuli’nin onun özdeş cini olduğuna inanıyordu,” dedi Umor.

“İntikam istiyordu.”

“Ve en kolay hedef sendin.”

“Seni sirkten kaçırmamız gerekiyordu.”

“Yumurta’yı da seninle birlikte göndermemiz gerekiyordu.”

“Bunu neden yaptınız?” diye sordu Miles.

“Kaplan Yumurtası senin mirasın, Miles Efendi.”

“Onunla gelen söz de öyle.”

“Dahası, Büyük Cortado’nun onu tesadüfen bulacağından korkuyorduk.”

“Seninle, sirkte olduğundan daha güvende olurdu.”

“Ama onu nasıl seninle birlikte gönderecektik? Soru buydu.”

“Daha üç haftalıktın.”

Gila sırttı. “Elinden hiç bırakmadığın bir şey vardı,” dedi.

“Gece gündüz yanındaydı,” dedi Fabio.

Miles içgüdüyle cebine uzandı ve en eski dostunun lime lime dokunuşunu hissetti. “Mandalina!” dedi.

“Mandalina,” diye başını salladı Umor. “Yumurta’yı saklı olduğu yerden aldım ve ayının kafasının içindeki dolgu malzemesinin içine saklayıp diktim.”

“Dâhiyane bir çözümdü,” dedi Gila.

“İyi bir dikişti,” dedi Umor.

“Sonra gecenin bir yarısı seni sarıp sarmaladık ve Larde’deki yetimhaneye götürdük.”

“Ayıyı kollarına sıkıştırıp, seni kapının önüne bıraktık.”

“Daha sonra herkese, senin yetimhanede ateşlendiğini ve geceleyin, doktor bulunamadan öldüğünü söyledik.”

“Ama Yumurta’ya sizin göz kulak olmanız gerekiyordu,” dedi Miles. “Meşe Cüceleri ne dedi?”

Fabio yan yan Umor’a baktı. “Şey...” dedi.

“Onlara söylemedik,” dedi Umor. “Onlara yalnızca onun güvende olduğunu söyledik.”

“On birinci doğum gününde dönüp seni ve Kaplan Yumurtası’nı alacaktık.”

“Yumurta o gün iade edilmeliydi.”

“Ama bunun yerine sen gelip bizi buldun,” dedi Umor.

“Ya da Yumurta buldu,” dedi Fabio.

“Ama onu o zaman da Meşe Cücelerine iade etmediniz,” dedi Miles.

“Bu doğru Miles Efendi.”

“Kaplan Yumurtası’nı iade etmek, anlaşmada sana düşenin yalnızca yarısı.”

“Diğeri, Celeste’in verdiği söz.”

“Ve onun ne olduğunu hâlâ öğrenemedik.”

“Yarısı yerine getirilmiş bir anlaşma iyi karşılanmazdı.”

“Onu aramaya geleceklerini bilmiyor muydunuz?” diye sordu Miles.

“Onları oyalamaya çalıştık,” dedi Umor.

“Divan’a gittim,” dedi Gila, “ve onlardan daha fazla zaman istedim.”

“Kabul ettiler ve bize bir sene daha verdiler.”

“O zaman neden sirki yağmaladılar?”

“Gençlerden bazıları yağma akınlarını çok sever,” dedi Fabio.

“Kaplan Yumurtası’yla dönmenin çok havalı bir şey olacağını düşünürler.”

“Meşe Cücesi anlaşması esnek bir anlaşmadır,” dedi Gila.

“Herkes kendine göre karar verir.”

“Önder yoktur.”

“İki yüz kral artı on iki,” dedi Miles.

“Bu doğru Miles Efendi,” dedi Umor. “İki yüz kral artı on iki.”

“Bilmediğimiz şey,” dedi Fabio, Miles’a keskin bir bakış fırlatarak, “senin gidip *onları* arayacağını.”

“Doktor Tau-Tau’nun seni götürmeyi düşündüğü yeri bilseydik, patenli çitalar gibi peşinize düşerdik.”

“Canını kurtardığın için şanslısın.”

“Ufaklık bizden daha uyanık çıktığı için şanslısın.”

“Ama anlaşmanın diğer yarısını bilmezsem Yumurta’yı nasıl iade edebilirim?” diye sordu Miles.

Fabio kıvrıkcık saçlarını kaşdı ve kaşlarını çattı. “Annenin günlüklerinin sende olduğunu söyledin, değil mi?”

“Evet,” dedi Miles, “en azından ikisi bende.”

“Eh, o zaman basit,” dedi Umor, ayağa kalkıp donanımdan sarkan bir halatı sararak.

“Anlaşma günlüklerde yazılı olmalı,” dedi Fabio.

“Aksi halde, günlük tutmanın anlamı ne?” diye onayladı Gila.

Miles, Mandalina’nın annesinin defterlerinden iki taneyle paylaştığı cebine uzandı. Defterler hâlâ oradaydı.

Yanlarında, küçük ayının talaş dolu kafasını hissetti. “Kaplan Yumurtası çok küçük olmalı,” dedi Miles. O tavuk yumurtası büyüklüğünde bir şey hayal etmişti, ama Mandalina’nın kafasına sığıdığına göre, çok daha küçük olmalıydı.

“Bir yetişkin başparmağının son boğumundan ucuna kadar,” dedi Umor.

“O zaman Doktor Tau-Tau’nun onu yuttuğumu düşünmesi o kadar saçma değil, herhalde,” dedi Miles.

“Elbette saçma!” dedi Fabio. “Kaplan Yumurtası’nın seni efendisi kabul etmesi için onunla konuşman lazım.”

“Gece gündüz midenle konuşman gerekirdi,” dedi Gila.

“Bunda o kadar tuhaf olan ne var ki?” diye sordu Umor.

“Sen ayınla konuşuyor musun?” diye sordu Fabio.

Miles başını salladı. “Devamlı,” dedi.

“O zaman, belki de başlangıcı çoktan yapmışsındır Miles Efendi.”

Beline dek suya gömülmüş küçük Gökyüzü Böceği, Jules ile Gina’nın arabasındaki hipopotam tankında oturmuş, yeni doğmuş cüce hipopotam bebeğini kollarında tutuyordu. İlk mamasıyla karnını tıka basa doyurmuş fıçı biçimindeki bebek huzur içinde uyuyordu ve annesi Violet sıgılıktaydı, arada bir derin derin iç çekiyordu. Miles karanlık kamyona tırmandı ve tankın yanındaki banka oturdu. “Demek buradasın,” dedi Ufaklık’a. “Violet’in bebek beklediğini bile bilmiyordum.”

“Haftalardır bundan bahsediyordu,” dedi Ufaklık. “Çok şeker, değil mi? Daha bir saat önce doğdu.”

Miles ayağa kalktı ve uyuyan yavru hipopotama yakından baktı. Küçük bir yastık büyüklüğündeydi, sırtındaki gri-siyah renk karnında ve yanaklarında solarak toz pembeye dönüşüyordu. “Bir adı var mı?”

“Henüz yok,” dedi Ufaklık. “Gina benden ona bakmamı istedi ve kendisi Jules’un timsahları hazırlamasına yardım etmeye gitti. İstersem benim isim verebileceğimi söyledi. Senin bir fikrin var mı?”

Miles omuzlarını silkti. Bebeklere isim verme havasında değildi.

“Zor bir doğum oldu,” diye fısıldadı Ufaklık. “Bir noktada Violet’i kaybedeceğimizi sandık.”

Miles sığılta uyuyan Violet’e baktı. Hipopotamın her nefesiyle kaburgaları kabarıyordu. “Fabio annemin ölümünden kendisinin sorumlu olduğunu söylüyor,” dedi.

“Neden böyle söylüyor?” diye sordu Ufaklık.

“Çünkü benim doğduğum anda Kaplan Yumurtası’nı ödünç almış,” dedi Miles. “Fırtına varmış ve Tembo kazayla Gila’yı ezmiş. Onu Kaplan Yumurtası’yla kurtarabileceklerini düşünmüşler. Annem, onu koruyacak Yumurtası olmadığı için öldü.”

Ufaklık yavrunun ağırlığını daha rahat bir yere kaydırды. Yavru kıpırdandı ve usulca ciyakladı. “Celeste, Tek Şarkı’daki rolü sona erdiği için öldü,” dedi.

“Ama Yumurtanın hayatını koruma gücü var, değil mi?” diye sordu Miles.

“Uyku Melekleri’nden saklanmak için kullanılabilir,” dedi Ufaklık, “ama bu, bir hayatın olmasıyla aynı şey değil. Şarkıdaki rolün bittikten sonra, yerine getirecek bir amacın kalmaz. İşte o zaman Şarkı’ya yeniden katulmalısın, yoksa rüzgâra kapılmış yaprak gibi sürüklenip gidersin.”

“O zaman ölmesi Bolsillo biraderlerin suçu değildi, öyle mi?” diye sordu Miles. İçini bir rahatlama dalgası doldurmuştu.

“Değildi,” dedi Ufaklık, “ve o zamandan beri buna inanarak yaşamışlarsa, doğru olmadığını onlara da söylemelisin.”

“Ama ya Gila?” diye sordu Miles. “Onun hayatını kurtaran Yumurta mıydı?”

Ufaklık gülümsedi. “Emin olmak zor. Meşe Cüceleri başkalarına benzemez. Onlar akıllı ve bilgedir. Kendi anlaşmalarını yapar. Aksi halde bu kadar uzun süre hayatta kalabileceklerini sanmıyorum.”

Kollarındaki bebek hipopotam debelenmeye başladı. “Yine acıktı,” dedi Ufaklık, “sanırım adını Puck koyacağım.”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ATEŞLE OYNAMAK

Hırsız avcısı ve yumurta varisi Miles Wednesday, Leydi Partridge'in ağaç evindeki deliğin kenarına oturmuş, ayaklarını kapaktan aşağı sarkıtmıştı. Sirk gösterisinden önce aylıklık edecek zamanı vardı ve annesinin günlüklerini ceketinin cebine koyup, ağaç evin halat merdivenini tırmanmıştı. Şimdi günlükleri karıştırarak Meşe Cücelerinden bahseden yerleri arıyordu. Ya da anlayabileceği herhangi bir şey. Meşe Cüceleri Doktor Tau-Tau'nun ceplerini ararken bazı sayfaların kaybolduğundan emindi ve kaybolan sayfaların önemli olmadığını umuyordu.

İnce sayfaları dikkatle çeviriyordu, ama sıkışık el yazısına, üst üste binmiş resimlere yoğunlaşamıyordu. Sonunda pes etti ve günlükleri tekrar cebine koydu. Mandalina'nın parmaklarına tırmandığını hissetti ve ayıyı dikkatle kaldırıp halının üzerine, kare şeklindeki delikten ve dört buçuk metrelik

düşüşten epey uzağa bıraktı. Miles uzanıp dirseğine yaslandı ve Mandalina'nın ağaç evin engebeli zemininde dolanmasını, yoluna çıkan eşyaları pelüş bir serseri gibi tekmelemesini seyretti. Ayı, tekrar oğlanın yanına döndü ve kendini haliya bırakıp, başını Miles'ın göğsüne yasladı.

“Demek,” dedi Miles, “sende görünürden daha fazlası varmış.” Mandalina alçakgönüllülikle sessiz kaldı.

Miles kalbinin atışını hissedebiliyordu. Mandalina'nın kafasının içindeki Kaplan Yumurtası'nı hayal etmeye çalıştı, ama gözlerinin önüne getiremedi ve bir süre sonra vazgeçti. Gözlerini kapattı ve yavaşça sallanan ikiz ağacın kayın gövdelerinin gıcırdamasını dinledi. Gözlerinin önüne bir kaplan resmi geldi. Muhteşem hayvan uzakta yürüyor, bir sis bulutundan geçiyormuş gibi gözden kaybolup yeniden beliriyordu. Miles kaplan imgesine yoğunlaştı. Bolsillo Sirki'nin ringinde, kaplanla gösteri yaptığını defalarca rüyasında görmüştü ve her seferinde, nasıl yapabileceğini bir öğrense, düşünüyü aydınlığa çekip gerçek kılabilmiş gibi hissetmişti.

Hayal ettiği resimdeki kaplan sırtını döndü ve ötedeki grilikte kaybolmaya başladı. Miles'ın içi burkuldu. Kaplan Yumurtası'na hakim olmayı asla başaramayacakmış gibi hissetti. Geçen sene, Ufaklık'la birlikte, ay ışığıyla aydınlanmış bahçede kedi kurulunu izlemelerini ve konuşmalarını anlamakta nasıl güçlük çektiğini hatırladı. “İşitebilmek için dinlemeye çalışmayı bırakmalısın,” demişti Ufaklık ona. Belki, diye düşündü, bir kaplanın ruhunu yakalamak, hiçbir anlamı yokmuş gibi gelen bir dili kavramak gibidir. Solan kaplan imgesine tutundu, ama onu kendisine doğru çekmeyi bıraktı. Bunun yerine duyularını açtı ve bekledi.

Kulaklarındaki nabzın sesi yükseldi ve aniden bu sesin kendi kalp atışlarına mı, yoksa kaplana mı ait olduğundan emin olamadı. Burnuna küflü bir koku geldi ve bir an sonra, kudretli

pençeleri beyaz beyaz parlayan, korkunç dişlerini çıkarmış kaplan ona doğru koşmaya başladı. Miles korkuyla ciyakladı ve kudretli hayvanın ağaç evde üzerine atladığını görmeyi bekleyerek gözlerini açtı. Ama ağaç ev sessizdi ve orada Mandalina'yla ondan başka kimse yoktu. Rüzgâr dinmişti ve havada bir durgunluk vardı. Miles'ın kalbi, ürkmüş bir tavşanınki gibi güm güm atıyordu. Küçük ayıyı aldı ve cebine koydu, sonra dönüp ayağını halat merdivenin en üst basamağına koydu. Bahçeye inerken heyecan midesini esir almıştı. Kaplanın ağaçların altında onu beklediğinden emindi. Son bir metreyi atladı ve dönüp baktı. Çevresindeki ağaçlar, gökyüzüne resmedilmiş gibi kıpırdamadan duruyordu ve malikânenin haşin dikdörtgeni araziye göz kulak oluyordu. Göletin üzerinde küçük bir çocuk grubu yaptıkları tekneyi suya bıraktı ve tekne ayna kadar pürüzsüz suda kusursuz bir V şekli çizerek yüzdü. Görünürde kaplandan tek bir bıyık bile yoktu.

Miles heyecanının giderek söndüğünü hissetti. Döndü ve düşmüş yaprakların üzerinde ayak sürüyerek Partridge Malikânesi'nin bahçe kapısına doğru yürümeye başladı. Sırf cebinde taşıdığı küçük ayının doldurulmuş kafasında bulunduğunu bildiği için bir kaplanın ruhuna anında hakim olabileceğini düşünmekle aptallık ettiğini hissediyordu. Aynı zamanda, biraz da rahatlamıştı. İmgesi hayaline kazanmış olan saldırgan kaplanı kontrol altına alabileceğini kesinlikle düşünmüyordu ve böylesine güçlü bir hayvanı çağırarak ateşle oynadığını hatırlatan ciddi bir uyarı olmuştu. "Belki," dedi sessizce, Mandalina'ya, "annemin sahip olduğu güce asla sahip olamayacağım. Belki..."

Kulağının içinde gür bir ses yankılandı ve Miles yerinde sıçradı. "Demek sensin fiıcı çocuk," dedi kaplan. "Bir yerlerde yarıdım isteyerek melemediğin için neredeyse tanıyamayacaktım."

Miles, güneş yeni çıkmış gibi, içine bir sıcaklık yayıldığını hissederek, yüzünde geniş bir gülümsemeyle yürüdü. "Neden

yardımına ihtiyaç duyacakmışım?” diye sordu. “Seni en son gördüğüm andan bu yana babamı buldum –gibi– ve iki seri hırsızın yakalanmasına yardım ettim.” Neredeyse, “ve bir kaplanın ruhunun yerini öğrendim,” diye ekleyecekti, ama tam zamanında dilini ısırıldı. Bir ağacın kendi düşürdüğü gölgenin farkında olmadığı gibi, kaplanın da Kaplan Yumurtası’ndan habersiz olduğunu hissediyordu.

“Kendi ayaklarının üzerinde durmayı öğrendiğini duyduğuma sevindim,” dedi kaplan.

“Yine de, ormanda, tam o anda ortaya çıkmaya memnun oldum,” dedi Miles.

Kaplan tokat yemiş gibi başını öteye çevirdi. Tepkisi Miles’ı şaşırttı.

“Sonunda Hiç’i sağ salım geri götürmeyi başardık,” dedi dikkatle. “Leydi Partridge’in çardağında yaşıyor.”

Kaplan, bakışlarını oğlana çevirdi. İfadesinde bir ürkmüslük vardı. Büyük bir çabayla konuştu.

“O... şeyin... içinde, doğada yeri olmayan bir karanlık var,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Miles, “ama... bir dostu olduğunu bilmesi önemli.”

Kaplan bir an sessiz kaldı. “O karanlıkta dostluğu tanıyabilecek bir şey yok,” dedi sonunda. “Ondan uzak durmanı tavsiye ederim ve bir kaplanın tavsiyesi hafife alınacak şey değildir.”

Miles’in kaplanla bu konuda tartışmaya niyeti yoktu, bu yüzden telaşla konuyu değiştirdi. Kaplanın geliş gidişlerinde Miles’in etkisi olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Bir yaprak yığını tekmeleyip, beceremediğince kayıtsız bir sesle konuşarak, “Hem seni buraya getiren ne?” diye sordu.

“Yiyecek ararken buradan geçiyordum,” dedi kaplan. “Yanında içecek ya da gölet suyundan daha iyi bir şey bulabilirsem, bir iki yetimin de iş göreceğini düşündüm.”

Miles kaplana bakarak yanıtın ardında başka bir anlam aradı, ama kaplanın yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. Yola açılan dövme demir kapının önünde durdular. “Senden bir iyilik iste-yeceğim,” dedi Miles.

“Bak buna çok şaşırdım,” dedi kaplan.

Miles ihtiyaç duyduğu sözcükleri aradı. “Hatırlıyor musun, bir seferinde bendeki sirk kokusunu alabildiğini söylemiştin.”

“Belli belirsiz,” dedi kaplan.

“Haklıydın,” dedi Miles. Sözcükler sel gibi akmaya başladı. “Hem annem hem de babam sirkte çalışıyordu ve kaplan gösterisi yapmak bir tür aile geleneğidir. Sezonun son gösterisi bu gece ve ben de merak ediyordum, bu gece Bolsillo Sirki’nde benimle... demek istediğim, benimle birlikte gösteri yapar mısın?”

Kaplan akşam güneşinin ılık ışığında durdu ve kehribar rengi gözlerini Miles’a dikti. Bir süre hiçbir şey söylemedi ve Miles kudretli hayvanın gözlerine bakarken solan ışık dünyayı adeta ateşe verdi. Bakışlarını kaçırırsa, sanki rüzgârlı bir ekim gecesi, bir tepenin yamacında kaplanla tanıştıklarından beri aldığı me-safeyi kaybedeceğini hissediyordu.

“Sirk hakkında neler hissettiğimi sana söyledim,” dedi kaplan.

“Sen Oscuro Sirki’nden bahsediyordun,” dedi Miles. Nefesini tuttu. Kaplan hayır dememişti.

“Bolsillo Sirki farklı,” diye devam etti Miles. “Barty Fumble’ın Büyük Çadırı’nın olduğunu hayal ettiğim haline daha yakın.”

“Peki bu neden beni gösteri programında yer almaya ikna etsin?” diye sordu kaplan ve kuyruğunu savurdu.

“Eskiden Barty Fumble’ın Büyük Çadırı’nda gösteri yaptığını düşünüyorum,” dedi Miles, “Varippuli olarak.”

“Varippuli, Büyük Cortado tarafından vuruldu,” dedi kaplan.

“Cesedi hiç bulunamadı,” dedi Miles. “Belki yalnızca hafızasını kaybetmiştir. Belki bir başkası olmaya karar vermiştir.”

Kaplanın içinden gür bir hırlama yükseldi. “Belki de, bir tabakta marul üzerinde bulmayı tercih edeceği insanlarla dolu sıraların önünde gösteri yapmak canına tak etmiştir.”

Miles güldü. “Barty Fumble’la gösteri yapardı. Kendin söyledin.”

“Barty Fumble öldü gitti,” dedi kaplan hüzünle.

“Tam olarak değil,” dedi Miles, Hiç’in gerçek doğasından bahsetmediği için memnun olarak. “Barty Fumble benim babamdı ve ben hâlâ buradayım.”

Kaplan yaklaştı. Burnu Miles’in yüzünden birkaç santim uzaktaydı. Burun delikleri kabarıken bıyıkları kalktı. Miles, Stranski ona bıçak atarken yaptığı gibi kıpırdamadan durdu. “Bundan kuşkulanan için nedenim yok,” dedi kaplan sonunda. “Ama sen ondan ders alma ayrıcalığına sahip olmadın. Bir kaplanla hiç gösteri yaptın mı?”

Miles başını iki yana salladı. “Kontes Fontainebleau’nün aslanlarıyla yaptığı gösterileri izledim. Gerekirse ne yapacağımı senin söyleyeceğini umuyordum. Başkalarının fark edeceğini sanmıyorum. Bolsillo biraderlerden izin almam da gerek, elbette.”

“Pekâlâ,” dedi kaplan. “Seninle gösteri yaparım. Yalnızca bir kereliğine ve sırf sen Barty Fumble’ın oğlu olduğun için.”

Miles ampul gibi aydınlandığını hissetti. “Teşekkür ederim,” dedi. Bahçe kapısını açtı ve kaplana döndü. “Sana Varippuli diyebilir miyim?” diye sordu.

“Bana Sheba kraliçesi bile diyebilirsin, benim için hiç fark etmez,” dedi kaplan.

Miles kaplanın geçmesi için geri çekildi. İnsanlar en iyi sıralar dolmadan yetişmek için sirke gitmeye başlamıştı bile.

Kaplan olduğu yerde kaldı. “Köylülerin arasına karışmasam daha iyi,” dedi. “Çıkacak onca şamata ve kaçışma birilerini ısırma isteği doğuruyor içimde.”

“Sorun değil,” dedi Miles. “Benimle olacaksın. Bu kasabada iyi tanırım.”

Miles kapıdan çıktı ve kaplan da ardından onu takip etti. Yolda, sirkin parlak ışıklarına doğru yürümeye başladılar. “Sırıtuma binmek için izin istemeyi düşünmüyorsundur umarım.”

“Elbette hayır,” dedi Miles. Elini kaplanın omzuna koydu ve sessizce yürüdüler. Larde halkı onların geçişini izledi. Bazıları korku içinde geri sıçradı, ama çoğu, fıçıda yaşayan oğlanın türü tükenmiş dinzorları geri getirdiğini ve onlara sofrada bı öğrettiğini duysa da şaşırmayacak duruma gelmişti. Hiç’in yakalanması ve Pinchbucket hazinesinin bulunması hakkında fısıldaşıyorlardı ve Miles sessizce gülümseyerek, gizli cebinde dans eden bir ayı, yanında da bir Bengal kaplanıyla kasabasının sokaklarında yürüdü.

Parlak renklere boyanmış tabelası kırmızı ve sarı ampullerle aydınlatılmış sirk kapısına yaklaştılar. “Anlayana bir söz,” dedi kaplan.

“Evet?” dedi Miles.

“Bana Sheba kraliçesi demek konusunda söylediklerim var ya?”

Miles başını salladı.

“Senin yerinde olsam denemeye kalkmazdım,” dedi kaplan.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

PAZAR ROSTOSU

Işıl ışıltılı bir kostüme bürünmüş, spot ışıklarından kör olmuş Miles Wednesday yıldızlarla bezenmiş kutuya girdi ve Sihirbaz Stranski kapağı kapatıp kilitledi. Stranski gösteri kutusunu karıştırıp, ışıltılı parlayan uzun bir testere çıkardığında kalabalıkta bir mırıltı dolaştı. Sihirbaz her zamankinden de suskun görünüyordu ve Miles bunun nedeninin Fabio'nun Miles Wednesday ile Mason İkliminin Efendisi'ne yer açmak için onun gösterisini kısaltması olup olmadığını merak etti. Kaplan, etkileyici olması için gösterinin kafeste yapılmasına izin vermişti ve zaman yaratmak için Stranski'nin gösterisindeki bıçak fırlatma kısmı iptal edilmişti. Dilsiz sihirbaz, ışıkların altında uğuldayan testereyi büktü. Seyirci nefesini tuttu.

Miles tortop olmaya hazırlandı. Kutunun içindeki kapakları ve menteşeleri çalıştıran kola uzandı. Kol sıkışmış gibiydi. Tekrar çekti, ama kıpırdatamadı. Miles hâlâ dümdüz yatıyordu

ve bacaklarını karnına çekmesine izin verecek kadar yer yoktu. “Çalışmıyor,” diye fısıldadı Stranski'ye. Stranski kutunun üzerine eğildi ve testereyi yerleştirerek kesmeye hazırlandı. Hafifçe kıkırdadı. Miles şaşkınlıkla irkildi. Huysuz sihirbazın ses çıkardığını hiç duymamıştı. Parlak spot ışıklarına karşı gözlerini kısıtı ve Stranski'nin yüzünü seçmeye çalıştı. Testere, kutuyu kıtır kıtır kesmeye başladı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Rüyalarda aniden bir insanın diğerine dönüşmesi gibi, Stranski de bir şekilde değişmiş gibiydi. Yüzü daha yuvarlak ve dahası, yaydığı porsuk kokusunun yerini ucuz kolonya kokusu almıştı. “Dur!” diye tısladı Miles. “Kutu sıkıştı. Beni keseceksin.”

“Ne kötü,” diye fısıldadı, Stranski olmayan Stranski ve yayı fazla sıkıştırılmış bir makine gibi sarsılarak tekrar kıkırdadı. Alnını koluna sildi ve yüzü bir anlığına ışıkta kaldı. Bir an yeterliydi. Miles yakından bakınca, bıyıklı ya da bıyıksız, Stranski'nin kostümü içindeki sahtekârı tanıdı. Bu Büyük Cortado'ydu ve bütün gücüyle kesmekteydi.

“Yarım akıllı dilsiz düdük yerine beni gördüğüne şaşırдың mı?” diye fısıldadı Büyük Cortado. “O hastalanıp izin aldı.” Testere biraz daha kesti. Miles yardım istemek için ağzını açtı, ama Büyük Cortado buna hazırlıklıydı. Kertenkele hızıyla, küçük bir şişenin içindekini Miles'ın açık ağzına boca etti ve burnunu kapattı. Miles istemsizce yutkundu ve ekşi bir sıvı boğazını yakarak geçti. Bağırılmaya çalıştı, ama sesi gitmiş gibiydi. Dili büyümüş ve uyuşmuştu. Sanki ağzında kocaman, yumuşak bir şekerleme vardı. Karnını içine çekti. “Zayıflamaya çalışmanın faydası yok Selim,” dedi Cortado. “Elbette, gerçek adını biliyorum, ama Selim bana uyar. Demode bir isim,” kıkırdadı, “demode bir çocuğa uyuyor. Barty ile Celeste'in böylesine sümsük bir büyür yapacağı kimin aklına gelirdi?”

Miles güçlkle başını çevirdi ve içinde bulunduğu tehlikeyi anlayabilecek herhangi biri olup olmadığını görmeye çalıştı.

Seyirci, Miles'in ikiye bölündükten sonra mucizevi bir biçimde yeniden bir bütün haline geleceğinden emin, alık alık bakıyordu. Miles, Fabio'nun kuliste, Miles'in kaplanla yapacağı gösteri için telaşla hazırlık yapmakta olduğunu, Umor ile Gila'nın da işleri biten filleri geceye hazırlıyor olması gerektiğini biliyordu. Ringte, Stranski ile Miles'in yanında kimse olmazdı, bu yüzden Stranski'nin gösteri kutusunun yanındaki taburede birinin oturduğunu görünce şaşkınlıkla kalbi sıçradı. Miles çaresizce bağırmaya çalıştı. Orada oturan her kimse, bir kaplan sıçrayışı uzaktaydı, ama yüzü kendine has bir gölgeyle çevrilmiş gibiydi. Miles onun kim olduğunu seçemiyor, ses çıkartamıyordu. Gözlerini açık tutmakta güçlük çekiyordu.

Büyük Cortado kesmeye devam etti ve Miles testerenin parlak dişlerinin ışıltılı ceketine takıldığını hissetti. "Küçük çizgili sırrını biliyorum Selim," diye fısıldadı Cortado ona. "O böcek gözlü budala Tau-Tau sonunda benim için onu buldu, ama fazla oyalandı. Seni pazar rostosu gibi biçtikten sonra kutuya uzanacağım ve kaplanın ne yumurtladığını göreceğim. Pamuk şekeri ya da en son her ne yediysen onu ellerimden çıkarmak için daha sonra yıkarım."

Sıcak ışıklar ve içmeye zorlandığı onu uyuşturan içecek Miles'in başını döndürüyordu. Büyük Cortado'nun da Kaplan Yumurtası'nın Miles'in midesinde olduğuna inandığı açıktı, ama yardım isteyemediği gibi, Cortado'nun yanıldığını da söyleyemiyordu. Hem Cortado'nun ona inanma olasılığı var mıydı ki? Dönüp yine taburedeki şekle baktı. Şimdi bunun bir Uyku Meleği olduğunu görebiliyordu. Büyük Cortado hain bir çabayla terlerken o sabırla oturmuş, Miles'in son nefesini alıp rüzgâra salmak için bekliyordu. Bir hüznün dalgası Miles'in korkusunu alıp götürdü. Hayatının daha yeni başlayormuş gibi görünürken sona ermesine üzülyordu, Ufaklık'ın yine yalnız kalacak olmasına üzülyordu, arkadaşına veda etme fırsatı

bulamayacağı için, babasının izinden gidemeyeceği için ve şeyle gösteri... şeyle...

“Varippuli!” dedi Miles, ama dili, “Ağğıhuui” gibi bir ses çıkardı. Testere giysilerini kesti ve derisine sürtünerek canını acıttı. Miles karnını biraz daha içine çekti ve cebinde Mandalina’yı aradı. Cebinden sarkmış ayıyı nazikçe kavradı ve gözlerini yumdu.

“Alüminyum kâğıdı unuttum,” diye kıkırdadı Büyük Cortado keserken. “Sosu unuttum. Ketçabı unuttum. Fırını bile ısıtmadım.”

Miles delirmiş ring idarecinin sesini ve yan tarafındaki keskin acıyı duymamaya çalıştı. Kendini, ringin arkasındaki yıldızlarla bezeli perdenin ardında, kafesinde bekleyen Varippuli’yi gözlerinin önüne getirmeye zorladı. Kaplanın kalp atışlarını dinledi ve Cortado’nun ucuz kolonyasının kokusunu kaplanın küflü kokusuna dönüştürmeye çalıştı. Kulaklarını açtı ve kükremeyi bekledi. “Şimdi,” dedi kendi kendine. “Şimdi olsun.”

Kaplanın kükremesi büyük çadırda, teneke çatıyı döven tropik bir fırtına gibi gürledi. Seyirciler haykırdı ve perdenin yakınındakiler daha güvenli sıralara kaçtı. Testere durdu. Miles gözlerini açtı ve Uyku Meleği’nin bulutsu şeklinin taburesinde dönmüş, omzunun üzerinden bakmakta olduğunu gördü. Büyük Cortado’nun gözleri irileşti, ama dönüp bakmadı. Tekrar alnını sildi ve testerenin sapını kavradı. “Hayalet kaplanlar bile kafese konabilir,” dedi, “ve sen ortadan kaybolma numarasını nasıl yaptığını unutmuş görünüyorsun. Güle güle Selim.” Kutuya saplanmış olan testereyi tekrar çekti, ama Miles dişlerin acısını hissetmedi bile. Perdenin ardından bir çatırtı geldi ve Delia Zipplethorpe’un alaca kısırağının korkmuş kişnemesi duyuldu. Miles, Fabio’nun hayvan bakıcılarına bağırıldığını duydu ve seyircilerin panik dolu haykırırları arasında kısrağın gümüş yıldızların arasından bir kuyruklu yıldız gibi fırladı ve hemen ardından kaplan belirdi.

At ringte dörtnala koşmaya başladı; çünkü en iyi bildiği Şey buydu, ama kaplan iki büyük sıçrayışla talaşı aştı ve doğrudan Büyük Cortado'ya yöneldi. Uyku Meleği'nin içinden geçti ve melek duman gibi dağıldı. Tam kaplan yere konarken Cortado kutunun altına daldı. Kudretli kedinin ağırlığı kutuya çarpıp kutuyu devirecek gibi oldu ve Miles bir anda uyuşukluğundan sıyrıldı.

Bütün bunların bir gösteri olup olmadığını bilemeyen, ama yine de ne olur ne olmaz diye alkışlamaya karar veren seyircilerden bir alkış yükseldi. Alaca kısağın nalları ringte gürlüyordu. Kaplan dengesini bulmuş ve çömelmişti. Karnını talaşa sürterek ilerliyordu ve diğer yanda Büyük Cortado güçlkle ayağa kalkıyordu. Adamın bıyıksız yüzü terle parlıyordu. Yengeç gibi yan yan kutunun uzak ucunu dolandı ve Miles bir anlığına onu gözden kaybetti, ama sonra Stranski'nin gösteri kutusunun yanında belirdi. Elinde, Stranski'nin ringin bir ucundan diğerine fırlattığı uzun bıçaklardan iki tanesini tutuyordu. Bıçaklar parlayana dek ovulmuştu ve Miles kenarlarının ne kadar keskin olduğunu biliyordu, çünkü onları kendi bileylemişti. Cortado yine böbürlenmeye başlamıştı. "Bıçaklar, Selim!" dedi. "Ben bıçakların kitabını yazdım." Parlayan çelik ışıltısı eşliğinde iki bıçağı başının çevresinde döndürdü ve seyirci tezahürat yaptı. "Stranski'ye kim öğretti sanıyorsun, hı?" Kaplan kutunun diğer ucunu dolanırken adam yine kutunun çevresinde yürümeye başladı. "Gel pisi pisi," dedi sessizce, şarkı söylercesine. "Pisi olmazsa, Barty'nin veledi de olmaz."

Miles, Fabio'nun perdenin yanında çömelmiş, olan biteni dikkatle izlemekte olduğunu gördü. Hayvan bakıcılarından iki tanesi bir ağla yanında belirdi ve Fabio kısağın dörtnala yanlarından geçmesini beklemelerini işaret etti. Miles, Fabio'nun Stranski'nin Stranski olmadığını fark edip etmediğini ve ağın kaplan için mi, yoksa Büyük Cortado için mi olduğunu

anlayamıyordu. Miles ona seslenmeye çalıştı, ama dilini hâlâ kullanamıyordu. Yan tarafından ılık bir kanın sızdığını hissedebiliyordu. Büyük Cortado şimdi yavaşça yürüyor, kaplanın yeteri kadar yaklaşmasını bekliyordu. Seyirci nefesini tuttu ve sirk bandosunun davulcusu –davul çalmak kanında vardı, elinde değildi– trampetini çalmaya başladı.

Aniden Cortado öne atıldı ve bıçağını kaplana doğru savurdu. Kaplan aynı anda fırladı ve tam Cortado'yu devirirken bıçak ön bacağından sekti. Bandodaki zil çınladı ve küçük adam geriye doğru takla attı, iki bıçağını da düşürdü ve Stranski'nin gösteri kutusuna çarptı. Kaplan dönüp tekrar atılırken Cortado ayağa kalktı. Miles dehşet içinde Büyük Cortado'nun yeni bir bıçak almak için kutuya uzanmasını izledi. Bıçağı zamanında bulursa kaplanın şişlenmekten kurtulması imkânsızdı.

Cortado elini çekerken kaplan ona doğru uçu, ama bu sefer şans adamın yanında değil gibiydi. Eline iki uzun beyaz kulak geldi ve kaplanın kudretli pençeleri göğsüne çarpıp, onu yere devirirken adam çabalayan tavşanı korkuyla bıraktı. Kaplan saldırmak için şahlandı ve Miles gözlerini sıkı sıkı yumdu. "Onu öldürme," dedi sessizce. Kaplandan bir kükreme, Büyük Cortado'dan ise acı bir feryat yükseldi. Miles elinde olmadan gözlerini açtı. Seyirciler paniklemişti ve çıkışa en yakın olanlar telaşla kaçarken, diğerleri arka sıralara tırmanıyor, en yüksekteki sıralarda toplanıyordu.

Kaplan gerilemişti ve Büyük Cortado, talaşların üzerinde kandan bir iz bırakarak, seyirci sıralarına doğru sürünüyordu. Fabio ve hayvan bakıcıları, ağı açarak ringte ilerliyorlardı, ama hedeflerinin kim olduğu anlaşılıyordu. Aniden Cortado sallanarak ayağa kalktı. Fabio ve hayvan bakıcıları koşmaya başladılar, ama Cortado daha hızlıydı. Uzanıp, gürleyerek yanından geçen alaca kırsığın eyerini yakaladı ve tıpkı... eh, hayatı sirkte geçmiş bir gösterici gibi, kendini eyere çekti. Miles, maymun

Hector'un kızıl-altın bir ışıltı gibi kalabalığın içinden fırladığını, Büyük Cortado'nun başına tutunduğunu ve minik yumruklarıyla adamın kafasına vurduğunu gördü. Cortado onu çekip aldı ve bir süre daha ceketine tutunduktan sonra maymunun eli kaydı ve ters takla atarak talaşların üzerine düştü. Büyük Cortado bir eliyle dizginleri, diğeriyle kanayan yüzünü tuttu ve kimse onu durdurmadan, dörtlüye kaçan seyircilerin arasından geçti. Seyirciler dehşete kapılmış attan ve yaralı binicisinden kaçmak için kendilerini iki yana attılar.

Fabio ile hayvan bakıcıları kısırağın peşinden koştular ve artık bu karmaşık gösterinin gerçek olup olmamasına, tamamen kontrolden çıkmış olup olmamasına aldırmadan, alkışlamaya başladılar. Hainden başka incinen olmamış gibiydi ve bunun, gördükleri en heyecan verici gösteri olduğu kesindi. Miles hâlâ nefesini tutmakta olduğunu fark etti ve nabızı kulaklarında zonklayarak, uzun bir nefesle ciğerlerini boşalttı.

"Miles," dedi Ufaklık'ın sesi, "sen iyi misin?" Miles onun kapağı tutturduğu çengelleri açtığını duyabiliyordu, ama onu görmek için başını çeviremiyordu. Kız nefes nefese gibiydi. "Ayak parmaklarını oynat Miles," dedi. Miles ayak parmaklarını oynattı ve bir an için kutunun diğer yarısı ringin diğer ucundaymış ve ayakları onun diğer ucundan çıkıyormuş gibi hissetti. "Ben iyiyim," demek istedi, ama dili şimdi tamamen uykuya dalmıştı. Miles pes etti. Ufaklık kutunun kapağını açtı ve Miles'in kolunu tutarak onun sallana sallana kutudan çıkmasına yardım etti.

"Yaralanmışsın," dedi Ufaklık. "Sen otur, ben Gila'yı getireyim." Stranski'nin taburesini doğrulttu, ama Miles başını iki yana salladı. Dizleri boşanmak üzereymiş gibi hissediyordu, ama henüz oturmaya hazır değildi. Sallanarak kaplanın, derin derin nefes alarak ve durmaksızın gürlüyle kanlı talaşların üzerinde durduğu yere gitti ve elini muhteşem hayvanın omzuna koydu.

Kaplan dönüp, Miles'ın solgun yüzüne baktı. "Baban gurur duyardı," dedi. Seyirciler deli gibi tezahürat yapmaya başladılar. Miles dönen başına ve yan tarafındaki keskin acıya rağmen içinden bir gurur ve mutluluk dalgası geçtiğini hissetti. Ait olduğu yerdeydi; bir sirk ringinin ortasında, bir kaplanın yanında. Miles yerlere kadar eğildi ve seyirciler sıraların üzerine çıkarak, sağır edici bir alkışla yanıt verdiler.

Miles acısına rağmen gülümseyerek doğrulurken, ceketinin bir yanının çekiştirildiğini hissetti. Bakışlarını indirdiği zaman Hector'un küçük, beyaz yüzünün ona bakmakta olduğunu ve maymunun deli gibi bir şeyler gevelediğini gördü. Maymun, yeğinin cebine uzandı ve cüzdana benzeyen bir şey çıkardı. Miles güldü. Onu almak için uzandı ve onun bir cüzdan olmadığını fark etti. Bu, deri ciltli bir defterdi; Celeste'in günlüklerinin üçüncüsü. Ve hâlâ hafif hafif Büyük Cortado'nun ucuz kolonyasından kokuyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

IŞIĞA DOĞRU

Ikiye dilimlenmesine ramak kalmış, dili lastiğe dönmüş Miles Wednesday, gece yarısından hemen sonra sarılmış, yan tarafında Ufaklık'la birlikte, Partridge Malikânesi'ne vardı. Hiç bu kadar yorulmamıştı ve kendini yatağına atmaktan başka bir şey istemiyordu, ama malikânenin ana koridorundan geçerlerken oturma odasının kapısı açıldı ve Leydi Partridge belirdi. “İşte geldin Miles, hayatım,” diye gürlledi kadın. “Sen iyi misin? Endişeden öldüm! Çok mu kötü yaralandın?”

“Yalnızca her yanım tutuldu,” dedi Miles. Dili hâlâ bir başkasına aitmiş gibi geliyordu, ama yeterince konuşabiliyordu.

“Eh, seni sağ salım gördüğüm için çok sevindim. Şey de bize hikâyenin diğer yanını anlatıyordu... eh, gelip kendin dinlesen daha iyi.” Kapıyı ardına kadar açtı ve sıcak lamba ışığıyla birlikte mırıltılar geldi. Miles ve Ufaklık odaya girdiklerinde, artık mobilyalar kadar tanıdık gelen Çavuş Bramley ile Memur

Flap'in ateşin yanındaki divanda oturduklarını gördü. Aralarında, yüzü yara bere içindeki Doktor Tau-Tau vardı ve adam bakışlarını haliya dikmişti.

“Ee, Miles Efendi,” dedi Çavuş Bramley, “bu testereyle ikiye bölünme oyununu fazla ciddiye aldığını duyduk. Umarım hâlâ tek parça halindedir.”

“Evet,” dedi Miles, “ama kıl payı kurtuldum.”

Memur Flap bir divan daha çekti ve Miles ile Ufaklık oturular. Leydi Partridge ise koltuğuna yerleşti. O oturur oturmaz, bir lolipopun toz çekmesi gibi, kedileri kendine çekmeye başladı.

“Doktor Tau-Tau’yu nerede buldunuz?” diye sordu Miles.

“Kendiliğinden polis karakoluna geldi,” dedi çavuş. “Sarhoş biri gibi saçmalıyordu ve metal bir çubuğa kelepçelenmişti. Ben dediklerinden bir şey anlamadım, bu yüzden kendine gel sin diye hücreye kapattım.”

“Hiç de saçmalamıyordum,” diye mırıldandı Doktor Tau-Tau. “Yalnızca dilim biraz uyuşmuştu, o kadar.”

“Evet, eh,” dedi çavuş. “Memur Flap’i onu ayrıntılı olarak sorgulamak üzere gönderdim ve anlaşıldı ki, bizi Cortado denen hainin teşkil ettiği tehlikeye karşı uyarmak üzere gelmiş. Bir tahtasının eksik olduğunu düşünmeme neden olan, metal çubuk ve peltek konuşmasıydı.”

“Dün sabahtan beri bir motosikletin yan sepetine kelepçeliydim,” dedi Tau-Tau, kızarmış gözlerini kaldırarak. “Yanımda her zaman çakı taşıdığım için bağlı olduğum çubuğu söküp kaçmayı başarabildim.”

“Sizi sepete bağlayan kimdi?” diye sordu Ufaklık ilgiyle.

“Büyük Cortado,” dedi Doktor Tau-Tau. “Beni Iota dışındaki ormanda kaçırdı. Elbette, tutuklanmamış olsaydım...”

“Evet, evet. Bütün bunları konuştuk,” dedi Çavuş Bramley aksi aksi. Ayağa kalktı ve saatine baktı. “Sabah ilk iş tutukluyu

eksiksiz bir sorgudan geçireceğiz ve sonra Büyük Cortado'nun nereye saklandığını bulacağız, işte buraya yazıyorum.”

Leydi Partridge iğne gibi turnaklarla omzuna tutunan küçük bir kediyi kaldırdı. “Kuşkusuz böyle bir zamanda görevini terk etmeyi düşünmüyorsunuzdur Çavuş Bramley. Cinayete teşebbüs etmiş biri ağnızdan kaçtı ve her an daha da uzaklaşıyor. O serbest olduğu sürece Miles'ın hayatı tehlikede, adamın yoluna çıkan herkes de öyle.”

“Bütün bunlar iyi, güzel,” dedi Çavuş Bramley, sözlerinin tam tersini kastederek, “ama saat gece yarısını geçti Leydi P.”

“Onu buraya, bizim yanımıza bırakabilirsiniz,” dedi Miles, “değil mi, Leydi Partridge? Yardımcı polis Ufaklık onu sorgulayabilir. Bana ait olan bir aile mirası hakkında Ufaklık'ın ona sormasını istediğim bir iki şey var.”

Çavuş Bramley kararsız görünüyordu. “Aslında...”

“Son derece uygunsuz olur,” diye bitirdi Memur Flap. Çavuş Bramley'yle cümlelerini kusursuzca bitirebilecek kadar uzun zamandır çalışıyordu, ama bunu yapmaya nadiren cesaret edebiliyordu. Ufaklık'a yemin ettirip, onu yardımcı yapma fikrini önerdiği için pişman olmaya başlamıştı. Kız onun görevlerinden gittikçe daha büyük bir kısmını üstlenmeye başlamış gibiydi. Üstelik, Flap en sevdiği rozetin hâlâ kızın göğsünde olduğunu fark etmişti.

Çavuş cümlelerinin onun adına bitirilmesinden hiç hoşlanmazdı. İlgiilenmesi gereken bir tutuklu olmazsa, Büyük Cortado'nun peşine düşmeden önce aklına birkaç saat uyuyabileceği gelmişti. Ne de olsa, usta bir suçluyu avlamak için insanın zihninin berrak olması gerekirdi; özellikle de atlı bir suçluyu.

“Bununla birlikte,” dedi, pantolonunu yukarı çekerek, “herhangi bir tehlike oluşturmayacağından eminseniz...”

“Doktor Tau-Tau’nun edepli davranmaya ikna edilebileceğinden eminim,” dedi Leydi Partridge. “Bize Büyük Cortado’nun yakalanmasını sağlayacak bilgiler verirse, her Salı günü brıç partisinde görüştüğüm Yargıç Ffrench’e onun için birkaç iyi söz söyleyebilirim.”

“Pekâlâ,” dedi Çavuş Bramley. “Bize izin verirseniz Leydi P., yapacak önemli polis işlerimiz var.” Şapkasını kaldırdı ve hayal kırıklığına uğramış polis memuruyla birlikte odadan çıktı.

Leydi Partridge kucağındaki kedileri süpürdü ve koltuğundan kalktı. “Yaşadığınız birtakım güçlüklerden sonra, birer fincan çay hepinize iyi gelir, eminim,” dedi. “Ben gidip çaydanlığı koyayım. Miles da bu arada aile mirasını sorar.” Doktor Tau-Tau’ya sert sert baktı. “Hiçbir şeyi atlamamanı tavsiye ederim,” dedi. “Yargıç Ffrench uzun hapis cezalarının faydasına çok inanır.”

Doktor Tau-Tau ürperirken Leydi Partridge odadan çıktı. “Eh,” dedi adam, dostça gülümsemeye çalışarak. “Her işte bir hayır vardır, değil mi? En azından Cortado şeyi başaramadı...” Sustu.

“Beni ikiye bölmeyi mi?” diye bitirdi Miles. Doktor Tau-Tau başını salladı.

“Benim bilmek istediğim,” dedi Miles, “Kaplan Yumurtası’nın benim içimde olduğu fikrine nasıl kapıldığı.”

“Ah...” dedi Tau-Tau. “Iota dışındaki ormanda bana pusu kurduğunda bunu ona ben söyledim. Senin kendi iyiliğin için-di elbette.”

“İkiye bölünmem nasıl kendi iyiliğim için olabilir?” diye sordu Miles.

Doktor Tau-Tau içini çekti. “Öyle görünmese de, her zaman senin iyiliğini düşündüm evlat. Büyük Cortado’yu Kaplan Yumurtası’nın Larde’de bir yerde olduğuna ikna etmiştim ve bütün yazını onu bulmaya çalışarak geçirdi. Punchbisküvi

denen insanlarla başladı. Cortado'nun Barty'nin bebek oğlunun öldüğünü sandığı yetimhane onlara aitti. Onların Yumurta hakkında hiçbir şey bilmediğini kısa zamanda anladı, ama onlardan hemen hoşlanmıştı. Fareli saat numarasını planlayan Cortado'ydu. Amacı Larde halkının değerli eşyalarını karıştırarak Yumurta'yı aramaktı ve Fualı bir ithalatçıdan aldığı egzotik saatleri onlara götürüyordu.”

“Demek saat işine böyle girdiler,” dedi Miles. “Ben de bu planın Fowler Pinchbucket için fazla akıllıca olduğunu düşünmüştüm. Ama Cortado, Larde'de arama yapıyorsa, neden Cnoc'ta sirke geldi?”

Doktor Tau-Tau'nun gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Onu seyircilerin arasında gördüm,” dedi Miles.

“Bu doğru,” dedi Tau-Tau. “Söylentileri ve dedikoduları bir araya getirerek, Barty Fumble'ın oğlunun ateşten ölmediğini ve dahası, onun Kahkaha Sarayı'nın sonunu getiren çocuk olduğunu öğrenmişti. Seni oracıkta öldürmek amacıyla sirke geldi, ama ben ona seninle dost olduğumuzu ve Kaplan Yumurtası'nı bulmak üzere olduğumu söyledim. Bana birkaç gün daha vermesini istediğim zaman yüzüne pis bir gülümseme geldi ve doğrudan Larde'ye döneceğini ve Hiç'i korunaksız hapishanesinden bırakacağını söyledi. Hayvanın seni, kendi etinden ve kanından olan bir çocuğu yok etmek gibi sapkın bir dürtü gösterdiğini ve hayvan, oğlanı bulamadan Kaplan Yumurtası'nı bulmanın bana kalmış olduğunu söyledi.”

“Demek bu yüzden sirkten kaçmaya çalıştın,” dedi Miles.

Tau-Tau başını salladı. “Kaplan Yumurtası'nın nerede olduğunu gerçekten bilip bilmediğini anlamak için son bir girişimde buldum, ama başarısız olunca saklanmak için ormana kaçtım. Bunca sene sonra Hiç'le karşılaşmak istemiyordum. Beni tanıyıp tanımayacağına dair en ufak fikrim yoktu ve öğrenmek de istemiyordum.”

“Ama o yine de sizi buldu,” dedi Ufaklık. “Çok korkutucu olmalı.”

“Bildığın gibi değil,” dedi Doktor Tau-Tau, hatırladıklarıyla ürpererek. “Hızlı düşünme yeteneğim olmasaydı...”

“Aslında ben onun seninle ilgilendiğini sanmıyorum,” dedi Miles.

“Ne demek istiyorsun? Canavar beni jambon gibi ağaca asmıştı. Beni her an yiyebilirdi!”

“O bir canavar değil,” dedi Miles, “ve bir tedavi arıyordu, jambon değil. Uyku suyunu içtikten sonra seni patates çuvalı gibi bıraktı.”

“O şey ne kadar uyku suyu içerse içsin, iyileşmez,” diye hırladı Doktor Tau-Tau.

“Ama belki bir Kaplan Yumurtası iyileştirebilir,” dedi Miles.

“Onu bulabilirsem, belki,” dedi Tau-Tau, ama o anda sustu. Gözleri irileşti, ağzı bir karış açık, Miles’in göğsüne bakakaldı. “Çağların dumanı adına, ne olağanüstü bir yaratık! İzin ver, daha yakından bakayım.”

Miles’in eli içgüdüyle cebine gitti ve Mandalina’nın taşınabilen evinden yarı yarıya çıkmış olduğunu fark ederek üzüldü. “O yalnızca bir oyuncak,” dedi çabucak, küçük ayıyı kalbinin yanındaki cebe geri tıkarak. “Mekanik,” diye ekledi.

“Mekanik mi? Emin misin?” Doktor Tau-Tau şaşkın şaşkın kaş çatarak Miles’in cebine baktı, ama o anda kapı açıldı ve Leydi Partridge bir servis arabasını iterek odaya girdi. Servis arabası kekler ve bisküvilerle doluydu. En üst tepside dumanları tüten bir demlik vardı ve fincanlar tabaklarında şingirdiyordu. Tau-Tau tek kelime etmeden kendine kek aldı ve divanda arkasına yaslanıp yemeye başladı. Bir yandan da Miles, aniden saydamlaşmış gibi, boş boş ona bakıyordu.

“Sorumu yanıtlamadın,” dedi Miles, Doktor Tau-Tau’nun Mandalina hakkında düşünmesini engellemeyi umarak.

Doktor Tau-Tau başını iki yana salladı ve Miles'a odaklandı. "Hangi soruydu o?"

"Neden Büyük Cortado'ya Yumurta'nın midemde olduğunu söyledin?" Leydi Partridge'e baktı, ama kadın fincanlar ve tabaklarla meşguldü.

"Ona bir şey söylemek zorundaydım," dedi Tau-Tau. "Bir motosiklet çalmış, Hiç'i izliyordu ve ben üfleme borumla onu uyuttuğumda Cortado ağaçların arasından izliyordu. Hiç memnun olmamıştı. Biz ormandan çıkarken bize pusu kurdu ve polis memurunu bayılttı. Seni öldürebilecek kadar yaklaşabilmek için benim giysilerimi giymeyi planlıyordu."

"Ama Yumurta'nın içimde olmadığını biliyoruz," dedi Miles. "Meşe Cüceleri öyle dedi."

"Bunu biliyorum, ama hızlı düşünmek zorundaydım. Bunun onu, benim kaçmama ve yetkililere haber vermeme yetecek kadar oyalayacağını umuyordum. Ona Stranski kılığına girmesi gerektiğini söyledim. Stranski'nin cüssesi onunkine daha yakındı ve bir sonraki gece seni bir kutuya kilitleyip, testereyi eline alacaktı."

"Stranski *nerede?*" diye sordu Miles, aniden divanda doğrulup oturarak. "Arabasında bebek gibi uyuyor," dedi Doktor Tau-Tau. "Onu uyutup kıyafetini çalabilmesi için son uyku suyu şişemi Cortado'ya verdim. Orada, bir adamı bir iki gün uyutabilecek kadar ilaç vardı. Uyku suyu olmasa, yoluna çıkmasın diye Stranski'yi hiç düşünmeden öldürürdü. Bizi sirkin yakınına kadar getirdi ve motosikleti çalıkların arasına sakladı. Ben yan sepete kelepçeliydim. Bütün gece beni izledi ve o ancak Stranski'nin arabasına gittiğinde kaçma fırsatı bulabildim. Gitmeden önce beni uyku suyundan içmeye zorladı, ama ben onu ağzımın içinde saklamayı ve daha sonra tükürmeyi başardım. Yalnızca dilim etkilendi. Küçük bir doz uyku suyu dilini bir diş hekiminin iğnesinden daha iyi uyuşturabilir."

Miles başını salladı. Kendi dili de hâlâ karıncalanıyordu.

“O zaman Çavuş Bramley’nin seni anlamamasına şaşmamak gerek,” dedi Leydi Partridge. “Bununla birlikte, bu sefer doğru şeyi yapmaya çalıştığın açık. Bay Stranski’nin hayatını kurtarmışsın ve Miles’ı da kurtarmak için elinden geleni yapmışsın, ama dürüst olmak gerekirse, tehlikeyi asıl sen yaratmışsın gibi görünüyor.” Fincanları dağıttı. “Büyük Cortado’yu bulmamıza yardım edersen, seni hapse girmekten kurtarabileceğimizden eminim.”

“Leydi Partridge,” dedi Doktor Tau-Tau, sırtını dikleştirip, parmak uçlarını şakaklarına götürerek, “Kuzey Yarımküre’nin en büyük kâhini ile konuşuyorsunuz. Yer göstermek, benim gibi bir adam için çocuk oyuncağı. Benim için,” diye ekledi, “yer göstermek çocuk oyuncağı.”

On iki yaşına yeni basmış, sirkte yaralanmış Miles Wednesday, serin bir ekim sabahı, ikiz kayın ağaçlarının pürüzsüz gövdesine yaslanmış oturuyordu. Yanındaki kökün üzerinde bir gazete ve Hiç’in kahvaltısı duruyordu. Bakışlarını Leydi Partridge’in bahçesindeki uzun, güneşten çizik çizik olmuş otlara çevirdi ve gözlerinin dalmasına izin verdi. Rüzgâr dalların arasında, kudretli bir hayvanın nefesi gibi uğulduyordu ve yakındaki bir ağaçtan ekşi demirhindi tohumlarının kokusunu getiriyordu. Uzaklardan bir gürleme duyduğunu sandı, ama kulak kabartmadı. Otları izledi ve geleceğini bildiği hareketi bekledi. Demirhindi kokusu kaplan kokusuna dönüşmüştü. Miles kendi kendine gülümsedi.

“Ne diye gevrek gevrek güldüğünü anlamıyorum,” dedi kaplan.

Miles gözlerini odakladı. Kaplan kısa bir sıçrama mesafesi kadar uzakta oturmuş, eğleniyormuş gibi Miles’a bakıyordu. Muhteşem çizgileri otlara karışıyordu.

“Gevrek gevrek gülmüyorum, yalnızca gülümsüyorum,” dedi Miles. “Her şeyden önce, hâlâ hayattayım. Geçen gece sana doğru düzgün teşekkür edemedim.”

“Orada oyalanmadım,” dedi kaplan. “O küçük çocukların bazılarının yapış yapış elleriyle beni pençelemek istedikleri gibi kuvvetli bir hisse kapıldım. Ben orada kalsam, onlar parmaklarından yoksun kalabilirlerdi.”

“Kaçmayı nasıl başardın?”

“Ben bir kaplanım, dodo kuşu değil. Ben gizlilik ustasıyım, çizgilerle kamufle oluyorum ve bir sirk çadırı çizgililiğin doruklarındadır.”

“Eh, beni tam zamanında kurtardın,” dedi Miles, ayak ucuy-la toprağı kazarak. “Teşekkür ederim.”

“Düşünme bile,” dedi kaplan. “Yalnızca, o küçük kertenkenin işini bitiremediğim için üzülüyorum, ama sihirbaz kostümlü bir insan yemem aile eğlencesi sayılmazdı herhalde.”

Çardaktan tiz bir kahkaha geldi ve kaplan kudretli dişlerini çıkarıp, kuyruğunu otların arasında ileri geri savurarak ayağa fırladı.

“Sorun yok,” dedi Miles. “Bu yalnızca Hiç. Buradayken ona her sabah kahvaltı getiriyorum ve bugün biraz geç kaldım.”

“O yaratığı burada tutmak iyi bir fikir değil,” dedi kaplan. “Seni daha önce de, ondan uzak durman konusunda uyardım. Bu aptalca cesaret gösterisiyle hiçbir şey kazanamazsın.”

“Ben başımın çaresine bakabilirim,” dedi Miles kızgınlıkla, “ve aptalca cesaretim olmasa seninle asla arkadaş olamazdık.”

Kaplan hırlayarak Miles’in ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. “Kediye ancak budala bir fare arkadaş der,” diye gürlledi. “Ve ben ya da küçük tuhaf kız kardeşin tarafından ölümün kıyısından döndürülmeye kendi başının çaresine bakmak denemez.”

Miles hiçbir şey söylemedi. Kaplan, kuyruğunu güz otları arasında sallayarak doğruldu. Kehribar rengi gözlerini Miles'a dikmişti, ama kulakları çardağa dönüktü. Ufaklık'ın sesi sessizliği bozdu. "Beni Oscuro Sirki'nden Miles kurtardı," dedi kız, Miles'ın yanına atlayarak ve kaplana gülümseyerek. "Ben de o bana ihtiyaç duyduğunda yardım ediyorum. Biz birbirimize bakıyoruz."

Miles bakışlarını kaçırdı. Gözlerinin yaşlarla yandığını hissedebiliyordu. Kaplan alçak sesle hırladı. "Belki biraz sert konuştum," dedi. "Ardında iyi bir neden varsa, tehlike karşısında cesaret göstermek kötü bir şey değil ve sende cesaret bol gibi. Ama o kıllı kabusu evcil hayvan olarak beslemek bambaşka bir mesele."

"Hiç, evcil hayvan değil!" dedi Miles. "Babamdan geriye kalan tek şey o."

Kaplan ona baktı, ama Miles bakışlarındaki ifadeyi okuyamıyordu. "Bilmece aşkın her zamanki kadar güçlü," dedi kaplan, "ama benim onlara tahammülüm eskisi kadar çok değil. Benim her zaman sana yardım edecek kadar yakında olmayabileceğimi hatırla, yeter."

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Miles.

"Sıra dışı bir yere değil," dedi kaplan, gün doğumuna sırtını dönerek.

"O zaman yine görüşürüz," dedi Miles.

"Kuşkusuz," dedi kaplan.

"Güle güle Varippuli," dedi Miles.

Kaplan bir an durdu ve omzunun üzerinden arkaya baktı. "Hoşça kal Miles," dedi, "gözünü açık, pençelerini keskin tutmayı unutma."

Kaplan çalılıarın arasında kayboldu ve Miles huzursuzlukla ardından baktı. "Sence, her zaman yakında olmayabileceğini söylerken ne demek istedi?" diye sordu Ufaklık'a.

“Kaplanlar yalnız yaşar ve kendilerinden başka güvenecek kimseleri yoktur,” dedi Ufaklık. “Onun için, dostluğumuzun bizi güçlü kıldığını anlamak zor. Aklıma gelmişken...” Aniden Miles’a sarıldı. “Doğum günün kutlu olsun!” dedi.

“Bugün doğum günüm mü?” dedi Miles şaşkınlıkla. Pinchbucket Evi’nde doğum günleri olmazdı. Miles kendi doğum gününü bir sene önce, Bolsillo biraderlerden öğrenmişti ve tarihi hatırlamayı alışkanlık haline getirememiştir.

“Elbette!” dedi Ufaklık. Ayağa fırladı. “Şimdi geri dönüp Leydi Partridge’in doğum günü sürprizini hazırlamasına yardım etmeliyim. Kocaman bir pasta yapıyor ve Bolsillo biraderler de Tembo ve Bamba ile gelip...”

“Anlatma!” dedi Miles gülerek. “Sürprizse, bilmemem gerekiyor.”

“O zaman nasıl hevesle bekleyebilirsin?” diye sordu Ufaklık.

“Bekleyemem herhalde,” dedi Miles. “Sürprizin daha eğlenceli olması gerekir.”

“İnsanlar ne tuhaf!” diye güldü Ufaklık. “Bu durumda Leydi Partridge’e sana söylediğimi söylemem. O an öğrendiği zaman daha eğlenceli olur.”

Miles gazeteyi ve Hiç’in kahvaltısını alıp ayağa kalktı. “Ona hiç söyleme,” dedi. “Güven bana.”

“Sen nasıl istersen Miles,” dedi Ufaklık. Gülümseyerek saçını kulağının arkasına attı ve sanki gün daha da ısındı. “Hiç’e benden selam söyle,” diye seslenerek döndü ve tekrar eve koştu.

Hiç çardağın bir köşesinde, parmaklıklılı pencereden sızan güneş ışığından uzakta, mürekkep lekesi gibi çökmüştü. Miles içeri girerken kızarmış gözlerle ona baktı. Miles metal tabağı, yarattığı ziyaretçilerinden ayıran parmaklığın arasından uzattı ama Hiç, yerinden kıpırdamadı. “Merhaba,” dedi Miles. “Beni hatırladın mı?” Yıpranmış koltuğa oturdu ve *Haftalık Larde*

Gazetesi'ni silkeleyip açtı. Manşet ön sayfayı tamamen kaplamıştı. "VAHŞİ KAPLAN, KAÇAK KAÇIĞI HIRPALADI," diye okudu Miles. "Polis bugün, kaçak akıl hastasını sakatlayan tehlikeli kaplanı arıyor. Kırk beş yaşındaki Büyük Cortado, kasabalı bir oğlan çocuğunu testereyle ikiye bölmeye çalışırken kaplan saldırısına uğradı. Çalıntı atla kaçan kaçak da polis tarafından aranıyor." Miles sayfayı çevirdi. "Onun yerine bunu deneyelim," dedi. "TOZUMU BULAMAZSINIZ," DEDİ FESLİ ISPIYONCU. Gezgін falcı, kırk yaşındaki Doktor Tau-Tau, polise kaçak kaçık Büyük Cortado'nun saklanmış olabileceği yeri söyledikten sonra sınır dışı edilme olasılığıyla karşı karşıya. Polisle yerel yargıç Emmanuel Ffrench arasında varılan bir anlaşmaya göre, sirk kâhini hemen ülkeden ayrılmayı kabul ederse, Üfleme Çubuğu İle Saldırı ve Anlamsız İfadeler Verme suçlamaları kaldırılacak. 'Zaten artık burada güvende hissetmiyorum,' dedi Doktor Tau-Tau. 'Yeteneklerimin takdir edileceği bir yere gideceğim.'"

Miles okumayı bıraktı ve bir süre sessizce, eskiden babası olan yaratıkla oturdu. Hiç'le konuşmanın, boş bir fıçının içine haykırmaktan daha faydalı olmayabileceğini biliyordu, ama o fıçılardan birinin içinde yaşamış olduğundan, boş bir fıçıda göze çarptandan daha fazlası olabileceğini de biliyordu. Her gün gazeteyi sesli okuyarak pratik yapması gerektiğini biliyordu, ama söylemek istediği, *Haftalık Larde Gazetesi*'nin sayfaları arasında bulunmuyordu, bu yüzden gazeteyi bıraktı ve konuşmaya başladı.

Sirkle yaptığı yolculuklardan, aşılmaz bir karanlığın içinde kaybettiği babasını ararken Meşe Cüceleriyle yaşadığı maceradan bahsetti. Annesini, güzel Celeste'i ve bir resimde bile olsa, onun yüzünü görebilmeyi nasıl dilediğini anlattı. Bir gün tanışmayı umduğu annesinin ikizinden ve onun küçük kardeşi olabilmek için kanatlarından vazgeçen Ufaklık'tan bahsetti.

Ufaklık'ın kıllarla kaplanmış, sakalları uzamış halde onu kurtarmaya geldiğinde ne kadar tuhaf görüldüğünü gülerek anlattı. İhtiyaç duyduğunda hep yanında olan kaplandan ve kendisi tam olarak anlayamasa da, o muhteşem hayvanın ruhunu ceke-tinin cebindeki küçük pelüş ayının içinde taşıdığından bahsetti. Ve son olarak güneş ışıkları saman kaplı zeminde kayarken, köşede çökmüş gölgeye o kaplanın ruhunun gücünü taşıyan küçük taşı ve annesinin günlüğünü inceleyerek o güce hakim olmanın yolunu bulacağını, böylece bir gün onu kullanarak babasını kaybolduğu karanlıktan geriye, gün ışığına getireceğini anlattı.

